Giới thiệu Hoa Vũ

Tùy tính, vô thường

Lạnh lùng, tàn nhẫn.

Ai có thể nói được là hợp hay không, vậy nên tùy ở duyên trời quyết định.

Người nào nói thần tiên là không có tình yêu?

Nhưng nàng, một vị thần đứng đầu một giới lại nguyện vì chàng mà hồn siêu phách tán. Chàng vì một lần trùng phùng mà đã đợi nàng suốt ngần ấy năm.

Vũ hoa khú năm đó bay lên chính là thời điểm nàng tan biến...

Liệu ngàn năm sau đóa hoa vũ khúc năm nào có nở rộ?

con tim của chàng lại một lần rung động, liệu mối duyên ấy có thể sống lại hay không?

Thiên Địa rộng lớn, Tứ Hải Bát Hoang.

Gặp nhau cũng là duyên, yêu nhau cũng là duyên, nàng và chàng cũng là có duyên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiên Địa Hồng Hoang

Từ thuở Hồng Hoang, Thiên Địa được chia thành ba giới, Thiên giới, Ma giới, Phàm giới tách biệt. Thiên giới được xem là nơi cao quý nhất, đặt ở Cửu Trùng Thiên.

Thần tiên trên thiên giới được chia theo ba bậc. Bậc cao nhất đó là Thần. Thần là những tiên thai, sinh ra đã có thể trở thành thần tiên, không cần tu luyện khổ cực, nhưng cũng cần phải chịu thiên kiếp mới có thể đạt được cấp bậc cao hơn. Thần có thể thọ ngang trời đất, có dung mạo tuyệt trần, trí tuệ phi phàm, linh lực vượt trội. Là loài cao quý bậc nhất, không gì sánh bằng.

Thứ hai là tiên, tiên không giống thần, muốn có được pháp lực, tu vi cao cường cần phải tu luyện cực khổ, phải chịu được ba lần thiên kiếp mới có thể thành chính quả. Nếu không chịu được thiên kiếp, đồng nghĩa với việc hồn phi phách tán mãi mãi không thể đầu thai.

Bậc thấp nhất của Thiên giới đó là bán tiên. Họ là những người phàm tu tiên mà thành, cũng chính vì người phàm linh lực yếu kém lại thêm lòng tham vô lượng nên để tu thành bán tiên cũng mất mấy trăm năm, có thể đến mấy nghìn năm mới thành. Vì là bán tiên, nên hầu hết tuổi thọ chỉ được tầm hai đến ba vạn năm là sẽ biến mất, không đáng nhắc đến.

Ma giới được xem là vùng đất tượng trưng cho sự chết chóc, nơi của yêu ma quỷ quái, nhưng chưa hẳn vậy. Thiên Địa phân chia, Ma giới không chịu quyền quản lý của Thiên giới, cũng không phải vì yếu kém hơn mà xếp thứ hai. Nhưng không lý nào mà ma lại có thể xếp trước tiên được, điều này khiến cho Thiên Tiên Địa Mẫu hết sức đau đầu, qua bao nhiêu quyết định, lập ra Ma giới buộc phải xếp thứ hai. Ma cũng chia thành ba bậc, Thần, Ma yêu và Quỷ. Nói là Thần nhưng khắp cả Ma giới từ trước đến nay cũng chỉ có quy nhất một vị Thần, chính là Ma Vương đời thứ ba.

Nghe nói vị Ma Vương này chính là con trai của Thiên Quân cùng Hải Ngạn công chúa, con gái của Ma Vương tiền nghiệm sinh ra. Nhưng vì Thiên Hậu khi ấy còn trẻ, sốc nổi bồng bột, lại nảy sinh lòng ghen ghét quá độ trước sự sủng ái mà Thiên Quân giành cho Hải Ngạn công chúa, năm lần bảy lượt lập kế hãm hãi nàng ta, nhưng không thành. Thiên Quân sợ Thiên Hậu làm tổn thương đến nữ nhân của mình, ngài liền đem Hải Ngạn công chúa đến một nơi không ai biết, khi ấy nàng đang mang thai. Một nghìn năm sau, Thiên Quân đưa Hải Ngạn công chúa cùng con trai của nàng trở lại. Thiên Hậu bấy giờ nổi cơn thịnh nộ, nàng ta chưa sinh được con mà Hải Ngạn công chúa kia lại có một đứa con lớn như vậy, linh tính lấn át, nhân lúc Thiên Quân đưa con trai Hải Ngạn công chúa đi bái sư học đạo, Thiên Hậu cho Thiên Binh Thiên Tướng đánh xuống Ma giới, giết hại Ma Vương. Hải Ngạn công chúa nghe tin Thiên Hậu đánh Ma giới liền vội vàng trở về nhà, thì đúng lúc đó nàng cũng bị Thiên Hậu hạ độc mà chết.

Khi Thiên Quân trở về biết tin hết sức phẫn nộ, ngài hạ lệnh giam Thiên Hậu vào đại lao, đồng thời phong tỏa tin tức không cho hài tử của Hải Ngạn biết. Nhưng tất cả cũng đã quá muộn, không lâu sau khi Thiên Quân trở về, con trai Hải Ngạn cũng quay lại, biết tin mẫu thân cùng gia gia bị sát hại, hắn lao thẳng đến đại lao giết Thiên Hậu.

Hôm ấy, một hài tử chừng hai vạn tuổi tay cầm một thanh kiếm, một mình xông vào đại lao Thiên giới, hắn đi đến đâu người chết đến đó, không ai có thể cản nổi. Thiên Quân biết tin vội vàng đến ngăn cản, nhưng khi ngài đến nơi, con trai Hải Ngạn đã tự tay đâm Thiên Hậu một nhát, thanh kiếm của hắn cũng đã hút đi hai phách của Thiên Hậu. Thấy Thiên Quân đến hắn liền rút kiếm bỏ đi.

Thiên Hậu vốn là con gái của Phượng tộc, thế lực của Phượng tộc cũng không hề nhỏ, Thiên Quân muốn xem như không cũng không được. Nhưng ngài rất đậm tình với Hải Ngạn, giờ nàng đã chết, cốt nhục của ngài và nàng lẽ ra ngài phải bảo vệ nó thật tốt. Không còn cách nào khác, Thiên Quân hạ lệnh hủy bỏ tước vị của con trai Hải Ngạn bấy giờ là Thái Tử, giáng hắn ta xuống làm Ma Vương quản lý Ma giới. Nhìn qua có vẻ là giáng chức chịu thiệt, nhưng thực ra đó là cách tốt nhất mà Thiên Quân dùng để bảo vệ con trai của mình, cách tốt nhất để nó không phải chịu thiệt thòi. Từ đó cốt nhục của Hải Ngạn công chúa cùng Thiên Quân trở thành Ma Vương đời thứ ba, câu chuyện này cũng bị cấm trong Tam giới, không ai được nhắc đến.

Thiên Hậu bị mất hai phách, Thiên Quân cho nàng ta đến Bồng Lai tĩnh dưỡng. Ba nghìn năm sau Thiên Hậu mới hồi phục trở về, trải qua quãng thời gian dài tu tâm dưỡng tính, nàng ta như cũng đã thay đổi không ít, tính tình ôn hòa cẩn thận, hành vi chừng mực, xứng đáng cho bậc mẫu nghi. Biết rằng trước đây mình đã sai, Thiên Hậu luôn tìm cách tạ lỗi với Ma Vương nhưng tất cả đều bị từ chối.

Ma yêu trong Ma giới là những kẻ dưới trướng, làm việc cho Ma Vương, cũng có thể coi như các thần tướng thiên thiên giới. Qủy, phàm là những kẻ khi ở phàm gian làm những truyện ác, hay vì chấp niệm quá sâu chết đi không tiêu tán sẽ trở thành Ma, Qủy đi hại người.

Phàm giới là tầng thấp nhất của Tam giới, phàm nhân là những kẻ yếu hèn nhất vì lúc nào chúng cũng chỉ chất đầy tham sân si, ai ai cũng giống nhau, không có gì nổi trội. Chính bởi sự yếu đuối thấp hèn ấy mà chúng luôn bị Ma giới tấn công, vì điều đó mà Thiên Quân rất phiền não, phải lệnh cho các vị tiên nhân xuống trần bảo vệ phù hộ cho người phàm.

Trong Tam giới, còn một khái niệm nữa, đó là Tuệ Linh Tam Thần. Tuệ Linh Tam Thần là ba vị thần tối cao của Thần tộc, là ba người giỏi nhất. Thần tộc có Phật và Thần. Phật tổ là người cai quản Phật, Tuệ Linh Tam Thần cai quản Thần. Có người nói Thần không bằng Phật, vì Phật tổ Như Lai một mình có thể cai quản Phật, nhưng quản Thần liền có hẳn ba vị. Nhưng phải không khi dưới trướng Phật tổ còn có mười tám vị La Hán cùng các vị Quan Âm bồ tát khác.

Ba vị thần cao cao tại thượng của Thần tộc đó là Băng Thần, một vị nam thần tuyệt sắc. Vị thứ hai là Băng Hoa Thần, đây là một vị nữ thần hết sức bí ẩn, ngay cả Thiên Quân cũng chỉ mới gặp nàng ta một lần, còn về dung mạo của nàng ta, không một ai dám đoán bừa. Vị thứ ba chính là Ma Vương hiện tại đang cai quản Ma giới. Hắn chính là Hắc Diệm Thần, một vị thần hành tung bí ẩn, lãnh khốc vô tình.

Không cần nói cũng biết ba vị thần kia cao thượng đến cỡ nào, họ đều là những vị chỉ cần cái búng tay nhẹ là có thể lay chuyển trời đất. Bất kể thần phật hay yêu ma, ai cũng mong muốn có được phúc phận, một lần được gặp mặt, không bõ công tu hành cực nhọc mấy nghìn năm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạch Gia

Nơi đây là Bạch gia, gia thế lớn nhất Cửu Trùng Thiên.

Tại một khoảng sân rộng trong Lãnh Băng điện, những bông tuyết lác đác rơi, dưới tán cây tử đằng, những bông hoa xanh mướt trong veo như thủy tinh đang khẽ run lên trong cái lạnh giá, loài hoa ấy thật khác lạ, tưởng chừng chúng chỉ như những bông hoa bình thường nhưng chỉ cần chạm vào thôi cũng có thể cảm nhận được cái lạnh thấu da, thấu thịt.

Thấp thoáng nơi gốc cây to, một tà áo trắng mỏng bay nhẹ trong gió, mang theo hương tử đằng thơm ngào ngạt. Hương thơm như bao phủ mọi vật khắp khoảng sân rộng, mang theo cái ngọt ngào pha chút lạnh lẽo, thật lạnh.

Lớp áo mỏng bay lên, để lộ mái tóc trắng mượt mà óng ả, thanh thoát tựa như làn suối, đẹp tựa như ánh trăng.

Đây có lẽ là người con gái đẹp nhất Hồng Hoang, đẹp tuyệt trần mà thoát tục thanh cao, tưởng như không thể chạm tới. Nàng khoác trên mình một chiếc váy màu xanh biển, màu xanh rất nhẹ, thanh tao, nhã nhặn.

Đôi tay trắng nõn ngọc ngà lướt trên từng dây đàn, âm thanh vang lên như có thể nhìn thấu mọi vật, trong trẻo mà đáng sợ vô cùng.

Một bản nhạc rất hay, lôi cuốn. Ngón tay của nàng trở nên linh hoạt hơn, gió rít kêu gào, tuyết rơi ngập trời, hương tử đằng bay tán loạn, từng bông hoa thủy tinh rạn nứt, rơi xuống đất. Chỉ một bản nhạc mà như lay chuyển trời đất, đảo lộn không gian.

Từ xa, một người con trai mang dung mạo tuấn tú hơn người nhẹ nhàng đi tới. Hắn khoác trên mình một chiếc áo choàng dày cộp màu trắng tuyết, dưới lớp áo choàng là một bộ y phục bằng lụa xanh.

Từng bước chân hắn toát lên vẻ phong lưu, vô tình, hắn đi đến đâu khung cảnh yên lặng đến đấy. Từ người hắn như toát ra một luồng khí áp chế vô cùng mạnh với tiếng đàn đang điên cuồng gào thét cắn xé không gian kia, hắn phẩy ống tay áo, tiếng đàn dịu đi hẳn, hắn cất tiếng giọng

"Bạch Băng, đừng nghịch loạn."

Bàn tay trắng nõn của Bạch Băng dừng lại đặt trên dây đàn lạnh buốt, nàng thu đàn lại, nhẹ nhàng đứng dậy khỏi chiếc ghế ngọc thạch đang phát sáng,quay đầu lại liếc nhìn y

"Không mượn huynh quản muội."

Lời nói nàng vô tình nhưng lại không vô tình, có ẩn tình nhưng lại không thể biết đó là ẩn tình gì.

Khuân mặt xinh đẹp của nàng khẽ hiện lên nét cười đẹp đẽ, xiêu lòng người. Đôi mắt to tròn xanh biếc, hàng mi dài trắng như tuyết, đôi môi nàng đỏ hồng tươi tắn, hàng lông mày mảnh mai uyển chuyển. Nếu không tận mắt nhìn thấy dung mạo của nàng, khó ai có thể hình dung được nàng đẹp tới nhường nào.

"Lại đây chơi cờ cùng ta." Nam nhân áo trắng nhón chân biến mất khỏi khoảng sân rộng, bỗng lập tức xuất hiện ngồi trên chiếc ghế đối diện với nàng.

Nghe lời y nói, nàng cũng ngồi xuống, đưa mắt nhìn bàn cờ vừa được biến ra đầy vẻ ngao ngán, uể oải nói

"Bạch Ngôn, chúng ta vừa chơi hai trăm mười ba ván rồi."

Bạch Ngôn đưa tay cầm chén trà trên bàn lên nhâm nhi, hai hàng mi khẽ nhắm lại như đang thưởng thức mỹ tửu, vẻ mặt như đang nghiên cứu gì đó sâu sa, hắn buông lời

"Ừm."

Lời hắn nói thật khiến nàng thấy ngứa ngáy chân tay mà không khỏi muốn đánh cho hắn một trận. Nàng đưa tay chống cằm nhìn vào những quân cờ được bày sẵn kêu lên

"Muội không thích chơi cờ, huynh đi tìm Nguyệt Hạ bảo hắn cùng chơi đi."

Bạch Băng nàng từ nhỏ đến lớn cái gì cũng dám làm, điều gì cũng tinh thông. Năm ba trăm tuổi, nàng xuống Long Cung đập nát tự trụ, trêu đùa Long Vương. Năm bảy trăm tuổi một mình nàng hạ phàm tận tay giết Lục Xà Ma Nữ, con yêu nữ mà đến Thiên Binh Thiên Tướng cũng phải e dè. Năm một nghìn tuổi nàng phi thăng làm thượng thần, là một trong ba vị thượng tiên hiển hách của Thiên Giới. Nàng thông minh hơn người, xinh đẹp tuyệt thế, nhưng có điều mà nàng tuyệt đối không thể. Đó là chơi cờ.

Mà ca ca nàng Bạch Ngôn lại là một vị rất thích chơi cờ, có lần hắn cùng Thái Thượng Lão Quân chơi một ván cờ kéo dài ba tháng, chỉ nghe thôi đã đủ khiến nàng run rẩy.

Vẫn ngâm nhi chén trà trên tay, Bạch Ngôn nhìn nàng nói

"Muội không thích chơi cờ? Không sao, ta thích là được rồi."

Nghe xong câu nói của y, nàng trợn mắt lườm, rít lên

"Bạch Ngôn huynh...huynh..."

"Ta làm sao?" Chưa đợi nàng nói hết Bạch Ngôn đã chặn họng, nói xen vào.

Nàng đứng phắt dậy khuân mặt xinh đẹp nhăn lại, nàng nói

"Huynh thích thì tự mình chơi, đừng hiếp người quá đáng."

Bạch Ngôn vẫn tươi cười đáp lại câu nói của nàng

"Ta ức hiếp muội?"

Không thèm trả lời, nàng quay đầu bỏ đi, hất tung làn áo mỏng ngào ngạt hương hoa tử đằng, sải bước thật nhanh, thật vững trãi về phía trước. Nàng vốn dĩ biết cãi với Bạch Ngôn chỉ thua không thắng, không những thế còn khiến cho tâm trạng nàng không tốt. Nàng vẫn cảm thấy thật oai hùng mà chuồn mới là thượng sách.

Chưa đi được mấy bước thì đột nhiên từ phía sau, như một con gió, Bạch Ngôn đứng lên chắn trước mặt không cho nàng đi, hương hoa tử đằng trộn lẫn hương bạch đàn, bay theo gió phủ khắp điện.

Cây tử đằng khẽ run lên, gió mạnh ào ạt kéo tới, tuyết bắt đầu rơi, từng bông hoa thủy tinh lìa cành vỡ vụn. Bạch Ngôn nhìn nàng mỉm cười, rất thuận ý nàng cười lại với hắn. Đây, là muốn đánh nhau rồi a.

Bạch Ngôn hắn dám ra tay trước, không lẽ nàng phải sợ hắn, dù nàng với hắn có phải đánh thì cũng một mất một còn, nếu không nàng chắc chắn sẽ thắng.

Nàng khẩy nhẹ ngón tay, tà áo khẽ bay lên, gió đổi hướng, ồ ạt phả vào người Bạch Ngôn. Nàng nhìn hắn cười tươi rói nụ cười của nàng còn chói hơn ánh mặt trời, tuyết lại càng rơi dày hơn, mỗi bông tuyết rơi xuống đất lại nở ra một bông hoa trắng tinh khiết. Trò này là của nàng.

Không chịu thua nàng, Bạch Ngôn nhắm khẽ hai mắt, một chiếc ghế to lù lù hiện ra, hắn chiễm chệ ngồi xuống. Cơn gió của Bạch Băng bị hắn ngăn lại

bằng một kết giới mỏng sau lưng ghế, cùng lúc hắn tung ra một luồng khí trăng trắng lành lạnh lao thẳng về phía của nàng

Nàng hừ một tiếng, đưa tay chĩa thẳng về phía trước, lại một luồng khí xuất hiện, luồng khí này mang màu xanh nhạt, bên trong còn có những bông hoa tuyết trắng muốt, lác đác uốn lượn bao quanh, cứ thế mà va vào luồng khí của Bạch Ngôn.

Hai luồng tiên khí mạnh mẽ vồ vập lẫn nhau, trời vẫn xanh nhưng dường như sắp vỡ vụn ra thành từng mảnh.

Bạch Ngôn cười cười nhìn người Bạch Băng đang tỏa đầy sát khí, hắn từ từ rút trong ống tay áo ra một chiếc tiêu màu xanh nhẹ, gõ gõ trên tay.

Nàng hững hờ nhìn hắn. Cây tiêu mà Bạch Ngôn cầm trên tay đó là Băng Tiêu, là vũ khí của Bạch Ngôn. Chỉ dùng nó để thổi chơi thì cũng như những cây tiêu bình thường, nhưng cầm nó đi đánh nhau hắn phải lật được cả nóc nhà Thiên Đế, đảo đất rung trời.

Bạch Ngôn cũng lấy vũ khí ra rồi, nàng theo lẽ chắc cũng nên lấy vũ khí của mình ra. Đạp nhẹ chân bay lên không trung, nàng đáp trên một bông tuyết, bông tuyết liền nở to ra thành một đóa hoa thủy tinh sáu cánh to ngang ngửa đài sen của Bồ Tát, đóa hoa mọc rễ cắm chặt xuống đất như để giữ vững. Bạch Băng đưa tay với ra không trung, đột nhiên, một chiếc đàn băng hiện lên trước mặt nàng.

Chiếc đàn này của nàng có tên là Huyễn Cầm, nàng đặt tên như vậy đương nhiên phải có nguyên do, kể ra thì cũng rất dài.

Lúc nhỏ, nàng nằm mơ thấy một hòn đảo nhỏ bị che kín bởi sương mù trên Bồng Lai. Bồng Lai Tiên Cảnh vốn là nơi núi non sông nước hữu tình, hoa cỏ muôn sắc muôn vẻ, cảnh đẹp gì cũng có nhưng nàng chưa bao giờ nghe nơi Bồng Lai lại có một hòn đảo bay. Không nén nổi tò mò, sớm mai tỉnh dậy nàng liền đến Đảo Bồng Lai xem thử. Nhưng nàng tìm khắp mọi nơi mà không hề có. Đúng lúc đó Bạch Ngôn đến bắt nàng trở về, vì để tránh hắn, nàng vẫy một đám mây bay lên tít trên cao mà trốn. Ai ngờ nàng bay lên cao đúng thật lại thấy được một hòn đảo đang lơ lửng giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Bạch Gia

Trước nay chưa có gì nàng không dám thử, mặc dù lớp sương mù rất dày không biết có độc hay không, với cả cơ thể nàng khác người, từ lúc sinh ra đã có thể kháng độc, nên nàng cứ thế mà đi vào sâu trong lớp sương kì lạ đó. Đi tầm nửa canh giờ cuối cùng nàng cũng thoát ra, khung cảnh xuất hiện trước mắt làm cho nàng hết sức ngạc nhiên. Trước mắt nàng là một màu trắng xóa phủ kín, không những thế còn có tuyết rơi. Đối diện nàng là một động băng, nhìn lớp băng có thể thay đổi màu sắc nàng đoán chắc nơi đây phải là bí cảnh nghìn năm. Cứ thế, nàng dõng dạc hiên ngang đi sâu vào hàng động đó, nơi đó quả thực rất đẹp, vẻ đẹp lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Đi sâu vào bên trong, nàng lại loáng thoáng nghe được có âm thanh phát ra, nó như lôi cuốn thúc giục khiến nàng cứ đi mãi không thể dừng bước. Đi mãi đi mãi cuối cùng nàng đến trước một cánh cửa, đang còn loay hoay không biết nên làm thế nào để mở thì bỗng nhiên cánh cửa kêu cèn cẹt rồi tự mở ra. Bên trong là một động băng, rõ ràng có những tảng băng nhọn hoắt đâm lên, những trước mắt nàng lại có một thác nước đang ào ào chảy xuống dưới. Âm thanh nàng nghe được lại vang lên. Nàng tung mình nhảy vào thác nước, trong đó nàng thấy một cái bệ bằng lưu ly, bên trên là một cây đàn, âm thanh mà nàng nghe được là âm thanh do nước của dòng thác bắn vào dây đàn tạo ra tiếng kêu. Nhìn ngắm cây đàn xanh nhạt đang phát sáng long lanh, nàng thấy một luồng khí bao quanh nó, cõ lẽ đó là cỗ khí tức bảo vệ cây đàn. Nàng mạo hiểm đưa tay cầm lấy cây đàn, biết rằng việc mình làm rất mạo hiểm, có thể nàng sẽ bị cỗ khí tức kia đánh bay ra. Thế nhưng không, rất thuận lợi nàng chạm đến cây đàn, nàng hớn hở ôm cây đàn lên xem thì thấy trên mình đàn có khắc chữ "Băng". Băng là nàng sao, nếu đã là nàng thì cây đàn này nàng sẽ mang về, chắc chắn sẽ cất giữ và tuyệt đối không trả lại.

Nàng cứ thế đem cây đàn về nhà thi thoảng lấy ra đàn chơi thì nhận ra cây đàn này không bình thường, mà có linh khí. Kì lạ ở chỗ nàng nhiều lần đến Đảo Bồng Lai tìm kiếm nhưng dường như hòn đảo kia hoàn toàn biến mất, dù nàng bay cao đến đâu cũng không tìm thấy. Chính bởi vậy mà về sau nàng gọi cây đàn kia là Huyễn Cầm, "Huyễn" như một giấc mơ, lung linh huyền ảo có thật mà tưởng như không thật. Vì cây đàn có linh tính, lại khắc tên nàng nên từ đó nàng dùng nó làm pháp khí của mình.

Đáp trên không trung, nàng đưa tay chạm nhẹ lên dây đàn, tuyết ngày càng dày đặc, gió thổi vùn vụt, ánh nắng dần bị che khuất, cây tử đằng run lên bần bật giữa sân. Bạch Ngôn khoan thai, đưa cây tiêu lên thổi, gió bắt đầu thét gào, sấm chớp đùng đoàng xé rách trời, có phải Lôi công Điện mẫu cũng muốn góp vui?

Ngón tay của nàng dần linh hoạt hơn trên từng dây đàn lạnh buốt, âm thanh vang lên tưởng như không thể nào trong trẻo hơn được. Phía xa, những bông hoa tử đằng trong suốt vỡ ra tạo thành những mảnh thủy tinh sắc nhọn, theo cơn gió lao thẳng về phía Bạch Ngôn. Hắn dậm nhẹ chân bay lên không trung, tiếng tiêu thánh thót vang khắp nơi, như tấu lên một khúc nhạc đầy vui mừng. Gió càng ngày càng mạnh, nhắm mắt thôi cũng có thể cảm nhận được những cơn gió như những mũi kim cứa vào da thịt tê rát. Gió lại đổi hướng, ùa vào cuốn theo tuyết dày chĩa thẳng về phía trước nhưng bị cản lại khi gặp tiếng đàn mỹ lệ ngọt ngào phát ra từ phía Bạch Băng.

Tiếng đàn nhẹ nhàng, tiếng tiêu nhanh nhẹn, tưởng không hợp mà chúng tấu lên lại hòa hợp đến không tưởng, một khúc nhạc hay khó có thể tả siết.

Ngón tay của Bạch Ngôn khẽ gõ lên thân tiêu, âm thanh trong trẻo hơn hẳn, gió cũng dịu dần, nhưng thay vào đó, từng khối băng nhọn hoắt lần lượt đâm lên bao phủ cả khoảng sân rộng, vài cánh hoa đào lác đác rơi xuống, bị xuyên rách trên đầu những trụ băng, nhìn thôi cũng thấy giật mình, chỉ cần xảy chân một chút không khéo cả thân người liền bị trụ băng kia xuyên thủng.

Bạch Băng nhẹ nhàng hạ người xuống, đứng vững trên một trụ băng, giữ chặt dây đàn. Hắn nghĩ có thể dùng chiêu này để làm khó nàng sao, nàng đứng trên cao nãy giờ cũng chán rồi, chi bằng đứng trên mấy trụ băng này cho đổi phong cảnh. Nàng đưa tay giữ chặt dây đàn, tiếng đàn ngân dài vang lên, những đóa hoa thủy tinh đẹp rực rỡ đau nhau nở rộ trên mình những trụ băng. Hương tử đằng tỏa ra, bay theo gió bao phủ khắp người Bạch Ngôn.

Hắn nhướn cao đôi lông mày nhìn về phía Bạch Băng, chiêu này khá mới lạ, hắn chưa từng gặp qua, có lẽ là do nàng mới vừa nghĩ ra. Thấy Bạch Ngôn nhìn mình, khóe môi nàng hơi cong lên đầy vẻ thách thức.

"Bộp bộp bộp.", từ đỉnh lầu của Lãnh Băng Điện vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng cười hết sức thích thú, kèm theo đó là lời khen ngợi hết lời

"Huyễn Cầm, Băng Tiêu kết hợp quả là tạo thành một khúc nhạc rất lấy lòng người!"

Nam nhân đứng trên đỉnh lầu mặc một bộ y phục màu vàng, trên viền tay và cổ đều được thêu hoa văn hình rồng, hết sức nổi bật, nhìn qua liền biết không phải nhân vật bình thường. Dung mạo của hắn quả thực rất anh tuấn, đào hoa, cộng thêm bộ tóc được búi lỏng đằng sau lại càng thêm vẻ thư sinh lãng tử.

Bạch Ngôn cẩn thận thu cây tiêu về tay áo, liếc nhìn về phía đỉnh lầu cười một cái gọi là chào hỏi từ từ đi lại chỗ chiếc bàn ngồi xuống. Bạch Băng quay sang trao cho nam nhân kia một nụ cười khuynh diễm, cùng một cái nhìn đầy sát khí, rợn người, dám phá hỏng nhã hứng của nàng, tốt nhất hắn nên biết hậu quả như thế nào đi.

Hắn e dè lấy quạt che miệng, cười trừ với nàng, thả người hạ xuống chiếc bàn ngọc thạch dưới gốc cây tử đằng, nửa đùa nửa thật nói

"Hai huynh muội các người cứ tiếp tục phá nhà đi, ta đến nghe nhạc mà thôi, không cần để ý, không cần để ý!"

Nói xong hắn rất tự nhiên, rót cho mình một tách trà ngồi nhâm nhi, ra vẻ rất biết thưởng thức.

Bạch Băng, nhẹ nhàng đáp xuống đất, thu đàn trở lại, mấy trụ băng trong sân cũng dần biết mất tạo thành một màn mưa hoa tuyệt đẹp, tuyết ngừng rơi, gió hiu hiu thổi, trời lại trong xanh, chim líu lo hót, cây tử đằng ở góc sân vẫn rung rinh trước gió, ánh nắng vẫn chiếu rọi, tưởng như chưa có gì xảy ra, chuyện khi nãy chỉ là ảo giác.

Đi lại chỗ chiếc bàn, tự kiếm cho mình một chỗ ngồi xuống, nàng cầm tách trà nóng Bạch Ngôn vừa đưa cho gõ gõ tay lên miệng tách, nàng không thèm nhìn, cúi xuống hớp một ngụm trà, hỏi thẳng nam nhân trước mặt

"Ngươi rảnh rỗi đến đây làm gì?"

Hắn xem như không nghe thấy câu trả lời của nàng, vẫn chăm chú uống trà.

Từ xa, Bạch Xà vội vàng chạy đến, nàng ta lễ phép cúi đầu nói

"Thiếu gia, tiểu thư, Chân Hoàng Quân đến, ta cùng Hắc Xà ngăn cản nhưng không được!"

Không cần Bạch Xà báo thì nàng cũng có thể nhìn thấy tên không mời mà đến kia, không những đến một cách vô duyên, hắn còn tự nhiên một cách khó chịu, mấy vạn năm nay chưa bao giờ nàng ưng nổi đức tính tốt đẹp này của hắn.

Nàng hất tay, ra hiệu cho Bạch Xà, nàng ta rất hiểu ý liền lui xuống ngay.

Bị nhìn chòng chọc làm Bạch Ngôn ngồi uống trà không nổi, cuối cùng hắn cũng phải đầu hàng trước ánh mắt hết sức long lanh của tên nam nhân kia, đành phải lên tiếng

"Mặc Lâm, không biết hôm nay ngươi đến tìm chúng ta có việc gì?"

Thấy ca ca nàng chịu thua tên đáng chết kia, nàng chống tay lên bàn nhìn chòng chọc vào Mặc Lâm, nàng muốn thử xem xem hắn hôm nay đến đây rốt cuộc là có việc gì quan trọng, nếu là việc không đâu nhất định nàng lập tức sẽ tính sổ với hắn vì đến phá nhã hứng của nàng.

Hắn như cảm nhận được ánh mắt chết người của nàng liền đưa tay phe phẩy chiếc quạt, cười cười nói, không dám quanh co

"Ba tháng sau Thiên Hậu tổ chức yến tiệc mừng thọ, muốn ta đi mời Bạch Gia các người tới dự, lần này mong hai người nể mặt mà đến."

Từ cửa điện, một luồng gió đen vùn vụt bay đến, là Hắc Xà, hắn chạy đến để báo tin. Hắn đứng cách xa cái bàn mà cả ba đang ngồi vài bước, cúi người nói

"Hai vị thượng thần, Chân Hoàng Quân, Nguyệt Lão đến." Hắn nói to, rất rõng rạc và ngắn gọn.

Mặc Lâm nghe Hắc Xà thông báo liền hớn hở mong chờ. Hắn đang còn không biết tính kế thế nào, tự nhiên lại có cứu tinh. Nguyệt Lão chắc chắn không phải đến để giúp hắn nhưng trước lúc đến Bạch gia hắn đã đến Hồng Ti cung mời Nguyệt Lão. Mà giờ Nguyệt Lão chạy tới đây, chỉ có chuyện tốt không có chuyện xấu, không biết chừng có thể giúp hắn giải vây. Nhưng rồi hắn chưa kịp mở lời, Bạch Băng đã giơ tay ra lệnh.

"Không tiếp."

"Thọ yến của Thiên Hậu thì liên quan gì đến bọn ta?"

Bạch Băng thờ ơ nói, hắn là Thiên Hậu mừng thọ thì không liên quan đến Bạch gia các nàng rồi. Với cả nàng một chút thiện cảm đối với Thiên Hậu cũng không có, bà ta quả thực quá phiền phức đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bạch Gia

Tính ra thì bà ta cũng đã mấy chục vạn tuổi rồi, mà năm nào bà ta tổ chức thọ yến đều gửi thiệp mời, nhưng mười lần gửi đến cả mười lần đều bị nàng từ chối. Đã vậy bà ta còn có thể mặt dày cứ hai trăm năm gửi thiệp mời đến dự hội Bàn Đào. Chính vì sự phiền phức của bà ta khiến nàng rất khó chịu, có lần sứ giả do Thiên Hậu phái đến mời dự tiệc đã bị nàng ném từ cửa Bạch gia về đến cửa cung Thiên Hậu, nhưng dường như bà ta không để tâm lắm.

Lần này thọ yến còn phái cả con trai bà ta xuống mời. Hừ, cứ nghĩ rằng nàng với con trai bà ta có giao tình tốt đi. Nhưng nàng đã không muốn đi, kẻ nào dám ép buộc.

Bạch Ngôn bên cạnh nghe nàng nói cũng gật gù bồi thêm một câu "Đúng vậy, trước nay chúng ta đều không tham dự yến tiệc. Huống chi đó là thọ yến của Thiên Hậu không phải thọ yến của."

Mặc Lâm hắn chỉ biết tròn mắt nhìn hai huynh muội họ Bạch diễn kịch, diễn rất tốt, rất đạt, khiến hắn không khỏi cạn lời.

Hắn biết rõ Thiên Hậu tổ chức bao nhiêu yến tiệc, từ khi có hai huynh muội bọn họ thì nhận lại bấy nhiêu lời từ chối. Đến hắn cũng không hiểu vì sao cứ phải mời hai huynh muội họ, mỗi lần mời đều khiến Thiên Hậu mất hết mặt mũi, vậy mà bao lần vẫn muốn mời. Lần này lại còn ép hắn xuống tự mình đi mời, hắn dù gì cũng đường đường chính chính là Chân Hoàng Quân, là Thái Tử Thiên giới lại bị bắt xuống chịu nhục, thật khó chấp nhận đi.

Mặc Lâm hắn quen Bạch Băng từ khi nàng ta mới ba trăm tuổi, lần đó hắn được Thiên Quân đem đi dạo chơi thủy cung, không ngờ lại gặp một con tiểu nha đầu không biết phép tắc dám xông vào phá nát tứ trụ lại còn cắt mất tròm râu của Đông Hải Long Vương. Ấy vậy mà cả Đông Hải Long Vương và Thiên Quân đều mắt nhắm mắt mở cho qua, khiến hắn rất tò mò, hắn đi tìm hiểu mới biết nàng là tứ tiểu thư của Bạch Gia tên là Bạch Băng.

Hắn cũng không nhớ rõ mình đã bỏ ra bao công sức tiền của, cả bảo bối quý giá mới kết bạn được với nàng, nghĩ đến giờ hắn lại muốn ứa nước mắt.

Quen nhau lâu như vậy nên hắn biết rõ tính tình của nàng trước nay ngang ngược, lạnh lùng, không xem ai ra gì, nàng chỉ làm những gì nàng thích, việc nàng không thích đến Thiên Quân cũng không ép nổi.

Nhưng mà cũng phải thôi, Bạch Băng nàng năm nay mới mười ba vạn tuổi, bé hơn hắn những hai vạn tuổi mà đã được lên làm Tam Thần lừng lẫy. Nói ra thật xấu hổ, hắn đường đường là Thái Tử Thiên giới mà năm ba nghìn hai trăm tuổi mới có thể phi thăng thượng thần, thực ra cũng là một nhân tài nhưng so ra với nàng, hắn cũng còn quá kém cỏi rồi.

Còn nói đến ca ca của nàng, tên Bạch Ngôn đó, thực sự thì có cho mười lá gan cũng không ai dám đụng đến một sợi lông của hắn. Nói đến Bạch Băng bảy trăm tuổi diệt Lục Xà nghe thôi đã khiến người ta kính nể ghê sợ. Lại nói đến Bạch Ngôn, năm bảy trăm mười hai tuổi hắn đã thăng làm thượng thần, sống bao lâu này, chưa một ai dám đụng đến hắn, trừ muội muội hắn. Hai huynh muội nhà họ Bạch phải nói nhàn rỗi quá làm phát sinh nhiều ý tưởng đặc biệt, cứ thi thoảng lại đánh nhau một trận, phá nhà phá cửa chơi cho đỡ buồn.

Bạch gia là một gia tộc có gia thế hết sức uy phong, là đệ nhất gia tộc của Cửu Trùng Thiên, Phượng tộc cũng chỉ xếp thứ hai mà thôi. Bạch Hiển tức cha của Bạch Băng, ông ta trước kia từng là một thượng thần mà ai ai nghe cũng phải nể sợ, ngay đến Thiên Quân cũng từng phải nể mặt, lấy lòng ông ta, nếu như năm xưa không phải Bạch Hiển lên tiếng để Thiên Quân lên ngôi thì có lẽ người làm Thiên Quân bây giờ chính là ông ta rồi.

Từ thời thượng cổ, có một vị tiên tử đẹp khôn sánh, nàng tên Tinh Nhã, chính là Hoa Thần. Nghe nói một lần Bạch Hiển đi Thiên sơn gặp nàng đang bị một con hắc điểu tấn công, ngài liền ra tay giúp đỡ, vì nàng bị thương nên ngài lại giúp nàng trị thương. Hai người sống với nhau lâu dần nảy sinh tình cảm lúc nào không ai hay. Vì tình yêu của hai người mà nàng và Bạch Hiển từng được ca tụng là đôi phu thê danh tiếng nhất Hồng Hoang.

Nhà họ Bạch con cái sinh ra ai cũng là tiên thai, không những thế còn thông minh lanh lợi hơn người. Con trưởng là Băng Thần Bạch Ngôn là vị thần ưu nhã nhất Thiên giới, Độc Thần và Dược thần là hai tỷ đệ song sinh hai vị này hành tung cực kì quái dị, tính khí lạ lùng không mấy ai gặp được, con út chính là Băng Hoa Thần Bạch Băng vị nữ thần tùy tính nhất Thiên giới. Nói thế nhưng cũng chỉ dám nói trong lòng, không ai dám mở miệng mà nói nàng ta tùy tính, khó bảo.

Truyền thuyết thần tộc kể rằng, Bạch gia được đặt ở nơi tiên khí hội tụ dày đặc nhất, là nơi phong thủy, cảnh đẹp không thiếu, có một không hai. Mấy vạn năm về trước, sau khi Băng Hoa Thần được tròn một vạn một trăm tuổi, phu thê Bạch Hiển liền thoái ẩn, không có bất cứ vị thần tiên nào gặp được. Hơn hết được biết trong khoảng thời gian đó, Băng Hoa Thần đã mắc một căn bệnh, ngủ suốt ba mươi năm mới tỉnh lại. Đương nhiên là tin tức này cũng đã bị phong tỏa, không một ai dám nhắc đến.

Bạch Gia trước giờ đều không màng thế sự, luôn sống một cuộc sống vô ưu vô tư, tự do tự tại, thích như nào thì làm như vậy. Chính vì vậy mà mời được nhà họ Bạch dự tiệc là phúc phần mà ai ai cũng ao ước, thèm muốn, nhưng mời nhà họ Bạch dự tiệc cũng là việc khó không kể siết. Mỗi lần tổ chức yến hội, Thiên Hậu đều ngỏ lời mời đến, nhưng lần nào cũng vậy, nhà họ Bạch vẫn là cái tên hư truyền, ít ai gặp được.

Mặc Lâm hắn rất thích Bạch Băng, thương yêu nàng như muội muội của mình. Nhưng thực ra trước kia, cũng có một khoảng thời gian hắn động lòng với nàng. Đó là khi hắn một vạn tuổi, khi ấy hắn đã tự nhủ rằng nàng là người hắn yêu nhất, sau này nhất định hắn sẽ làm nàng phải gả cho hắn. Nhưng dần dần quen với nàng, hắn mới nhận ra, trên người nàng luôn có một bức tường lạnh lẽo đẹp đẽ ngăn cách nàng với mọi người bên ngoài, cố gắng đến gần nàng, đi xuyên qua bức tường chắn ấy, nó sẽ xuất hiện những mũi gai nhọn đâm vào người đau điếng, nó như bảo vệ không để một ai tiếp xúc, thương tổn nàng.

Nữ tử khắp Hồng Hoang, ai ai cũng biết động lòng, chỉ nàng không biết. Nàng xinh đẹp chỉ có thể ngắm, để ca tụng, tuyệt đối không thể yêu.

Sau một hồi suy nghĩ dài dòng, tìm cách đối phó với hai huynh muội bọn họ, cuối cùng Mặc Lâm cũng lên tiếng

"Hai người các ngươi có thể nể mặt bọn ta một chút không?"

"Không." Bạch Băng lên tiếng chặn đứng họng của Mặc Lâm khiến hắn chỉ biết cười, cười đến khi mặt mày cứng đờ lại như tảng đá.

Bạch Ngôn nhìn khuân mặt của Mặc Lâm liền cảm thấy rất thú vị, hắn nói thêm như muốn bồi câu nói của muội muội hắn

"Nể mặt là món gì, có ngon không

"Hahaha." Mặc Lâm hắn không biết phải đối đáp với hai người trước mặt thế nào, quả thực hai người họ không chỉ tu vi cao mà trình độ làm nhục người khác cũng quá cao rồi. Bây giờ hắn mới biết trước đây những sứ giả của mẫu hậu nhà hắn đã phải chịu khổ đến mức nào. Tuyệt nhiên hắn liền chỉ biết cười, cười và cười mà thôi.

Bạch Băng nhâm nhi chén trà nhìn Mặc Lâm, Bạch Ngôn thong thả lấy một cuốn sách trong tay áo ra ngồi đọc. Thời gian trôi qua hết một nén hương, cả ba người vẫn cứ lặng lẽ làm việc của mình, huynh muội họ Bạch vẫn xem như không có gì, chỉ có Mặc Lâm hắn đang khổ sở vò đầu bứt tai nghĩ cách mời bọn họ đi dự tiệc. Không khí cứ thế mà trở nên áp bức vô đối với hắn.

Bỗng nhiên, một bóng người nhẹ nhàng lướt vào điện, hắn chuẩn bị đến nơi thì đột nhiên đập mặt vào một bức tường phía trước, là kết giới mà Bạch Băng nàng tạo ra, ngăn không cho hắn vào. Thấy hắn bị cản lại, nàng lên tiếng

"Hắc Xà, Bạch Xà."

Nghe tiếng gọi, Hắc Bạch song xà lập tức chạy vào, nàng lại nói

"Lôi hắn ra ngoài cho ta."

"Khoan đã." Bạch Ngôn lên tiếng, cho Hắc Xà Bạch Xà lui ra. Vừa nói dứt câu, hắn ăn ngay một ánh mắt đầy sát khí vào người. Hắn nhìn Bạch Băng cười, bảo nàng

"Để Nguyệt Hạ vào đi."

Ngay lúc này mà hắn lại chạy đến đây hẳn không có việc gì tốt đẹp, phần lớn là biết chuyện yến hội đến khuyên hai huynh muội nàng đi. Đương nhiên nàng không thể để hắn vào. Nhưng Bạch Ngôn lại đặc biệt coi trọng hắn, với cả hắn đến không chừng còn có tin tức hay, thôi thì nàng sẽ nhường hắn một lần vậy, xem như nể mặt Bạch Ngôn đi. Nàng liếc mắt lườm Nguyệt Hạ, kết giới cũng theo đó biến mất.

Kết giới vừa biến mất, Nguyệt Hạ liền cười tươi roi rói lao thẳng đến bên nàng, tìm một chỗ ngồi giữa nàng và Bạch Ngôn. Vừa ngồi xuống hắn liền ôm lấy tay áo nàng, tỏ vẻ ủy khuất nói

"Tại sao a...tiểu tổ tông không tiếp ta có phải ngươi là chán ghét ta rồi không...a..thật là làm người ta đau lòng mà!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bạch Gia

Vừa nói hắn vừa ôm lấy tay áo nàng, nước mắt nước mũi dính tèm lem. Mí mắt nàng giần giật. Bộ y phục nàng mới thay khi nãy mà hắn dám, hắn dám làm dơ, không nhưng thế lại còn có nước mũi. Đang diễn trò, đột nhiên Nguyệt Hạ hắn thấy lành lạnh sống lưng ngẩng đầu lên nhìn liền thấy nàng đang chằm chằm nhìn vào ống tay áo, hắn lập tức nhìn theo, thấy đống nước mắt nước mũi hắn liền lấy phần vạt áo sạch của nàng che lên, nghiêm túc nhìn nàng nói

"Ta nói ngươi lớn từng này cũng mười mấy vạn tuổi đi, làm thế nào mà lại khóc tùm lum, còn làm dơ hết quần áo thế này, nữ tử mà như vậy là không được, không được đâu."

Nghe Nguyệt Hạ nói nàng sôi máu, trợn mắt nhìn hắn, gầm lên

"Ngươi chê mình sống lâu quá rồi à?"

Thấy nàng hung dữ, hắn liền chạy ra sau Bạch Ngôn núp bên tay trái của hắn, lè lưỡi trêu nàng. Bạch Ngôn thấy thế bật cười, xua xua tay nói

"Được rồi được rồi muội vào thay đồ đi, còn Nguyệt Hạ, ngươi đừng đùa nữa, chọc Bạch Băng tức giận rồi kìa, ngồi qua đây đi."

Bạch Băng hừ lạnh một tiếng, nàng quay sang lườm Nguyệt Hạ một cái rồi xoay người bỏ đi, trong đầu nàng có gắng nhẩm đi nhẩm lại "sủng vật là để nuôi, không thể giết, sủng vật là để nuôi tuyệt đối không thể giết".

Thấy nàng đã đi xa, Nguyệt Hạ tươi cười ngồi lại chỗ, tự rót trà uống. Với hắn dù đã qua mấy trăm năm nhưng Bạch Băng vẫn chỉ như một đứa trẻ, tính tình vẫn nóng nảy yêu ghét thất thường như vậy, trêu đùa nàng rất vui, nhưng cũng rất hại tim a. Lỡ nàng điên lên đánh hắn một cái, có khi lại đến làm bạn với Diêm Vương cũng nên.

Mặc Lâm nãy giờ ngồi xem náo nhiệt không khỏi cảm thấy thích thú. Mỗi khi Nguyệt Hạ với Bạch Băng gặp nhau kiểu gì cũng có trò vui để xem.

Nói đi cũng phải nói lại. Nơi phàm gian, Nguyệt Lão là vị thần cai quản nhân duyên, là một ông già râu tóc bạc phơ, hiền lành phúc hậu được phàm nhân cũng bái, kính nể. Nhưng vị Nguyệt Lão ngồi trước mặt đây khác xa với tưởng tượng của người phàm. Chắc chắn bọn họ mà nhìn thấy hình tượng Nguyệt Lão này có khi nhiều người đột tử vì sốc.

Nguyệt Hạ hắn mặc trên mình một bộ y phục màu đỏ, khoác một chiếc áo lông màu đỏ, đi một đôi giày màu đỏ, mang theo một cây quạt màu đỏ, mái tóc dài đen được buộc bằng một chiếc dây màu đỏ...nhìn vào hắn chỉ toàn màu đỏ và màu đỏ. Với tướng mạo phong lưu công tử của hắn, quả rất giống mấy tên nam sủng trong gia đình quý tộc.

Bạch Gia cũng có thể coi là dòng dõi quý tộc, đại của đại của đại quý tộc đi...

Thấy Nguyệt Hạ vui vẻ ngồi uống trà, Bạch Ngôn đặt quyển sách xuống bàn, liếc nhìn hắn hỏi

"Nguyệt Hạ, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây?"

Nguyệt Hạ hắn nghe xong liền phụng phịu nói

"Ngươi a đã gần nữa tháng không đến chơi với ta rồi, sắp buồn chết bảo bối rồi a!"

"Ồ bảo bối? Ngươi là bảo bối nhà ai?" Vừa nói mắt Bạch Ngôn vừa lóe lên ánh cười, nhìn bộ dạng của Nguyệt Hạ hắn không khỏi muốn trêu đùa vài câu.

"Chính là bảo bối nhà ngươi a."

"Haha thật sao?" Bạch Ngôn cười nhìn hắn. Nguyệt Hạ hắn như vừa nhận ra lời mình nói có sai sai liền lập tức lấy quạt che mặt hừ một tiếng

"Ta không nói với ngươi nữa!"

Bạch Xà từ xa mang đến một đĩa bánh phù dung, Nguyệt Hạ rất thích ăn bánh này. Là Bạch Ngôn dặn nàng ta mỗi khi Nguyệt Hạ tới thì đem bánh này cho hắn.

Nhìn thấy đĩa bánh phù dung trên bàn, nét mặt Nguyệt Hạ liền thay đổi, hắn gấp chiếc quạt cất đi, rất tự nhiên cầm bánh mà ăn. Bạch ngôn chống một tay lên bàn quay sang nhìn hắn hỏi

"Ngon không?"

"Ngon lắm a."

"Ngon vậy ngươi phải trả công cho ta thế nào đây?"

"Trả công? Không có đâu!" Hắn vừa ăn vừa nhìn Bạch Ngôn như muốn nói "ngươi cứ ở đó mà mơ đi."

"Vậy thôi, ta liền đem đổ đi." Vừa nói Bạch Ngôn vừa cầm lấy đĩa bánh đứng dậy. Nguyệt Hạ thấy thế liền lập tức níu lấy ông tay áo hắn nói ngay

"Bất cứ cái gì người muốn, trả lại đây cho ta đi a."

Nghe câu trả lời của Nguyệt Hạ, Bạch Ngôn tươi cười đặt đĩa bánh xuống

"Thành giao!"

Nguyệt Hạ lập tức cảm thấy hắn đã nói sai gì rồi, hôm nay quả thực sai hoi nhiều rồi.

Ăn hết đĩa bánh, vừa cầm cốc trà Bạch Ngôn đưa cho, Nguyệt Hạ vừa nói

"Yến hội lần này ta nghe nói c..." Hắn còn chưa kịp nói dứt câu, một cơn gió bay qua, cốc trà trên tay hắn biến mất, hắn quay đầu ra sau thì thấy Bạch Băng, trên tay nàng đang cầm cốc trà không còn một giọt nước. Nàng ngồi xuống ghế hỏi

"Ngươi nghe nói gì."

Nàng đoán quả thật không sai, là hắn biết tin gì đó nên mới đến đây.

"Ta nghe nói yến hội lần này Hắc Diệm Thần cũng đến góp vui." Nguyệt Hạ vừa nói vừa giật lấy cốc trà trên tay nàng tự rót cho mình một cốc mới ngồi uống.

Nghe xong Mặc Lâm liền đứng dậy

"Hắc Diệm Thần? Là Ma Vương hiện tại?"

Nghe Mặc Lâm hỏi Nguyệt Hạ gật đầu, không chỉ mình Mặc Lâm mà cả hai huynh muội họ Bạch đều rất ngạc nhiên. Tuy nói chuyện giữa Thiên Hậu và Hải Ngạn công chúa không ai biết nhưng Mặc Lâm hắn giờ là Thái Tử, hơn hết lại là con ruột của Thiên Hậu sao có thể không biết thực hư. Bạch gia lại không phải hạng tầm thường đương nhiên đều biết, Nguyệt Hạ cũng biết nên hắn mới chạy đến đây. Mấy vạn năm nay dù Thiên Hậu có kết giao cỡ nào Ma Vương hắn đều từ chối vậy mà yến hội lần này lại đồng ý đến dự, quả thực không tầm thường, ai mà biết liệu hắn đến dự tiệc hay đến trả thù.

Mặc Lâm hắn sầm mặt lại, hai tay cuộn tròn thành nắm đấm, kiểu như sắp giết người tới nơi. Thấy vậy Bạch Ngôn liền bảo

"Ngươi ngồi xuống đi dù gì hắn cũng không còn nhỏ để mà nảy sinh cái ý nghĩ ngông cuồng như ngươi nghĩ đâu."

Mặc Lâm nghe xong liền thở dài ngồi xuống, hắn cũng mong được như lời Bạch Ngôn nói, tên Ma Vương ấy tốt nhất đừng mang ý đồ gì mà đến yến hội.

"Yến hội lần này ta đi." Bạch Băng lên tiếng khiến Mặc Lâm cùng Nguyệt Hạ không khỏi há hốc mồm kinh ngạc. Bạch Ngôn nghe được chỉ cười một cái hỏi lại

"Muội muốn đi?"

"Đúng." Nói xong nàng liền xoay người bỏ đi.

Nàng không hề có hứng thú về việc Mặc Lâm nghĩ rằng Ma Vương ấy có muốn trả thù hay không. Thứ nàng hứng thú chính là thân phận Hắc Diệm Thần của hắn, nàng muốn xem xem, người mà năm bảy trăm mười tuổi đã có thể phi thăng thượng thần là người như thế nào, lại có người ưu tú hơn cả ca ca nàng, quả thực thú vị đến khó mà tả được.

Thấy Bạch Băng đã đi xa, Nguyệt Hạ ngồi bên cạnh Bạch Ngôn nhìn Mặc Lâm cười lên hớn hở "Thế nào, thế nào, ngươi nên chả công cho ta sao đây?"

Mặc Lâm đặt chén trà xuống, một tay chống cằm nhìn Nguyệt Hạ nhếch môi nói

"Ngươi muốn vật gì." Lần này may mà có Nguyệt Hạ mới có thể mời được họ Bạch, nhặt mặt mũi về cho Mặc gia Thiên Tộc nhà hắn, đương nhiên phải trả công rồi.

"Lưu ly quy." Nguyệt Hạ nói.

"Khoan, vậy Bạch Ngôn, huynh có đi không?"

"Ta cũng muốn xem xem nam nhân đó ra sao mà lại có thể khiến tiểu muội muội nhà ta hứng thú như vậy."

"Được đến yến hội ta sẽ đưa ngươi Lưu ly quy, bây giờ Mặc Lâm xin phép cáo từ, không làm phiền hai người." Nói xong Mặc Lâm cười một cái với Nguyệt Hạ rồi biến mất.

Nguyệt Hạ nghe xong vội quay đầu sang nhìn Bạch Ngôn đang chăm chú đọc sách, hắn liền đưa tay giật lấy quyển sách đặt lên bàn, nghiêm túc nói

"Ta nhớ ra rồi, hôm nay ta đến là để tìm ngươi đó nha!"

"Ồ." Bạch Ngôn đưa tay lên vuốt vuốt lọn tóc vừa rơi xuống của Nguyệt Hạ, nhìn gần như thế này càng đẹp hơn. Hắn ghé sát vào tai Nguyệt Hạ nói

"Ngươi tìm ta?"

"Đúng vậy a." Không cần suy nghĩ hắn trả lời luôn, nét mặt vẫn nghiêm nghị, hắn đưa tay ra trước mặt Bạch Ngôn nói

"Quà của ta!"

Bạch Ngôn nhìn Nguyệt Hạ trong mắt hiện rõ ánh cười.

Hắn đưa tay biến ra một cây trâm ngọc màu đỏ đưa cho Nguyệt Hạ

"Đây là Chi Hồn Trâm, nó có thể giúp ngươi đỡ được một mạng, nhớ phải luôn mang theo bên mình, không được làm mất, ta phải khó lắm mới tìm được."

Nguyệt Hạ chộp lấy cây trâm ngắm ngía, cây trâm này màu đỏ, hắn nhìn thôi đã rất thích, không những có công dụng tốt mà còn là đồ Bạch Ngôn tặng hắn nhất định sẽ giữ thật kĩ càng. Hắn đưa cây trâm cài lên búi tóc của mình, nhìn Bạch Ngôn hỏi

"Có đẹp không?"

"Đẹp." Vừa nói Bạch Ngôn vừa đưa tay chỉnh lại cây trâm, như vừa chợt nghĩ ra điều gì đó, hắn lại ghé sát vào tai Nguyệt Hạ thì thầm

"Tối nay nhớ đến tìm ta. Bất cứ điều gì ngươi muốn nha tiểu Hạ." Khi nói hắn cố tình kéo dài hai chữ cuối khiến tai Nguyệt Hạ đỏ ửng lên.

Hắn đỏ bừng mặt quay ngoắt sang nhìn Bạch Ngôn đang cười cười đầy mị hoặc mà nhìn hắn, hắn không nói không rằng, lập tức đứng lên đi về. Bạch Ngôn tươi cười nhìn theo bóng Nguyệt Hạ, trêu hắn quả thực rất vui, cái biểu cảm đó cũng hắn là rất đáng yêu đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hạ Phàm

***

Cộc cộc cộc.

"Tiểu thư?"

Cộc cộc cộc, Bạch Xà nàng ta đã đứng gọi ở cửa nửa canh giờ rồi, thượng thần nhà nàng ta quả thực rất thích ngủ nướng a. Tự nhiên nàng ta lại cảm thấy rất khổ tâm, tại sao một Bạch gia rộng lớn thế này lại không có lấy một nha hoàn, chỉ có mỗi hai con tiểu Xà, không lẽ đống vàng bạc châu báu ở trong kho là để muối cà hết sao. Với cả công việc của nàng là canh cửa mà giờ đây từ nấu nướng quét dọn đều giao cho nàng, việc của nha hoàn cũng do nàng quản, làm nhiều việc như vậy mà đến nữa hạt chân châu nàng cũng không được nhận. Khắp cả Hồng Hoang này, ai cho nàng lương thiện a...

Rầm.

Hắc Xà nãy giờ đứng sau Bạch Xà mất hết kiên nhẫn, hắn giơ chân đạp nát cánh cửa. Vốn dĩ hắn không cần phải ở đây. Ban đầu là Bạch Ngôn kêu Bạch Xà tới gọi muội muội của bảo bối Bạch Băng dậy, nhưng quá nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy ai quay lại, hắn liền bị kêu tới trợ giúp. Qủa thực đánh thức thượng thần nhà hắn kịch tính như đánh trận, rất hao tâm tổn trí, còn khó hơn lên trời.

Nghe tiếng động mạnh, Bạch Băng cuối cùng cũng tỉnh ngủ, nàng ngồi dậy dụi dụi mắt, cảm thấy hình như hôm nay nàng thức dậy sớm hơn mọi khi. Nhìn mấy mảnh vụn dưới đất, nàng liếc nhìn về phía cửa hỏi

"Chuyện gì vậy, cửa phòng ta làm sao lại nát hết rồi?"

Hắc Xà vốn đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, chỉ đợi nàng hỏi câu này để hoàn thành vai diễn của hắn. Chắp tay cúi đầu, hắn nói

"Sáng hôm nay Bạch Ngôn thượng thần nói với ta cánh cửa ở phòng của người cũng quá cũ rồi, chính vì vậy thượng thần là lo do cửa cũ quá mà người ngủ không ngon, nên hôm nay kêu ta đến thay cái mới. Mong người tỉnh dậy ra ngoài để ta làm việc."

"Cửa cũ? Chẳng phải hôm qua vì cửa dính sương mà Bạch Ngôn hắn vừa dỡ đi sao?"

Bạch Xà nãy giờ trốn sau điện, thấy Hắc Xà rơi vào thế bí, nàng ta liền nhanh chóng đi ra, cúi người nói

"Đại thiếu gia sai ta đi qua xem tiểu thư, nếu người đã tỉnh rồi thỉnh người thay y phục đến chính điện dùng bữa sáng."

"Ồ được." Bạch Băng nửa tỉnh nửa mơ, đầu óc có lẽ vẫn chưa hoạt động khiến nàng không nghĩ được nhiều, chỉ nghe sao biết vậy. Nàng loạng choạng, mắt nhắm mắt mở đứng lên thấy một chiếc áo mỏng khoác lên người rồi đi ra ngoài.

Bạch Xà rất biết ý, ngỏ lời hỏi

"Tiểu thư, người là muốn đi đâu trước."

"Đến ôn tuyền đi."

Nghe nàng nói, Bạch Xà liền lễ phép đi theo sau, nhường nàng đi trước. Bạch Băng luôn có thói quen ngủ dậy sẽ đi tắm, dù biết vậy lần nào Bạch Xà cũng hỏi, dần dần liền trở thành thói quen.

Ôn tuyền của Bạch gia phải nói không thua kém gì ôn tuyền của Thiên giới. Là chính bởi thói quen thích tắm của con gái mà năm xưa Bạch Hiển đã chặt dòng nước suối nơi ôn tuyền của Thiên Quân thành ba mà đem về nhà hai phần, tự tay thiết kế ôn tuyền cho con gái ngài. Qủa thực phải nói người cha này hết sức cưng chiều con đi.

Khói ôn tuyền bốc lên nghi ngút che đi tầm mắt làm Bạch Băng mơ màng, nàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ nàng như còn nghe thấy Bạch Xà khóc lóc than vãn điều gì đó, lại có tiếng Hắc Xà nói gì đó, sau đó là tiếng loảng xoảng như đồ bị vỡ. Khi nàng tỉnh dậy thì một cây trụ ở ôn tuyền không hiểu sao lại bị đổ, nghe Hắc Xà bảo, là do Bạch Ngôn cảm thấy cây trụ được đặt không hợp phong thủy nên phải di rời đi chỗ khác. Nàng nghe thấy liền lập tức tỉnh ngủ, Bạch Ngôn mà cũng xem phong thủy gì đó ư, quả thật ở gần tên Nguyệt Hạ đó đầu óc cũng không được bình thường rồi, mà chuyện này truyền ra khéo lại thành cổ tích dân gian, trang vàng sử sách cũng nên. Nàng suy nghĩ một hồi lâu, vẫn cảm thấy có khi cần phải tìm đại phu đến xem bệnh, biết đâu nàng cũng bị lây bệnh từ hai người bọn họ.

Đưa Bạch Băng đến được chính điện, Hắc Xà, Bạch Xà thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hai người họ cũng được thoải mái mà đi canh cửa, ngay lúc này, đối với bọn họ mà nói canh cửa có lẽ chính là việc làm tuyệt nhất không gì sánh bằng. Hẳn là trước kia Bạch Ngôn thượng thần nhà họ cũng rất khổ sở, khổ quá mới phải đùn đẩy qua cho họ.

Vừa bước vào chính điện, Bạch Băng bỗng chân tay run rẩy, nàng như không thể trụ vững mà sắp sửa ngã khụy xuống, hai tay phải tỳ vào thành cửa mới có thể xem như tạm ổn.

Trên chiếc ghế tựa yêu thích Bạch Ngôn, hắn đang rất ung dung ngồi đọc sách, Nguyệt Hạ ngồi trên đùi hắn, đầu dựa vào ngực hắn, vẻ mặt đang còn ngái ngủ. Điều khiến nàng để ý là hôm nay Nguyệt Hạ chỉ mặc một chiếc áo, không những thế còn rất xuềnh xoàng, vạt áo bị hở hơn nữa, lộ bờ vai và cánh tay trắng hồng hào, trên cổ hắn còn có một vết đỏ đỏ nhìn qua như côn trùng cắn. Bạch Ngôn cũng mặc không nhiều hơn là bao, chỉ khác ở chỗ hắn có thêm chiếc áo lông khoác bên ngoài. Đây quả thực quá là lộ liễu rồi. Nàng biết tình cảm giữa Bạch Ngôn và Nguyệt Hạ rất tốt, tốt đến mức không biết từ lúc nào hai người họ đã thành đoạn tụ mà cuốn lấy nhau. Nhưng công khai quá mức thế này, quả thực không thể không có ý kiến.

Thấy nàng còn đứng ngơ người, ra vẻ khổ sở ở cửa, Bạch Ngôn nhẹ nhàng đặt Nguyệt Hạ xuống ghế, cởi áo choàng đắp lên người hắn, đi đến chỗ bàn ăn, vẫy tay gọi nàng

"Lại đây ăn đi, đồ ăn sắp nguội rồi."

Mặt còn chưa hết vẻ ngơ ngác không kém phần tò mò, Bạch Băng đi về phía chiếc bàn, lấy ghế ngồi xuống, nàng hất hàm về phía Nguyệt Hạ hỏi

"Tối qua hắn ở lại đây?"

"Ừm." Bạch Ngôn lựa thức ăn gắp vào bát nàng, trả lời cho qua. Nhưng nàng lại hỏi

"Sao hắn có vẻ còn chưa tỉnh ngủ, không phải bình thường Hồng Ti cung làm việc từ rất sớm sao, với cả bên điện của huynh có côn trùng?"

"Tối qua bọn ta có ít việc phải làm, chắc Nguyệt Hạ mệt quá còn chưa tỉnh được, cứ để hắn ngủ, chúng ta ăn trước đi, ăn xong ta có việc muốn nói."

Bạch Băng vốn không có tính hỏi nhiều phiền phức, nàng nghe đến đâu thì xem như biết đến đó, nghe Bạch Ngôn nói vậy nàng cũng không muốn hỏi, chỉ muốn chuyên tâm mà ăn cơm. Với cả linh tính của nàng luôn mách bảo rằng chuyện của hai người bọn họ, nàng nghĩ biết càng ít càng tốt, không nên am hiểu chuyên sâu.

Vừa mới ngồi xuống không bao lâu, rất nhanh nàng đã xong bữa. Ăn xong nàng liền kêu Bạch Xà vào dọn dẹp, mặc cho Bạch Ngôn còn ngồi nhâm nhi đảo đi đảo lại mấy miếng thịt. Hôm nay cơm không nấu theo khẩu vị của nàng, nàng ăn không vừa miệng, đương nhiên dẫn đến tâm tình cũng không tốt. Mà cơm không hợp khẩu vị nàng, chắc chắn có liên quan tới tên Nguyệt Hạ đang ngủ như chết kia.

Thấy nàng đứng dậy, đồ ăn cũng đã bị dọn hết, Bạch Ngôn càu nhàu

"Muội cũng thật là, ta còn chưa ăn xong làm sao đã dọn dẹp rồi."

"Ăn không hợp khẩu vị." Bạch Băng đi lại ghế của nàng, rót một cốc trà ngồi xuống từ từ uống. Nàng hôm nay là không có hứng thú, nếu không nhất định không bỏ qua cho Bạch Ngôn, lại dám vì Nguyệt Hạ mà tùy tiện nấu đồ ăn, thật quá khó chịu đi. Đang còn mãi nheo mày nhăn trán, nàng chợt nhớ ra lời khi nãy Bạch Ngôn nói, liền hỏi

"Huynh có chuyện gì muốn nói thì nói nhanh để ta về ngủ trưa."

"Muội cũng không còn bé nữa sao lúc nào cũng chỉ biết ngủ, ta kêu người đi gọi muội từ sớm mà đến trưa mới thấy mặt, chỉ biết ăn rồi ngủ. Ta có phải sắp được gặp Thần Lợn rồi không."

Nàng đưa mắt nhìn Bạch Ngôn đầy vẻ khó chịu, hắn là lại muốn ăn đòn rồi. Thấy nàng nhìn hắn liền cười cười nói

"Ta chuẩn bị đến Liên Sơn một chuyến."

"Liên Sơn? Là lãnh thổ của Hồ tộc không phải sao, huynh đến đó làm gì?"

"Ta đến Liên Sơn làm một số chuyện, tiện thể gặp vài người. Nghe nói ở Liên Sơn xuất hiện dị cảnh, bên trong còn là băng tuyết bao đầy, nghe thôi đã có hứng thú. Với cả ở Hồ tộc có một số người không gặp cũng không được, trốn tránh mãi chi bằng chọn thời cơ mà lộ diện. Lần này ta đi chắc khoảng một hai tháng mới quay lại, muội nhớ ở nhà trông nhà, đừng đi lung tung nghịch loạn, chờ ta quay về sẽ có quà cho muội."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hạ Phàm

Liên Sơn là một vùng trũng có núi bao quanh nằm ở phía Đông. Sử sách Thiên Giới ghi rằng năm xưa Liên Sơn chính là vùng đất của cửu vĩ hồ, là nơi cư trú và cai trị của Hồ tộc từ trước đến nay. Vốn dĩ năm xưa Liên Sơn chỉ là một vùng đồng bằng, nhưng do nhiều kẻ thù tìm đến, lại thêm quái vật từ biển mà người đứng đầu Hồ tộc đã phải lấy thân mình dựng lên một dãy núi vòng thành một đường tròn lớn bao trọn Liên Sơn. Cũng chính nhờ đó mà Hồ tộc luôn yên ổn, an phận sống tới nay.

Bạch gia vốn ở phía Bắc, lại được đặt ở trên cao nên đến Liên Sơn ít cũng mất mười ngày, nhiều có thể là cả tháng. Nghe Bạch Ngôn bảo hắn đi Liên Sơn xa xôi như vậy, nàng đương nhiên vui mừng hết sức, vui đến không kìm nổi mà cười hớn hở. Đã một trăm năm nay hắn không hề ra ngoài, luôn khư khư ở nhà quản nàng, giờ hắn đi rồi nàng không phải là tự do sao, con chim sổ lồng không bay chẳng lẽ lại đứng chờ bị bắt, nếu mà bị bắt thật thì con chim đó não quả là ngập nước rồi. Mà nhìn nàng có đần độn đến vậy không? Phải nói đầu óc nàng giờ đang rất là khô ráo, khô như chưa bao giờ được khô a.

Đang mãi cười hớn hở, nhìn thấy cái nhíu mày của Bạch Ngôn, vẻ mặt nàng liền thay đổi, hai hàng lông mày thanh tú nhăn lại, đôi mắt trĩu xuống đầy vẻ lo lắng buồn rầu, nàng với qua bàn cầm lấy tay Bạch Ngôn mà nói

"Lần này huynh đi lâu như vậy xem chừng cũng là đại sự, nhưng mà huynh cứ yên tâm đi đi đừng lo cho ta, ở nhà có Bạch Xà với Hắc Xà chăm sóc ta rồi. Ta sẽ ngoan ngoãn ở nhà đợi huynh, tuyệt đối không chạy loạn."

Nghe nàng nói Bạch Ngôn mỉm cười xoa đầu nàng, hắn biết nàng chỉ đang giả vờ mà thôi, nghe nói hắn đi lâu như vậy không khéo trong lòng nàng lại đang nhảy múa tưng bừng, vui như mở hội cũng nên. Nhưng cũng đành chịu, nàng lớn vậy rồi cũng không còn là tiểu muội muội bé bỏng dễ thương mà hắn luôn phải cận kề bảo vệ nữa. Nàng giờ cũng đã lớn, tuy càng lớn càng đẹp càng dễ thương nhưng không còn ngây thơ nữa rồi, lại rất biết lừa người, đặc biệt là thích chạy lung tung nghịch bừa. Cũng mười mấy vạn tuổi chứ đâu còn là đứa trẻ nữa mà sao nàng vẫn khiến hắn phải lo lắng đứng ngồi không yên. Nhưng giờ hắn lo là lo cho những kẻ khác, không có hắn quản, nàng được tự do thì ắt có không ít người chịu khổ. Còn lo cho nàng là lo nàng buồn chán không có chỗ chơi đi. Đưa ánh mắt đầy bất lực lẫn cả trêu đùa nhìn nàng, tay vỗ vỗ lên đầu nàng hắn nói

"Biết là tốt rồi."

"Vậy khi nào huynh đi." Bạch Băng nàng quả thực không thể chờ đợi nổi rồi, chân nàng cứ mãi đung đưa đập đập vào thành ghế, ánh mắt long lanh hết sức mong chờ, mong sao Bạch Ngôn hắn càng đi sớm càng tốt.

"Bây giờ liền đi." Vừa nói Bạch Ngôn chỉ biết thở dài nhìn nàng, vừa lấy ra một chiếc vòng ngọc màu xanh nhạt đeo lên tay nàng dặn dò

"Đeo vòng này có thể giúp muội che giấu tu vi, đi ra ngoài tốt nhất nên mang theo nó."

Nàng gật đầu nhận lấy, chiếc vòng này đưa cho nàng, Bạch Ngôn hắn có ý không muốn nàng gây họa, Bạch Ngôn lo lắng vậy là chuyện thừa rồi. Ra ngoài là để đi chơi a, mà đi chơi đương nhiên phải quậy phá mà chơi hết mình rồi không thì thật phụ lòng người ta. Nhưng mà giúp che giấu được tu vi cũng không phải chuyện tồi, chiếc vòng này nàng nhận, có nó nàng có thể yên tâm mà đi quậy phá không lo bị lộ thân phận.

Xoay xoay chiếc vòng trên tay, tự nhiên nàng cảm thấy rất xúc động, không ngờ Bạch Ngôn cũng có thể tốt bụng như vậy, nàng còn tưởng hắn chỉ biết mỗi Nguyệt Hạ, Nguyệt Hạ thôi chứ.

Sau một hồi thu xếp mọi thứ cũng đã ổn thỏa, Bạch Ngôn liền đi thay y phục chuẩn bị lên đường, lúc đi hắn còn dặn dò nàng chăm sóc cẩn thận cho Nguyệt Hạ khi nào hắn tỉnh dậy sai người nấu cho hắn bát cháo, ăn xong thì đưa hắn về nhà. Bạch Băng rất ngoan ngoan mà gật đầu tiễn Bạch Ngôn lên đường. Lòng cảm kích khi nãy của nàng tự nhiên chui đâu hết, nàng quay ngoắt về phía sau lườm Nguyệt Hạ, hắn đang ngủ mà cũng toát mồ hôi lạnh run lật bật, còn giật mình mấy cái trông thật dáng thương a.

Bạch Ngôn cũng đã đi được hai canh giờ, nàng vẫn ngồi chiễm chệ trên chiếc ghế chống tay nhìn ra cửa, Nguyệt Hạ đến giờ vẫn chưa tỉnh. Thấy vậy Bạch Xà từ ngoài cửa đi vào, vẻ mặt đầy lo lắng

"Tiểu thư người đừng nhìn nữa, Hắc Xà hắn nói ca ca người đã đi rất xa rồi a, nhưng cũng chỉ là đi một hai tháng, người đừng mãi ngồi đây đợi, hay là

vào trong nghỉ ngơi đi. Dù gì cũng đừng quá buồn hại đến thân thể."

"Hắn quả thực đi xa rồi sao." Nhìn vẻ mặt lo lắng của Bạch Xà, nàng hỏi lại, một tay vẫn chống trên cằm.

Nghe nàng hỏi, Bạch Xà lia lịa gật đầu. Nàng ta chưa bao giờ nhìn thấy tiểu thư nhà mình lại lạ lùng như vậy nên đương nhiên rất lo lắng. Từ khi nàng ta đi theo Bạch gia thì vẫn còn là một con tiểu Xà mấy trăm tuổi, trong nhà tuy nàng chỉ gặp bốn huynh muội bọn họ, nhưng tứ tiểu thư là người tùy tính nhất, cũng chưa thấy quan tâm ai bao giờ, càng không thấy nàng buồn phiền than thở. Giờ tứ tiểu thư lại cứ ngồi mãi ở đây mà nhìn, có phải là do xa ca ca mà đau lòng quá không. Nếu vậy, không khéo vì quá thương nhớ dẫn đến tiểu lâm bệnh nặng nàng ta quả không gánh nổi hậu quả. Tốt nhất vẫn là nên đi khuyên vài câu, biết đâu còn cứu vãn được tình thế.

Thấy Bạch Xà gật đầu lia lịa vẻ mặt hết sức lo lắng, Bạch Băng đứng bật dậy, nhấc chân đi thẳng về điện. Nàng vội vội vàng vàng thu dọn quần áo, lẻn vào kho lấy vài chuỗi hạt châu nhét vào tay áo, thay một bộ nam trang, Bạch Ngôn đã đi xa, đây là thời cơ tốt cho nàng chuồn, phải nên nắm bắt mà đi thôi.

Tóc nàng được buộc cao lên đỉnh đầu để lộ phần gáy trắng nõn, tóc hai bên má và mang tai được vén lên lộ ra khuân mặt thon gọn đẹp đẽ. Nàng quả thực dù là nam hay nữ đều rất đẹp.

Đồ đạc cũng đã thu xếp xong xuôi, nàng nhét tay nải vào trong chiếc túi nhỏ màu trắng đeo ở thắt lưng. Nhìn qua có vẻ đây chỉ như một túi hương bình thường, nhưng sức chứa của nó lại vô cùng lớn, tựa như một không gian khác vậy. Vốn dĩ chiếc túi này là bảo vật yêu quý của Mặc Lâm, nhưng nhớ năm đó để tiếp cận nàng, hắn không chần chừ mà mang chiếc túi tặng qua cho nàng, mặc dù sau đó hắn đã trầm cảm mất ba ngày. Nhưng dù gì cũng là đồ tốt, sơn hào hải vị dâng đến tận miệng còn chê không muốn ăn sao.

Ra đến cổng, thấy nàng Bạch Xà hốt hoảng trợn tròn mắt

"Ơ Bạch Ngôn đại thiếu gia? Không phải ngài nói đi Liên Sơn sao, sao lại quay về rồi?"

"Ai? Bạch Ngôn hắn quay về rồi, là ở đâu?"

Nghe Bạch Xà nói, Bạch Băng hốt hoảng nhìn trước ngó sau, Bạch Ngôn đột nhiên quay về mà bắt gặp nàng đang định trốn đi chơi thì có mà chết chắc. Làm sao đây làm sao đây, hắn mà bắt được nàng có phải sẽ đem nàng giam trong điện không cho ra ngoài nữa không, như thế nàng không lẽ sẽ chết chán. Hay hắn sẽ tịch thu hết bảo vật của nàng, như vậy khác nào nàng trở thành trắng tay. Trong đầu nàng mở ra một mớ hỗn độn, có khi chỉ còn chạy mới là thượng sách. Nàng giơ chân lấy đà chuẩn phị phóng thì Bạch Xà ấm a ấm ứng lên tiếng.

"Ngư...người là t..tiểu...tiểu thư? Sa..làm sao lại trông giống đại thiếu gia y như đúc vậy a." Sau một hồi trố mắt ngạc nhiên, còn bị Hắc Xà đập cho mấy cái, Bạch Xà cuối cùng cũng nhận ra người đứng trước mặt nàng ta rốt cuộc là ai. Bạch Băng bấy giờ thở phào nhẹ nhõm, con tiểu Xà này làm nàng toát hết cả mồ hôi, đúng là đáng chết mà. Còn tưởng nàng sẽ bị giam lại, làm nàng suýt chút định chạy đi rồi, thật quá mất mặt đi.

Thấy nàng bận nam trang còn đang có ý định ra ngoài, Hắc Xà liền ngỏ ý ngăn cản

"Thượng thần, người đường đường là nhi nữ Bạch gia lại muốn lẻn ra ngoài chơi, lại còn nữ cải nam trang như này còn ra thể thống gì nữa. Không phải Bạch Ngôn thượng thần đã dặn người ở nhà ngoan ngoãn trông nhà sao, tốt hơn hết người nên quay lại đi thôi."

Nghe Hắc Xà nói, Bạch Băng vén tay áo, xoay xoay cổ chân, xong nàng giơ tay chỉ về phía hắn

"Nào tới đi, đánh nhanh thắng nhanh, đi càng nhanh."

Nhìn thấy hành động của nàng, mí mắt Hắc Xà giật giật, hơ hơ nàng quả thực biết đùa. Nàng là thượng thần a, lại còn là một trong ba vị tam thần nữa. Hắn nào dám đấu với nàng chứ, đời còn dài lắm, hắn còn muốn sống một cuộc sống an nhàn, gả được tiểu muội, lấy vợ rồi sinh vài tiểu Xà Nhi mà chơi đùa nữa, đâu có ý muốn đi chầu Diêm Vương. Mà Diêm Vương Gia quá xấu đi, tính tình lão ta còn hung hăng, không những thế lời nói còn bốc mùi...nghĩ thôi đã nổi da gà.

Hắn nhìn nàng cười trừ, giơ hai tay lên xua xua trước mặt tỏ ý đầu hàng. Bạch Xà đứng bên cạnh thấy thế liền chỉ biết ôm mặt, sao nàng ta lại có tên đại ca mất mặt như này cơ chứ.

Thấy Hắc Xà đã giơ tay chịu trói, nàng nhếch mép thích thú, ném vào trong tay Bạch Xà một viên dạ minh châu to cỡ cái chén, vừa chỉ tay vào chính điện, nàng nói

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hạ Phàm

"Hai người ở nhà trông nhà cho cẩn thận, khi nào tên Nguyệt Hạ đó tỉnh liền đuổi hắn về nhà, hắn còn cố chấp ở lại thì tới Nhân Duyên Quan tìm Hồng

Nương đến, bà ta hẳn có cách dạy hài tử nhà mình. Còn nữa, ta ra ngoài đi dạo vài ngày cho thoải mái, các ngươi không cần lo, mà nếu Bạch Ngôn hắn về trước dự định thì phải lập tức báo cho ta biết. Viên dạ minh châu này xem như tiền công lần này ta cho hai ngươi đi, nếu gặp bổn tiểu thư trên đường nhớ kêu công tử nhé, tạm biệt."

Nói xong nàng liền mất tăm mất tích không để lại dấu vết, chỉ nghe một tiếng gió xẹt qua tai, quay lại đã không thấy người đâu. Trước khi đi nàng còn không quên nháy mắt vẫy tay tỏ ra đầy thân thiện để chào tạm biệt.

Đã hơn một trăm năm nàng không ra ngoài vận động rồi, cũng nên đi tìm chút không khí mà chơi đùa đi, còn ở nhà nữa chắc thành bà cô già kém hiểu biết mất. May mà lần này Bạch Ngôn hắn lại chạy đến Liên Sơn, dị cảnh gì đó nghe cũng thú vị lắm, nhưng nàng vẫn cảm thấy đi chơi mới là thú vị nhất a.

***

Đi nửa ngày trời Bạch Băng vẫn không biết mình đang đi đâu, có khi nàng lạc đường mất rồi. Từ nhỏ nàng đã mắc chứng mù đường, một khi đi chơi là không biết đường về. Không phải nàng ham chơi mà thực sự là không biết nên đi đường nào mới đúng. Nàng cứ nghĩ nhiều năm như vậy rồi chắc chắn không còn mù đường nữa, ai ngờ cứ vậy chạy ra ngoài cuối cùng lại lạc đường.

Nơi này nhìn qua vẫn thuộc Thiên Giới nên dưới đất chỉ có một làn mây trắng xóa bao phủ. Nàng nhìn trước ngó sau thì phát hiện ra ở đây có một dải suối nhỏ, còn có một cái đỉnh, nàng lại không thể nhìn rõ trong cái đỉnh đó có gì, càng không thể nghe thấy người trong đỉnh đang nói gì, chỉ thấy có hai bóng người, một bóng người to lớn màu đen sẫm, bóng người còn lại cũng to không kém nhưng không được uy thế cho lắm. Chưa nói đến bóng người to lớn, bóng người không mấy nổi bật kia, có luồng tiên khí rất quen thuộc. Nhưng đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào, nàng ban đầu rõ ràng là muốn đến Ti Mệnh Cung cơ mà.

Còn đang mãi tìm đường ra, nàng cũng không thèm để ý tới cỗ khí tức cường đại còn lại trong đỉnh, nàng chỉ biết nàng đang lạc đường, điều quan trọng là tìm đường ra, không có hơi sức mà đi hóng hớt chi cho mệt đầu. Nàng chạy đi lung tung hết chỗ này đến chỗ khác tìm xem có đường ra hay gia đình nào hay không, nhưng kết quả vẫn chẳng có ai, trước mắt nàng chỉ toàn một mản trắng tinh, chiếc đỉnh ban nãy cũng biến mất không thay tăm hơi, quả là kì lạ. Nhưng làm sao bây giờ, nàng vẫn không tìm được đường ra, chỉ biết đứng mà thở dài thườn thượt, không lẽ nàng lại bị nhốt ở đây không ra được, haiz mù đường cũng bị xem là một cái tội đi.

Nàng ngồi sổm xuống, uể oải, lấy tay xua xua đi chút ít mây, để lộ ra mặt đất. Nàng đưa tay biến ra một hạt sương, nhưng có vẻ như đã bị đóng băng đông cứng lại rồi, nhẹ nhàng để hạt sương xuống đất, vậy mà như nước, hạt sương cứ vậy thấm xuống. Nàng lại đưa tay lên cao chừng đầu gối, một làn tuyết mỏng từ trong lòng bàn tay nàng rơi xuống đất. Chỗ khi nãy hạt sương thấm xuống liền mọc lên một bông hoa nhỏ. Bông hoa này rất giống với hoa của cây tử đằng ở góc sân trong điện của nàng, loài hoa ấy nàng gọi là Thủy tinh linh.

Còn đang mãi nghịch nghịch bông hoa nhỏ trong tay, nàng nghe thấy tiếng bước chân đến đi đến bên cạnh mình, nàng không có hứng thú cũng không thèm ngẩng đầu lên, cho đến khi nghe tiếng nói, là giọng nam nhân

"Thủy Tinh Linh sao? Ở đâu người nhặt được đóa hoa này?"

Nam nhân này, nhìn qua cũng rất đẹp, tướng mạo tao nhã dễ gần. Hắn mặc một bộ y phục màu xanh lục nhàn nhạt, tóc được xõa phần trên, buộc hờ hờ gần thắt lưng. Cử chỉ nhẹ nhàng, lời nói cẩn mực, dịu dàng, dễ nghe. Loại nam nhân như thế này quả là trăm năm khó gặp.

Nhưng đóa hoa này rõ ràng là nàng vừa trồng mà ra, lại có người không có mắt nói nàng nhặt được, thật khó chịu a, nàng cau có nói, vẫn không thèm ngửa mặt lên nhìn

"Ta nói ngươi mù hả, đóa hoa này rõ ràng ta vừa trồng ra, là não bên nào của ngươi nghĩ ta nhặt được?"

"Ngươi trồng?" Lời nói cất lên nghe có vẻ đầy nghi vấn.

"Ta không trồng thì là ngươi trồng hả?" Vừa nói nàng vừa phủi phủi áo đứng lên, nhăn mày nhăn mặt đầy tỏ vẻ khó chịu.

Nam nhân kia thấy nàng đứng lên liền cúi người xuống cố ý nhìn mặt nàng, nhìn xong hắn liền tròn mắt

"Bạch Băng? Sao muội lại ở đây?"

Nghe có người gọi tên mình nàng lập tức ngửa mặt lên nhìn, chỉ tay a một tiếng

"Thanh Phong, là huynh sao? Tốt quá rồi ta đang định đến chỗ huynh đây."

Thanh Phong cũng chính là Ti Mệnh Tinh Quân, nàng và hắn quen nhau trong một lần nàng trốn ra ngoài chơi cũng cách đây mấy vạn năm rồi. Lần đó nàng trốn Bạch Ngôn ra ngoài, chạy vội quá nên đi nhầm đến Cung Ti Mệnh lúc nào không biết, ở đó nàng gặp được Thanh Phong. Thấy nàng tự ý đi vào hắn cũng không trách còn tốt bụng ngỏ ý đưa nàng về. Đến lúc nàng nói không muốn về hắn lại rất tốt bụng thu xếp cho nàng một chỗ ở nghỉ lại. Nàng ở đó cũng gần một tháng Bạch Ngôn mới tìm ra. Lúc bị Bạch Ngôn mắng cũng là Thanh Phong đứng ra nói giúp cho giải vây nàng. Từ đó nàng liền cảm thấy hắn rất tốt, mỗi lần trốn ra ngoài chơi đều chạy đến tìm hắn, nhưng hầu như lần nào cũng là hắn tìm thấy nàng trên đường trước a.

Thì ra một trong hai người khi nãy là Thanh Phong, thảo nào nàng cảm thấy có một luồng tiên khí rất quen thuộc.

Nhìn thấy nàng, Thanh Phong liền nở nụ cười đầy dịu dàng

"Muội a, đã hơn một trăm năm không đến gặp ta rồi, hôm nay tự nhiên đến tìm ta có phải là ca ca muội đi đâu rồi không. Trốn đi như vậy đợi hắn tìm được đừng lôi ta ra chịu trận thay đấy nhé!"

"Thì chính là Bạch Ngôn hắn đi rồi muội mới có cơ hội lẻn ra ngoài chơi." Nàng vừa nói vừa đưa bông hoa trong tay cho Thanh Phong

"Cho huynh!"

Thanh Phong rất thuận ý đưa tay nhận lấy đóa hoa cất vào tay áo, lại nói

"Sao muội biết ta ở đây mà đến tìm? Lại còn rảnh rỗi ngồi trồng hoa."

Nàng nhìn Thanh Phong, tỏ rõ vẻ ngơ ngác

"Huynh ở đây? Không phải là muội biết, muội rõ ràng là muốn đến nhà tìm huynh, thế mà đi một vòng lại đi vào chỗ quái quỷ này, mà mãi cũng chẳng tìm thấy đường ra. A mà sao huynh lại ở đây, huynh không đến chắc muội bị lạc trong đây mất." Vừa nói nàng vừa tỏ rõ khuân mặt đau khổ.

Thanh Phong nghe nàng than ngắn thở dài đột nhiên bật cười, chỉ tay về phía trước, ý muốn để nàng vừa đi vừa nói chuyện. Như vừa nhận ra điều gì đó, hắn liền quay sang hỏi nàng

"Lạ thật, sao ta không thể cảm nhận được tiên khí của muội?"

Nghe Thanh Phong hỏi, nàng liền giơ chiếc vòng Bạch Ngôn đưa lên lắc lắc, hắn liền hiểu ý, tĩnh lặng mà dẫn nàng đi.

Nói đến tiên khí, nàng lại chợt nhớ ra luồng tiên khí khi nãy, luồng tiên khí đó rất khác biệt, hơn nữa còn rất bức người, chứng tỏ kẻ kia cũng không phải hạng người tầm thường, đặc biệt là hắn không phải người trên Thiên Giới, phàm là người có tiên khí mạnh như vậy đều là thần, mà nàng lại cai quản thần, là người dưới trướng, lẽ nào không nhận ra. Nhưng điều nàng khó hiểu là tại sao Thanh Phong lại quen một người như vậy a, ban nãy có hai luồng tiên khí ở trong đình, mà xuất hiện lại chỉ có Thanh Phong, chắc hẳn khi nãy hắn có nói chuyện với một ai đó. Mà người kia cũng rất cẩn thận, ở nơi như thế này còn tạo một kết giới ngăn chặn với bên ngoài, khiến nàng không thể nghe cũng chẳng thể nhìn rõ, chỉ có thể cảm nhận được. Mà lúc đó nàng còn đang che giấu thân phận, nếu mà động tay động chân không khéo sẽ bị lộ. Chính vì vậy, không quan tâm vẫn là lựa chọn khôn ngoan nhất đi.

Đi được nửa đường, đột nhiên Thanh Phong nhíu mày, hắn quay sang nhìn nàng hỏi

"Sao muội lại mặc nam trang? Nhìn chẳng ra thể thống gì cả."

"Chính là để cải trang đó." Thấy cái nhíu mày của Thanh Phong, nàng liền nhíu mày lại trêu hắn.

Thấy cái nhíu mày của nàng hắn liền bật cười, nàng vậy mà cũng biết trêu hắn. Nhưng bộ dạng này của nàng quả thực hắn nhìn không thuận mắt, quá giống Bạch Ngôn đi, mà Thanh Phong hắn lại không ưa gì Bạch Ngôn cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hạ Phàm

Thanh Phong đặt hai tay lên vai Bạch Băng, xoay nàng một vòng, trên người nàng liền thay ra một bộ váy trắng, với một chiếc áo khoác màu xanh nhạt. Tóc nàng được buông lỏng xuống tận thắt lưng thì được tết lại buộc gọn gàng, nàng lại trở về làm một vị tiểu thư kiều diễm xinh đẹp. Thanh Phong vốn dĩ biết nàng thích mặc màu trắng, thích màu xanh nhạt,với cả nàng như thế này hắn nhìn mới thuận mắt. Nhìn nàng một vòng kĩ càng, Thanh Phong mỉm cười ưng ý

"Như vậy mới đúng."

Vẫn là nữ trang dễ cử động, nàng cũng không so đo với hắn.

Nhưng chỗ này thật cũng quá quỷ dị đi, làm sao không đâu lại có một nơi chỉ toàn mây mù bao phủ, ngay đến một cái cây cọng cỏ cũng không có. Vậy mà vừa nãy nàng lại nhìn thấy suối, còn có một cái đình, không những thế trong đình còn có hai người, một người trong đó chắc chắn là Thanh Phong. Tuy nàng ít khi ra ngoài lại bị bệnh mù đường nhưng những nơi trên Thiên giới không nơi nào nàng không biết, mà nơi này, nàng chưa từng thấy qua.

Thanh Phong trước nay rất hiểu ý nàng, hắn làm gì, có cái gì nàng không biết, hắn đều giải thích. Thế mà lần này ở nơi này gặp được hắn, rõ ràng thấy nàng không biết nhưng hắn cũng không chịu giải thích, chỉ cứ im lặng như vậy, hẳn là trong đó chứa không ít ẩn tình đi.

Nàng cứ vậy mà đi theo Thanh Phong, không bao lâu thì thấy một cái cây nhỏ. Giữa nơi thần không biết quỷ không hay, làm sao lại có một cái cây nhỏ, không chừng đây vốn không phải là một nơi, mà chỉ là một trận pháp, đã vậy thì cái cây kia hẳn là mắt trận đi. Qủa là nàng trước nay đoán không hề sai, thấy cái cây, Thanh Phong lập tức đi tới nhổ lên, sương mù tản đi hết, khoảng trắng trước mắt dần hiện ra rõ rệt, có thể thấy được một lối đi. Xung quanh

có hoa cỏ, có trúc, suối nước, có cả tiếng chim. Nơi này nàng biết, đây là Trúc Lâm, đi hết liền có thể đến được Ti Mệnh Cung rồi.

Thanh Phong nãy giờ vẫn không hề lên tiếng, khóe môi nàng liền cong lên vẽ thành một nụ cười, chuyện này quả thực thú vị, không ngờ mới trốn ra ngoài liền có trò vui. Trước hết, đây là lần đầu tiên nàng đến Ti Mệnh Cung mà đi thẳng được đến Trúc Lâm, mọi lần nàng đều lạc đi rất xa, có lần còn lạc luôn đến Đông Hải. Thứ hai, Thanh Phong lần này rất kì lạ, kiệm lời hiếm có, không những thế còn như đang cố tình che dấu điều gì đó với nàng. Thứ ba, trong Trúc Lâm, vậy mà có người đặt trận, không những thế trận pháp lại rất mới lạ, uy lực cũng khá ghê gớm, khiến nàng ngay cả đi vào lúc nào cũng không hay, mà Thanh Phong hắn không thể nào làm ra trận pháp như này được. Chứng tỏ người khi nãy nói chuyện với hắn đã tạo ra, hơn hết người đó còn thuộc hạng không tầm thường, có thể nói là cao siêu. Cũng may lần này ra ngoài, nàng nghe lời mang theo chiếc vòng của Bạch Ngôn, nếu không liền phải đối mặt với tên đó rồi, như vậy thì còn gì là thú vị nữa. Thiên giới lại có một người phi phàm như vậy mà nàng không biết, lần này quả thực nàng rất muốn nhúng tay vào kiếm nước a.

Hai người đi mãi cuối cùng cũng ra khỏi Trúc Lâm, thấy nàng và Thanh Phong đến, nha hoàn trong cung rất biết ý mà lui hết. Vào đến phòng, Thanh Phong liền đóng cửa, không những thế hắn còn tạo ra một kết giới tách biệt với bên ngoài. Qủa thực hắn định nói gì với nàng rồi, hơn nữa, lời mà hắn chuẩn bị nói còn không muốn để ai nghe thấy.

Hắn lấy ghế, rót trà đưa cho nàng, nàng rất thuận tay nhận lấy mà ngồi xuống uống trà, nàng liếc mắt nhìn hắn, hắn liền cười nói với nàng

"Muội muốn hỏi ta chuyện gì?"

"Ta? Ta đâu có ý muốn hỏi." Chuyện này dù hắn không nói, nàng cũng nhất định tra ra, việc gì phải hỏi hắn. Hắn muốn thì tự khắc nói, cần gì hỏi nàng.

Thanh Phong thấy nàng nói vậy, đoán cũng ra, kiểu gì nàng cũng điều tra bằng được, giấu cũng không giấu mãi được. Hắn thở dài một cái, liền nói

"Muội đi vào trong trận rồi chắc cũng đoán được, kẻ ta gặp không tầm thường. Ta và hắn cũng xem là bằng hữu, khi nãy gặp là muốn phân phó vài điều. Ta chỉ nói muội nên tránh xa hắn càng xa càng tốt, mà tốt nhất là đừng bao giờ gặp đi." Hắn lại thở dài, nói

"Thọ yến của Thiên Hậu lần này muội có đi không?"

"Đi."

Nghe nàng nói Thanh Phong liền chột dạ, hắn có phải nói quá nhiều rồi không, tức thời quên mất cái đầu thông minh của nàng, nói ra như vậy, nàng kiểu gì cũng đoán được năm bảy phần.

Thanh Phong đoán không sai, ẩn tình bên trong, sơ sơ là Bạch Băng nàng hiểu ra rồi. Người Thanh Phong gặp khi nãy, nhất định không phải người trên Thiên giới. Không những thế người đó còn liên quan đến Thiên Hậu, mà khi nãy Thanh Phong lại hỏi yến tiệc nàng có đi không, nàng nói đi, vẻ mặt hắn liền trầm xuống nhìn qua có chút lo lắng. Thọ yến của Thiên Hậu lần này hắn là có tuồng mà xem rồi, mà diễn viên tuồng chắc chắn không tầm thường.

Thấy khóe môi nàng cong lên, Thanh Phong hắn liền thở dài thườn thượt, sơ suất rồi, quả không hổ danh Tam Thần, nàng rất thông minh. Hắn giơ tay gỡ bỏ kết giới, lấy lại tinh thần như mọi khi, tươi cười nhìn nàng

"Thế lần này ca ca tốt của muội đi đâu mà lại để muội một mình thế này."

"Hắn đi Liên Sơn rồi, khoảng một hai tháng mới về, vẫn nên đi chơi một chuyến cho khuây khỏa. Còn ở nhà nữa, muội thành bà lão mất." Vừa nói nàng vừa vươn vai, miệng nhóp nhép miếng bánh.

Nghe nàng nói Thanh Phong liền phì cười, nàng mà là bà lão ư, có bà lão nào cả ngày chỉ tìm cách trốn ra ngoài chơi không, có bà lão nào mà nhan sắc còn đẹp hơn cả tiểu tiên nữ không, nàng mà trở thành bà lão có khi nam nhân trên đời đều tự tử cả rồi. Hắn nhìn nàng nói

"Vậy lần này bà lão đại mỹ nữ là muốn đi đâu chơi đây?"

"Vẫn chưa nghĩ ra a!" Nàng nói mà trong lòng đầy đau khổ, vẫn chưa nghĩ ra nên đi đâu, lỡ mà chưa kịp đi Bạch Ngôn quay về thì quả thực uổng phí đi.

"Haha, muội muốn đi Đông Hải không để ta báo cho Long Vương một tiếng. Lần trước muội đến đó không may dỡ mất mái nhà của ông ta, lần này đến chơi tiện dỡ luôn nhà đi chứ, dù sao cũng phải sửa, chi bằng đập đi xây lại luôn cho đẹp."

Lời nói của Thanh Phong đây là có ý trêu nàng a. Lần trước ra ngoài chơi, nàng đi lạc đến Đông Hải, cũng lâu không xuống biển liền cảm thấy rất mới mẻ, thú vị. Thế là nàng quyết định đến gặp Đông Hải Long Vương xin ở lại vài ngày. Thấy nàng đến, Long Vương liền rất thoải mái mà tiếp đãi. Nhưng ông ta cứ muốn giữ chân nàng lại trong điện, nào là cho người đến vui múa, tiệc tùng, đồ ăn tất cả đều phục vụ tận nơi, làm nàng không có lúc mà ra ngoài. Thế là buổi tối hôm đó, nhân lúc mọi người ngủ say, nàng liền lẻn ra ngoài thăm thú một chút.

Buổi đêm ở dưới biển quả là tối om. Bên đường đi có những dặng san hô phát sáng lấp lánh, còn có đám rong biển cũng biết phát sáng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh như này, rất đẹp cũng rất thú vị, nàng liền đinh ninh, khi nào về nhất định phải mang một ít về chơi. Nàng cứ đi mãi, nơi nào có ánh sáng san hô nàng lại đến, nàng cũng không để ý mình đang ở đâu, đi đâu, lúc nàng để ý thì thấy bản thân đang đứng ở một nơi mà xung quanh rất nhiều san hô phát sáng, có đủ loại màu sắc lấp lánh. Nhưng thứ khiến nàng để ý hơn đó là viên dạ minh châu to rất to đang lơ lửng trên không, ánh sáng yếu nhưng lại rất mê người, nhìn thôi đã thích, mà thứ nàng thích nhất định lấy đi bằng được. Nàng bay lên, ôm lấy viên dạ minh châu mà giật, kì lạ là giật mãi cũng chẳng ra, hơn nữa còn rất nặng. Nàng chau mày nhăn chán, dồn sức vào tay, cứ thế mà giật lên, cuối cùng cũng giật được. Lúc giật viên dạ minh châu lên nàng thấy mờ mờ thứ gì bằng bằng ở bên dưới, đoán là vỏ con sò không lồ, hay thứ gì đó để đựng, nàng liền giơ chân đạp thành nhiều mảnh, roi xuống đất nghe rầm rầm.

Còn đang mãi mê thích thú ôm viên dạ minh châu, thì bỗng dưng, bầu trời như sáng lên, nàng đã có thể nhìn rõ. Bên dưới là bao nhiêu quân tôm lính cá, kẻ hầu người hạ, nhiều người cần đèn thắp sáng, nhiều người đang ngửa mặt lên nhìn nàng, còn có cả Long Vương, ông ta không nhìn nàng mà nhìn những mảnh vụn dưới đất, thấy thế nàng liền đáp xuống rất tự nhiên mà kể lại mọi chuyện, còn tiện thể xin luôn viên dạ minh châu, cáo từ đi về.

Mãi về sau khi Thanh Phong đến đón nàng, nghe hắn nói thì mới biết, thứ nàng lấy đêm hôm đó không phải là dạ minh châu mà là bảo thạch trấn long khó lắm Đông Hải Long Vương mới tìm được, rất quý hiếm. Viên bảo thạch ấy được đặt trên nơi cao nhất, cũng chính là tòa tháp trên điện Long Vương, nói vậy nghĩa là hôm đó thứ nàng đạp nát, không phải vỏ sò cũng chẳng phải đồ vật gì mà chính là mái nhà nhà Long Vương a.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hạ Phàm

Chuyện đã vậy rồi mà Thanh Phong còn bảo nàng đến Đông Hải đi chơi, đây là muốn kết giao kẻ thù cho nàng rồi. Nhớ lại chuyện năm đó, dù Bạch Ngôn than mất mặt, nhưng nàng vẫn cảm thấy Đông Hải khá thú vị, còn có cảnh đêm rất đẹp. Lần trước đi vội vẫn chưa thể lấy được đồ mang về, lần sau nếu có cơ hội nàng nhất định phải xuống thăm hỏi một lần, tiện thể đem hoa viên nhà Đông Hải Long Vương về trang trí sân vườn. Mà nói ra nàng cũng vẫn là đau khổ trong lòng a. Cũng vì vụ đó mà Bạch Ngôn hắn quyết định nhốt nàng suất một trăm năm, không cho ra khỏi nhà, hơn thế lại còn luôn kề cạnh canh chừng nàng, quả là đáng sợ. Cơ mà cuối cùng thì viên bảo thạch trấn long cũng về tay nàng, vẫn coi như một trăm năm cũng đáng, có thể xem là tiền công.

Thanh Phong nhìn thấy vẻ mặt của nàng biến đổi liên tục mà cười không thể ngừng, hắn cười đến chảy cả nước mắt, nhìn nàng nói

"Có khi lần này muội đi Đông Hải chuyển nữa, không khéo Long Vương chuyển nhà mất."

Nhìn thấy Thanh Phong cười mà nàng chỉ biết thở dài

"Huynh a, nghĩ ta bị nhốt một trăm năm còn chưa đủ nhiều, lần này xuống đó nghịch nữa chắc Bạch Ngôn hắn nhốt ta cả đời quá."

"Lẽ nào hắn không cho muội xuất giá, không muốn có tiểu bảo bảo a?"

"Huynh thật là biết trêu ta đi." Nàng nhìn hắn ngán ngẩm, nhìn hắn có vẻ vui kinh khủng khiếp, như người phàm vừa được thăng lên làm tiên vậy, thật không ra dáng một vị trưởng bối a.

Nàng cầm ly trà lên, lại đau đầu thở dài. Thiên giới hầu như những nơi đi được nàng đều đến cả rồi, hắn là không còn chỗ mà chơi nữa, lần này biết đi đâu đây, không lẽ trốn ra ngoài rồi lại cứ như vậy mà quay về, thật là khiến người ta phiền lòng đau khổ mà.

Thấy nàng than ngắn thở dài cả buổi trời, Thanh Phong hắn liền nói

"Muội cơ bản cũng đi khắp nơi rồi, liệu còn nơi nào mới mẻ?"

"Đúng vậy a, đều đi hết rồi." Nàng lại thở dài, thật là muốn bùng nổ đi mà.

Thanh Phong hắn cũng đau đầu, còn không mau tìm cho nàng một nơi để đi, có khi Ti Mệnh Cung thân yêu này của hắn lại bị nàng đập đi xây lại mất, haiz quả thực là đau đầu, rất đau đầu đi. Thấy sắc mặt của nàng trầm xuống, Thanh Phong toát mồ hôi lạnh, nhấp một ngụm trà giữ bình tĩnh, hắn chợt nảy ra một ý, đập bàn đứng dậy nói

"Hay là muội đi Phàm giới!"

"Phàm giới? Là nơi toàn người phàm đó hả?" Nàng nhìn Thanh Phong đầy khó hiểu, Phàm giới thì có gì để chơi a, tại sao hắn lại kêu nàng đi Phàm giới.

"Ta nghe nói, Phàm giới rất thú vị, hơn nữa còn rất náo nhiệt nha, muội đi xuống đó nhất định không buồn chán. Muội không tin cứ đi kiểm chứng, nếu lời không như ta nói, có thể tìm ta tính sổ."

Vừa nói hết câu, Thanh Phong liền chột dạ mà run một cái. Hắn đưa tay lên bóp bóp trán, quả thực lần này nói mà không suy nghĩ, chuốc họa lớn rồi. Ai mà không biết Bạch Băng nàng tùy tính có tiếng, thứ thú vị, nàng không thích thì chính là không thú vị. Thứ không thú vị, nàng có hứng thú, đảm bảo lưu truyền nhân gian, ai ai cũng biết. Giờ lỡ nàng xuống Phàm giới, không vừa lòng, ít nhiều cũng sẽ quay lại tính sổ với hắn. Có khi hắn nên đi dọn dẹp hành lý mà chuẩn bị chuyển nhà đi là vừa rồi. Thanh Phong vẫn nhìn Bạch Băng cười đầy tự tin, nhưng ai biết trong lòng hắn quả thực đang rất rối ren...chính là lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa a.

Bạch Băng nghe Thanh Phong nói, lại thêm nụ cười chắc nịch trên môi hắn, nàng xoay xoay cốc trà ngồi suy nghĩ. Nàng từ nhỏ đến lớn mới chỉ đi Phàm giới một lần. Nàng nhớ năm đó là nàng đi diệt Lục Xà, cách đây cũng mấy vạn năm rồi. Khi ấy Phàm giới chỉ là một đống hoang tàn đổ nát, chỉ toàn những mảnh vỡ do phân chia Tam giới để lại, hầu như chưa có gì thay đổi hay cải tạo, phàm nhân cũng chưa xuất hiện, chỉ toàn yêu ma quỷ quái hoành

hành, làm loạn. Nhưng tính ra đến bây giờ cũng đã rất lâu rồi, hắn cũng có thay đổi đi, ít nhiều nghe Nguyệt Hạ với Thanh Phong nói, ở đó cũng đã xuất hiện phàm nhân, cuộc sống cũng rất phát triển, nhộn nhịp. Chi bằng lần này nàng xuống Phàm giới chơi, cũng coi như là đi tham thú, điều tra, dễ cho việc quản thúc sau này.

Thanh Phong đoán là nàng đang suy nghĩ nên không dám lên tiếng, trong lòng hắn vừa mong nàng đi, lại vừa mong nàng không đi. Nếu nàng đi về không vừa ý liền sẽ tính sổ với hắn, nếu nàng không đi chắc chắn sẽ khó chịu mà dẫn đến nổi cáu, mà nàng đã tức giận thì không tưởng tượng được nàng sẽ làm ra loại chuyện gì. Vẫn là sống được ngày đâu hay ngày đó, tốt nhất nàng vẫn là đồng ý mà hạ phàm đi thôi.

Sau một hồi im lặng không nói gì, Bạch Băng đập bộp chiếc cốc trên tay xuống bàn, mặt nước nảy lên sóng sánh nhưng không hề roi bất kì giọt nào ra ngoài, hành động của nàng làm cho Thanh Phong giật mình, chân hắn run bắn lên, trán đầm đìa mồ hôi, hắn phải kiềm chế lắm, mới không phát ra tiếng động.

Bỗng nhiên nàng nói

"Được a, lần này ta sẽ đi Phàm giới xem thử." Vừa nói nàng vừa cười liếc nhìn Thanh Phong, Phàm giới sau bao nhiêu năm hắn rất thú vị, ít nhiều cũng là có thu hoạch mà trở về. Lại để ý đến gương mặt gượng gạo đầy mồ hôi của hắn, nàng hỏi

"Huynh cảm thấy nóng lắm sao? Làm sao mà chảy nhiều mồ hôi vậy?"

"Hahaa, cũng chỉ là nóng đôi chút thôi, vậy muội là quyết định đi Phàm giới một chuyến?" Thanh Phong hắn nghe nàng nói mà hoảng hồn, hắn nói mà suýt chút cắn trúng lưỡi.

"Đúng a, vậy bây giờ muội đi luôn đây, không làm phiền huynh nữa." Nàng rất thoải mái nhìn hắn mà nói, đã tìm được chỗ đi, tốt nhất không nên chậm trễ.

Thấy nàng đứng lên đi ra cửa, Thanh Phong vôi ngăn lại

"Ấy khoan, muội cứ vậy mà đi không chuẩn bị gì sao?"

"Chuẩn bị? Là chuẩn bị thứ gì?"

Thanh Phong hắn giờ đang giở khóc giở cười trong lòng, có ai ra ngoài mà lại không chuẩn bị? không lẽ cứ thế mà đi sao. Hắn nhìn nàng, đầy bất lực, biến ra trên bàn một chiếc túi, trong đó đựng những mảnh bạc hình tròn, vuông, nhỏ to đủ kiểu, hắn còn biến ra một cái khăn mỏng dùng để che mặt. Chỉ vào mấy thứ trên bàn, hắn nhìn nàng nghiêm túc nói

"Cái túi kia chứa bạc, là để muội mua đồ, muốn mua đồ gì liền lấy bạc trong đó mà mua. Muội yên tâm, dùng hết, túi sẽ lại đầy." Vừa nói hắn đưa túi bạc, cùng tấm khăn mỏng cho nàng

"Muội vốn là thần tiên, hơn nữa lại mang nhan sắc hơn người thế này, tốt nhất vẫn là nên giấu đi, đừng để lộ tránh gây phiền phức. Nên đeo tấm khăn này vào."

Nghe Thanh Phong nói nàng liền giơ tay nhận lấy, cất túi bạc vào trong tay áo, cẩn thận đeo khăn lên mặt, như này là có thể đi rồi.

Thực ra Thanh Phong rất chu đáo, mỗi lần nàng đi chơi đều chuẩn bị đầy đủ cho nàng, nào là y phục, lễ vật, tiền bạc hay các dụng cụ cá nhân, như đao kiếm khăn, mũ nón...

Chuẩn bị xong xuôi, nàng theo Thanh Phong đến Tây Thiên Môn, là tại vì Ti Mệnh Cung của Thanh Phong ở phía Tây, nên vẫn là đến cửa Tây thì nhanh hơn. Thấy nàng và Thanh Phong hai tên đứng gác rất ngoan ngoãn mà hành lễ. Thực ra lúc đầu thấy nàng, bọn chúng liền tỏ ra đề phòng, chặn đường không cho nàng đi. Nhưng sau khi ăn nhầm ánh mắt của nàng, chúng liền tự cảm thấy ở nhà còn mẹ già con thơ, tốt nhất nên an phận thủ thường, vẫn là chưa muốn du lịch Qủy Môn Quan.

Trước khi Bạch Băng lên đường, Thanh Phong không quên dặn nàng, hạ phàm, tốt nhất nên hạn chế sử dụng tiên thuật, vì tiên khí ở Phàm giới rất không ổn định, hơn nữa còn có Ma Qủy quấy nhiễu, vẫn sợ gặp nhiều bất trắc. Nhắc nhở nàng xong, Thanh Phong liền cáo từ, nói là có việc mà đi trước, nàng rất thuận ý để hắn đi. Khi chuẩn bị bước xuống Thiên Môn, nàng phóng một mẩu giấy nhỏ từ ống tay ra ngoài, song liền thong thả mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phàm Giới

***

Ở Tứ Thiên Môn luôn luôn được đặt hai cổng thông giới, có thể xem nó như một cánh cửa chia ra hai phần, mở sang bên này là một giới, bên kia cũng sẽ

là một giới khác. Vì tránh để tùy tiện qua lại, cũng như tránh loạn mà cổng thông giới cũng được chia ra. U Linh là cổng từ Thiên giới thông đến Ma giới, Tàng Linh là cổng thông từ Thiên giới xuống Phàm giới. Đương nhiên cánh cổng mà Bạch Băng bước vào, đó là Tàng Linh.

Tuy Thiên giới và Ma giới có cổng thông đến Phàm giới, nhưng từ Phàm giới không thể nào thông đến các giới khác. Các vị thần tiên, các ma tôn nếu đến phàm gian, muốn quay về thì chỉ có thể ra tín hiệu, báo cho người gác cổng mở một lối đi thông qua mới có thể trở về.

Sau mấy vạn năm, quay lại phàm gian, Bạch Băng không khỏi ngỡ ngàng, xem chừng nơi đây đã có sự thay đổi rất lớn. Nhớ năm xưa khi nàng hạ phàm, nơi đây bốn bề tứ phía chỉ là một đống đổ nát hoang tàn, giờ đây thứ nàng nhìn thấy lại là non xanh, nước biếc. Có hồ có biển, có rừng cây trùng điệp, có hoa cỏ bạt ngàn, tuy không được mỹ lệ đẹp mê người như ở Thiên giới nhưng cũng có thể xem là sức sống bất tận, mới mẻ thú vị.

Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên hơn hết, đó chính là phàm nhân. Không ngờ phàm nhân như vậy mà lại rất giống giới thần yêu ma, cũng có mắt mũi, tai, miệng, da trắng, có cả kẻ da đen, da màu, có chân, có tay. Trước đây nàng cứ nghĩ phàm nhân nhìn qua có lẽ giống quỷ, có sừng, có tai to, có đuôi, có nanh vuốt. Nhưng nàng không ngờ rằng Nữ Oa nương nương, tỷ tỷ ruột của Thiên Quân năm ấy, lại tạo ra phàm nhân theo chính hình hài của mình. Tuy vậy nhưng nàng cũng khá khen cho Nữ Oa lão tiền bối kia, nặn ra phàm nhân, nhưng mỗi người lại có một nét rất riêng, không ai giống ai, không những thế mà từng đường nét còn rất mảnh mai, uyển chuyển, nhanh nhẹn không hề gượng gạo thô bì như đống đất sét mà nàng từng được thấy. Phàm gian a, quả không làm nàng thất vọng.

Từ một đám mây ở tít trên cao, nàng cẩn trọng hạ xuống một khu rừng, nhẹ nhàng im lặng, tránh không để ai phát hiện. Nàng đứng ở đây, xem như là đất Phàm giới rồi, cẩn thận là vô cũng cần thiết. Nàng thong thả từ khu rừng đi ra ngoài, nhưng không may, dù là ở Thiên, hay Phàm giới. Bệnh mù đường của nàng quả không thể chữa khỏi, hơn nữa lại còn rất nặng...lần này nàng lại đường mất rồi a.

Rừng thì quả thực ở đâu cũng đều giống nhau, cứ như một cái mê cung, đâu đâu cũng thấy cây cối um tùm, mà nàng đang ở phàm gian không thể tùy tiện mà dùng pháp thuật được. Nghe nói khi tạo ra Phàm giới, Thiên Tiên Địa Mẫu vì cũng muốn cho người phàm một quyền hạn, nên đặt ra một câu chú vĩnh cửu rằng bất luận là thần tiên hay yêu ma, dù có quyền năng cỡ nào chỉ cần dùng pháp thuật dưới Phàm giới, tùy vào lực dùng mà sẽ bị phản lại, riêng chỉ có quỷ là ngoại lệ vì chúng vốn là người phàm. Kể ra các vị thần tiên cai quản nhân gian, phù hộ cho người phàm cũng là rất khó khăn, giúp đỡ người phàm trừ yêu diệt ma, giúp duyên, giúp mùa màng, suy cho cùng cũng phải dùng pháp lực vẫn là bị phản lại ít nhiều.

Nghe nói trước kia Nguyệt Lão tiền nhiệm cũng vì quá bực tức việc ông ta rõ ràng là giúp người phàm nối duyên nhưng vẫn luôn bị phản lại mà dẫn đến nổi giận, giao lại chức vụ này cho con trai ông ta, cũng chính là Nguyệt Hạ. Sau vụ đó thì Hồng Nương cũng đã nổi cáu, làm ầm lên một vụ om sòm nhà cửa, ai ai cũng biết. Tuy Bạch Băng nàng không tin mấy chuyện này, nhưng tốt nhất vẫn là không nên thử đi.

Cơ mà nàng là Tam Thần đâu chỉ là hư danh. Tiên thai như nàng, đương nhiên sinh ra đã có pháp lực, nhưng để rèn luyện bản thân, cũng như để tăng sức mạnh, nàng đã chăm chỉ luyện võ suất mấy vạn năm qua. Đánh nhau biết, đấu kiếm biết, dùng thương biết, đặc biệt nàng cực kì hứng thú với khinh công. Dùng pháp thuật để bay, chi bằng dùng khinh công cho thú vị. Ở phàm gian này cứ xem như nàng không thể thi triển pháp lực đi, nhưng chẳng lẽ lại cũng không có đất dụng võ? Nghe nói Thiên Quân ông ta chưa tuyệt đường sống của ai bao giờ đâu.

Nàng ngước mắt nhìn xung quanh một vòng, nhắm được một thân cây cao nhất, nàng từ từ đi đến đó, nhìn lên ngọn cây, hít một hơi nhẹ nhẹ, chân trái lùi ra sau lấy đà, chân phải hơi nhún về phía trước, nàng bật một cái thật nhanh, thật nhẹ, phi thẳng lên thẳng ngọn cây. Qủa là dùng võ công vẫn rất thú vị. Đứng trên cao, nàng có thể nhìn rõ vạn vật, xa xa nàng nhìn thấy phố xá rất đông vui, khi nàng ở Thiên giới chưa từng thấy bao giờ. Ở đây cũng có những ngôi nhà rất to, rất cao, còn có đèn lồng, thứ mà thi thoảng Bạch Ngôn với Nguyệt Hạ hay mang về cho nàng chơi. Hơn nữa còn có rất đông người, rất náo nhiệt. Nàng còn đang mãi nhìn ngắm xung quanh thì đột nhiên nghe tiếng

"Tỷ tỷ!"

Nghe tiếng gọi, nàng ngó xuống xung quanh thì thấy dưới gốc cây có một cậu bé nhỏ đang ngước mặt lên nhìn mình. Thấy nàng vẫn không trả lời cậu bé lại gọi to

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ xuống đây đi!"

Ngẫm nghĩ một lúc, nàng đành hạ mình xuống. Cậu bé đó nhìn qua khoảng chừng hai ba tuổi, hai má phính phính trắng trắng, mắt to tròn xoe, tóc được búi thành hai bên nhìn rất giống một tiểu mục đồng

nhưng lại rất đáng yêu. Nhìn cậu bé, nàng mỉm cười, ngồi sổm xuống đất, đưa tay véo má nó, hỏi

"Tiểu nhóc con, đệ là đang gọi ta sao?"

Thấy nàng nói chuyện với nó, lại còn xoa đầu nó, cậu bé liền nhảy vào lòng nàng, ôm chầm lấy nàng

"A tỷ tỷ xinh đẹp quá đi!"

"Haha thật sao?"

Nàng cười nhìn cậu bé, nhỏ như vậy mà lại có cái miệng rất ngọt, thật giống một tiểu yêu quái. Lại chợt nhớ ra mình không đeo tấm khăn mà Thanh Phong đưa, nàng liền bế cậu bé ra, lấy khăn trong ống tay áo, đeo lên mặt. Thấy thế, hai mắt cậu bé liền tròn xoe, giơ tay chỉ lên chiếc khăn hỏi nàng

"Tỷ tỷ sao người lại che mặt?"

"Không phải đệ nói ta xinh đẹp sao, đương nhiên phải che lại không cho người xấu thấy được rồi."

Nghe nàng nói, hai hàng lông mày của cậu bé ấy chau lên, hai tay giơ lên cao, rất khí thế mà nói

"Vậy thì đệ sẽ bảo vệ tỷ tỷ không cho người xấu làm hại!"

Nghe xong nàng liền bật cười, cậu bé này quả thực rất thú vị, còn nhỏ mà lại có khí thế như vậy, hơn nữa lại còn rất đáng yêu, lại rất dễ thương, rất hồn nhiên đi. Từ trước đến giờ nàng chưa từng gặp qua đứa bé nào như vậy...à mà thật ra thì nàng chưa từng gặp đứa bé nào nhỏ như này, đây là lần đầy tiên. Nhớ lúc Bạch Xà đến nhà nàng, lúc đó nàng ta cũng là tám, chín trăm tuổi, nhìn qua rất giống một đứa bé sáu bảy tuổi dưới trần gian, cũng xem như là lớn rồi. Nàng cúi người xuống đưa tay ôm cậu bé bế lên đi về phía trước, nhẹ nhàng hỏi

"Đệ tên là gì nào?"

"A nương gọi đệ là Hải Thiên."

"Hải Thiên tên rất hay nha, vậy tỷ tỷ gọi đệ là Tiểu Thiên nhé?"

"Được a! Mà tỷ tỷ tên là gì?" Hải Thiên giương mắt nhìn nàng.

"Tỷ tỷ tên là Bạch Băng." Nàng vừa nói vừa cười nhìn nó.

Hai má Hải Thiên đỏ ửng lên, nó đưa tay ôm lấy cổ nàng kêu lên

"Băng Băng tỷ tỷ, tên của tỷ cũng rất đẹp a, đẹp như tỷ vậy!"

Nàng hơi ngỡ ngàng, cái tên Băng Băng này, đã lâu nàng không được nghe rồi. Nhớ khi nàng còn nhỏ. Phụ thân nàng luôn gọi nàng là Băng Băng, phụ thân là người rất thương nàng, luôn chăm sóc bảo bọc nàng. Nhưng mà tính ra cũng đã rất lâu rồi nàng chưa được gặp phụ thân, cả mẫu thân nàng nữa, nói ra cũng thật hoài niệm. Đến giờ nàng vẫn không hiểu, tại sao năm ấy hai người họ lại bỏ đi, để lại một mình nàng cho Bạch Ngôn chăm sóc. Có lúc nàng từng rất tức giận, có lúc còn hận họ tại sao bỏ rơi nàng, nhưng mà đến giờ cũng không còn gì mà nghĩ nữa, ngay đến gương mặt họ thế nào nàng gần như cũng không thể nhớ rõ nữa rồi. Nàng còn đang mãi ngẩn ngơ thì lại nghe thấy tiếng gọi

"Băng Băng tỷ tỷ sao lúc nãy lại trèo lên cây cao vậy? A nương nói là không nên trèo cây, ngã sẽ rất đau đó."

Hải Thiên lại tròn hai mắt nhìn nàng, cái miệng nhỏ xinh xắn cứ bô bô rất đáng yêu. Nàng nhìn nó, từ trong ống tay áo lấy ra một đóa Thủy Tinh Linh đưa ra trước mặt nó, nói

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phàm Giới 2

"Tỷ tỷ thấy bông hoa này rất đẹp liền leo lên đó hái xuống, đây này, Tiểu Thiên thích không, thích thì tỷ tỷ liền cho đệ nhé."

Hải Thiên đưa hai tay cầm lấy bông hoa Bạch Băng đưa cho, nó ngắm nhìn, hai má phúng phính mềm mại lại đỏ lên, mắt to tròn lấp lánh. Nó tò mò đưa tay ra chạm lên cánh hoa, không may liền bị cứa một cái chảy máu, nó nhìn đầu ngón tay đang rỉ máu, lại ngước lên nhìn nàng, hai mắt rưng rưng như sắp khóc

"Hoa ghét Tiểu Thiên a, hoa làm Tiểu Thiên chảy máu rồi huhu!"

Nàng đưa tay lên xoa xoa đầu nó dỗ dành

"Ngoan nào, Tiểu Thiên đừng khóc, nam tử hắn khóc là rất mất mặt đó. Hoa không ghét Tiểu Thiên đâu, chỉ là hoa hơi khó tính một chút, sau này Tiểu Thiên phải cẩn thận hơn, có biết không?"

Đây là lần đầu tiên nàng dỗ dành người khác, trước nay nàng còn không biết là mình lại có thể làm được việc đó, nàng còn chưa bao giờ chịu hạ mình cầu xin ai, nhưng nhìn thấy bộ dạng mếu máo của Hải Thiên nàng không cầm được lòng mà muốn làm nó hết khóc, bất giác liền nói ra mấy lời như vậy, cảm giác thật là khác lạ a.

Nàng vừa nói vừa cầm ngón tay nho nhỏ đang chảy máu của Hải Thiên lên hôn một cái, vết thương liền lành lại như cũ, không còn chảy máu nữa. Hải Thiên thấy thế liền oa lên một tiếng, hai mắt nó lại tròn lên, nó nhìn nàng rồi lại nhìn bông hoa, như đang trỉ trích, phụng phịu hai má, chau mày mà nói

"Hoa nhỏ thật là khó tính đó, Tiểu Thiên chỉ đụng một chút thôi mà, hoa nhỏ như vậy nhất định Băng Băng tỷ tỷ sẽ không thích đâu!" Vừa nói nó vừa ngước lên nhìn lại như để chắc chắn nàng không thích, rồi nó lại ngơ ra tò mò, giương mắt hỏi nàng

"Ơ nhưng mà sao tỷ tỷ hôn một cái, vết thương liền không có rồi?"

Nàng thấy thế, cúi xuống cụng đầu vào trán nó, gằn giọng dọa

"Là tỷ tỷ làm phép biến mất vết thương, khi nào Tiểu Thiên hư không nghe lời, phép thuật liền mất công hiệu mà quay lại, lúc đó sẽ không ai chữa lành cho Tiểu Thiên đâu."

Lời nàng nói ra một nửa là giả một nửa là thật. Nàng đích thực đã dùng pháp lực chữa khỏi vết thương cho Hải Thiên, nhưng mà vết thương chữa rồi đương nhiên sẽ không thể có lại như cũ. Thấy nàng nói vậy, khuân mặt Hải Thiên vừa lo lắng vừa nhất quyết

"Vậy Tiểu Thiên sẽ ngoan, đệ không muốn vết thương quay lại đâu!"

"Được." Vừa nói nàng vừa vui vẻ bế Hải Thiên tiếp tục đi về phía trước.

Đang đi bỗng nàng khựng lại, chân mày hơi nhíu lại đầy nghi hoặc. Thiên Tiên Địa Mẫu lần này vậy mà là chơi thật. Khi nãy nàng dùng chỉ một chút pháp lực chữa vết thương cho Hải Thiên, nhưng một chút cũng là có dùng rồi phải không. Vậy mà vừa có luồng khí phản lại nàng, mặc dù mức độ phản lại chỉ rất nhỏ, nếu không phải nàng tu vi cao cường, nhạy bén hơn người, khéo còn không nhận ra. Nhưng mà nhỏ hay lớn thì cũng là phản rồi, việc này có khi nàng nên thận trọng một chút, tránh gặp bất trắc, con khi khác nhất định sẽ thử lại kiểm tra.

"Băng Băng tỷ tỷ đưa Tiểu Thiên đi đâu thế?" Hải Thiên ngơ mắt nhìn nàng, vì nó thấy nàng rất đẹp còn rất tốt bụng nên mới để cho nàng bế, nhưng nãy giờ nó vẫn không biết nàng định đưa nó đi đâu. Thấy nàng không trả lời, nó kéo kéo áo làm nàng giật mình

"A, vậy Tiểu Thiên đi đâu để tỷ tỷ đưa đệ đi?" Nàng nhìn nó, khi nãy là nàng quá tập trung rồi.

"Không cần đi nữa, chúng ta ở đây đợi A nương." Hải Thiên lại nhìn nàng nói.

"A nương? Được." A nương mà Hải Thiên gọi, nàng đoán chắc là mẫu thân nó, nếu vậy nàng cùng nó chờ. Nhìn xung quanh tìm một chỗ ngồi, thấy một mỏm đá nhỏ, nàng liền đi lại đặt Hải Thiên ngồi xuống chờ.

Đã đợi một canh giờ rồi vẫn không thấy ai đến, Hải Thiên vẫn ngồi lấy nhánh cây ngoáy ngoáy trên đất, trong lòng Bạch Băng sốt ruột, không biết còn phải chờ A nương của tên nhóc này đến khi nào. Nàng còn muốn đi thử nghiệm chuyện lúc nãy nữa mà. Nàng chống tay lên đùi, hừ một tiếng.

Thấy mặt nàng có vẻ khó chịu, lại rất sốt ruột, Hải Thiên ngó ngó ra xa một lúc xong nó nhảy lên

"A, A nương của đệ đến rồi kìa!" Mặt nó phúng phính phúng phính, hai mắt tròn xoe, cái miệng cười toe toét, hẳn là mẫu thân đến nó mới vui như vậy.

Thấy thế nàng cũng nhìn ra xa, nhưng nàng nhìn vẫn không thấy gì. Đột nhiên nàng đứng bật dậy, giơ tay chắn trước mặt Hải Thiên. Cách hai dặm từ chỗ nàng ngồi, có một thứ đang tiến lại, không phải người cũng chẳng phải thần, chắc chắn là ma. Hơn nữa còn là Ma thần, tức những người dưới trướng Ma Vương, nhưng có điều thực lực không đáng sợ, nàng có thể cảm nhận được, nhưng nàng không muốn Hải Thiên bị dọa. Dường như cảm thấy gì đó, Ma thần kia rất nhanh tiến về phía nàng, là một cô gái, cũng xem như là có nhan sắc đi.

Thấy nàng tự nhiên đứng chắn trước mặt, Hải Thiên leo lên trước, kéo kéo tay áo nàng

"Băng Băng tỷ tỷ làm gì vậy, A nương của đệ đến rồi." Vừa nói nó vừa nhìn vừa chỉ chỉ về hướng phía trước.

Hai hàng lông mày của Bạch Băng nhíu lại, rõ ràng phía trước không có ai, sao Hải Thiên lại nói A nương của nó đến rồi, không lẽ lại là như vậy.

"Hải Thiên!"

Nghe thấy tiếng gọi, Bạch Băng lập tức quay đầu nhìn, đó là một cô nương, nói đúng hơn là một Ma thần, nhìn qua tầm năm sáu vạn tuổi. Trên người nàng ta mặc một chiếc váy màu đen, khoác một chiếc áo choàng màu trắng khói, trông rất hút hồn người. Nàng nhìn nàng ta nhíu mày, cười, gật đầu một cái chào hỏi.

Thấy Bạch Băng làm vậy, nàng ta liền ngơ ra, một lúc sau như mới hiểu đó là lời chào liền gật đầu cười đáp lại.

Thấy Ma thần kia, Hải Thiên lập tức chạy lại, ôm chầm lấy nàng ta

"A nương thua rồi, làm sao mãi mới tìm được con?"

"Hải Thiên ngoan, người kia là ai?" Nàng ta xoa đầu Hải Thiên, lúc nói chuyện còn dùng kết giới ngăn không cho người khác nghe thấy.

Nhưng lời mà hai mẫu tử họ nói, làm sao lại bay đến chỗ Bạch Băng nàng rồi a, quả thực nàng không cố tình nghe đâu, nhưng mà lời cứ vậy bay vào tai nàng, biết làm sao được. Dù gì cũng nghe rồi thì chi bằng cho người ta một câu trả lời vậy, nếu không thì hẳn là thất lễ quá đi.

Nàng lại mỉm cười nhìn Ma thần kia, bước lên trước một bước, tự giới thiệu

"Ta tên Bạch Băng, chỉ là vừa mới quen được hài tử của ngươi thôi."

Ma thần kia nghe thấy vội đặt một tay lên vai Hải Thiên, mặt có vẻ lo lắng, nàng ta bất giác lùi lại một bước, nhưng rồi vẫn cười nhìn nàng nói

"Tiểu nữ Mộ Dung Nghiên Nguyệt xem như...chào hỏi tiền bối...Liệu có thể mạo muội cho tiểu nữ biết tiền bối có lai lịch như thế nào không?"

Nàng ta vốn là Ma thần thì đương nhiên biết thực lực của mình không phải dạng bình thường, vậy mà nàng ta tạo một cái kết giới cách âm, Bạch Băng không phá kết giới lại vẫn có thể nghe thấy được nàng ta nói gì, quả là đáng sợ. Hơn thế nữa, nàng ta không hề cảm nhận thấy có luồng tiên khí hay khí tức nào bao quanh Bạch Băng, lại thêm khi Bạch Băng thấy nàng ta, ánh mắt của nàng như có thể xuyên thấu, nhìn tường tật từng ngóc ngách, chắc hẳn đoán ra thân phận của nàng ta nhưng lại không mảy may sợ sệt. Chắc chắn không phải hạng người tầm thường, nói ra liền có tám chín phần đáng sợ, lời nói thanh thoát nhẹ nhàng, tuy có đeo khen che mặt nhưng nhìn qua cũng có thể cảm thấy dung mạo phi phàm, rất bức người. Linh tính mách bảo nàng ta nên tránh xa Bạch Băng một chút nếu như không muốn chết oan a.

Bạch Băng nghe nàng ta nói, khóe môi nàng hơi cong lên. Vậy mà ở đây lại có thể gặp người của Mộ Dung gia, trước nay vận khí của nàng vẫn tốt như vậy a.

Nghe nói Mộ Dung gia là gia tộc có địa vị không nhỏ ở Ma giới, Mộ Dung lão đầu hình như chính là đệ đệ ruột của Hải Ngạn công chúa. Năm xưa con trai Hải Ngạn ngồi lên vị trí Ma Vương đứng đầu Ma giới, một phần cũng nhờ công lao của Mộ Dung lão đầu phò trợ. Người ta truyền rằng khi xưa ông ta lấy công chúa của Diêu Tộc làm vợ. Diêu Tộc là một dị tộc phía Tây, chuyên về truy hồn, đuổi phách, đặc biệt là ám nguyền. Người Diêu Tộc sống quỷ dị, luôn cách ly với cuộc sống bên ngoài, bọn họ sống trong một khu rừng mà khó có ai vào được. Nếu vào được thì không có đường ra. Năm đó Mộ Dung lão đầu là một chàng thiếu niên uy phong lẫm liệt, không ai không biết đến. Một lần đi Tây Hoang thăm thú lại không may đi nhầm vào cấm địa Diêu Tộc, suýt chút bị dã thú tổn hại, may mà gặp được người cứu ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phàm giới 3

Chính Mộ Dung lão đầu cũng không ngờ rằng người cứu ông ta ra là nữ nhân, hơn nữa còn là đại công chúa của Diêu tộc. Kể ra chuyện tình này của Mộ Dung gia có phần giống với Bạch Hiển năm xưa, nhưng tính ra lại có phần sai sai với cả cẩu huyết hơn nhiều.

Diêu tộc vốn thích sống tách biệt nên chẳng mấy ai biết mặt mũi họ ra sao. Lần đó Mộ Dung lão đầu gặp được Diêu tộc công chúa liền si mê trước dung mạo của nàng, đẹp không thua kém gì tiên nữ nơi Thiên cung. Ai ngờ đâu chàng có ý nhưng nàng lại vô tình. Diêu tộc công chúa nàng vốn đã có ý chung nhân, cũng đã định sẵn hôn ước rồi. Nàng cứu Mộ Dung gia kia vốn cũng không biết chàng ta là ai, dung mạo tuấn tú như vậy để bị dã thú làm hại cũng thật đáng tiếc. Nhưng Mộ Dung hắn ta lại tưởng nàng có ý nên mới cứu hắn, vậy là một màn tình trường đầy cẩu huyết nổ ra.

Diệu tộc công chúa đưa Mộ Dung lão đầu về trị thương, thì không may gặp phải ý trung nhân, cũng là hôn phu của nàng, hắn thấy nàng với Mộ Dung liền hiểu nhầm. Đêm hôm ấy, Mộ Dung lão đầu đang còn mãi chông đèn đọc sách thì thấy Diêu nữ nàng chạy vào, hai mắt đỏ hoe, khóc thút thít, hẳn là đã cãi nhau không ít với vị hôn phu kia. Nhưng buồn thay cho cái đầu của Mộ Dung kia không biết nghĩ, hắn lại tưởng Diêu nữ nàng có ý với hắn, đi tìm vị hôn phu mà giải trừ hôn ước, bị từ chối đến uất ức mà khóc. Nhưng có ai ngờ, thực ra Diêu nữ nàng ta thấy hôn phu có vẻ giận, hôm ấy đã tự dùng tình dược lén trốn trong thư phòng chàng, nhưng đau lòng thay, chàng ta không hiểu ý, lại có phần ngông cuồng liền đuổi nàng đi, không cho vào. Nàng ta liền khóc lóc đau lòng mà bỏ đi, ai ngờ lại đi nhầm đến nơi ở của Mộ Dung. Vậy là đêm ấy, một phút ngông cuồng không khống chế nổi bản thân, nàng cứ vậy sà vào lòng hắn, một Mộ Dung ngu ngốc, tưởng bở, liền tiếp nhận nàng. Một khắc xuân tiêu lầm lỡ, oán hận cả một cuộc đời.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời chỉ vừa nhen nhói, có lẽ vị hôn phu kia đã cả đêm suy nghĩ mà không ngủ, nghĩ thông liền chạy đến tìm Diêu nữ xin lỗi. Nhưng dù cho hắn có tìm khắp tẩm điện của nàng cũng không thấy người đâu. Lòng nghi ngờ lại nổi lên, hắn xông vào điện của Mộ Dung thì lại bắt gặp đúng cảnh Mộ Dung và hôn thê của hắn đang ôm ấp nhau nằm trên giường. Khi hai người họ tỉnh dậy, Diêu nữ ngỡ ngàng trước sai phạm của bản thân, nhưng nàng ta càng hận Mộ Dung không biết kìm nén mình, còn Mộ Dung...haizzz hắn vẫn cho là mình đúng chẳng sai.

Chuyện bại lộ, vị hôn phu kia liền làm ầm lên, hắn dù gì cũng cùng Diêu tộc công chúa thanh mai trúc mã, là ý chung nhân, lại mang hôn ước, vậy mà nàng ta lại ân ái cùng kẻ khác, không tức là không được. Nhưng mấy ai hiểu được nỗi khổ thật sự trong lòng nàng, bị hủy hôn, lại còn bị cha mẹ và người trong tộc hắt hủi, đòi giết. Cuối cùng để cứu nàng ra ngoài, Mộ Dung ra tay giết chết vị hôn phu cùng phụ thân của nàng. Hắn làm ra những chuyện như vậy, làm sao nàng có thể không hận.

Cướp được nàng về Ma giới, Mộ Dung mới phát hiện nàng đã mang thai, liền cho tổ chức lễ thành hôn, nói ra thì là ép cưới. Ấy vậy nhưng suất quãng thời gian sau đó, hai người lại chẳng có một lời qua lại, dù Mộ Dung gia hắn có tìm đủ cách Diêu nữ nàng vẫn không chịu mở miệng. Không lâu sau đó nàng ta liền sinh ra song thai, là hai tiểu nữ. Nghe tiếng khóc của hài tử, bao nhiêu quá khứ tràn về, nỗi căm hận bấy lâu của nàng ta được đẩy lên đỉnh điểm, quá căm hận Mộ Dung gia, nàng đã ra tay bóp chết một đứa, sau đó còn ám lên đứa còn lại một lời nguyền vĩnh cữu, rằng sau này đến mãi mãi về sau, nó sẽ không bao giờ có được hạnh phúc.

Lúc Mộ Dung biết tin vội vàng chạy đến thì đã thấy con của mình bị bóp chết, phu nhân thì tự tử ngay bên cạnh. Nhưng đến tận khi đó ông ta vẫn không biết lý do là như thế nào, mãi đến khi nhận ra lời nguyền trên người đứa bé còn lại ông ta mới biết, thực ra mình đã sai. Lời nguyền đó tựa như ký ức của Diêu nữ nàng và vị hôn phu năm đó, một đôi uyên ương cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau hẹn ước. Bi kịch là do một tay Mộ Dung lão đầu tử ngu ngốc nhà hắn tạo ra, hậu quả, cái nghiệt đó hắn phải tiếp nhận.

Vì hối lỗi mà sau này Mộ Dung gia, hắn không hề lấy thêm tiểu thiếp, chỉ sống một mình nuôi đứa con nhỏ nên người. Lão ta đặt cho con cái tên Nghiên Nguyệt, chữ Nghiên là một chữ trong tên Diêu nữ, chữ Nguyệt là nguyệt trong vầng trăng, đẹp đẽ mà lại lạnh lẽo cô đơn.

Nói như vậy thì Mộ Dung Nghiên Nguyệt chính là hài tử còn lại năm xưa, Hải Thiên chính là con trai nàng ta. Có điều trước nay chưa từng nghe đến việc Mộ Dung đại tiểu thư kết hôn, vậy đứa con này từ đâu mà đến a.

Nghe câu hỏi của Mộ Dung tiểu thư, Bạch Băng liền cười cười ngồi xuống phiến đá ban nãy, khoanh hai tay lên gối, nhìn nàng ta trả lời

"Lai lịch? Mộ Dung đại tiểu thư nói vậy có phải hơi quá không. Hai chữ tiền bối kia ta không dám nhận, ta nói ra dù gì cũng chỉ là một phàm nhân bình thường thôi haha." Hai chữ "tiểu thư" nàng cố ý kéo dài ra.

Mộ Dung nàng ta nghe những lời Bạch Băng nói liền không hiểu. Vị tên Bạch Băng kia gọi nàng ta là "Mộ Dung đại tiểu thư" lại còn có ý nhấn mạnh, chắc chắn phải là người biết chuyện năm xưa. Nhưng Bạch Băng lại nói mình là phàm nhân, người phàm sao có thể biết chuyện của Mộ Dung gia tộc, mà chưa nói đến chuyện đó, chi bằng hỏi sao người phàm lại có thể biết đến Mộ Dung gia đi. Mà quả là nàng ta cũng không hề cảm nhận được tiên khí hay ma khí trên người Bạch Băng, Lẽ nào thực sự Bạch Băng là người phàm, nhưng lý nào lại có chuyện như vậy. Mộ Dung nàng vẫn cảm thấy nên dò xét thận trọng, nàng ta liền tỏ ra hiểu chuyện, cung kính mà đáp

"Vậy mạn phép, ta gọi người hai tiếng tỷ tỷ đi."

Nghe hai tiếng tỷ tỷ mà nàng ta thốt ra, mí mắt Bạch Băng giật giật. Tỷ tỷ? một Ma thần như nàng ta cũng xứng mà gọi nàng hai tiếng đó sao, thật là nghe không lọt tai mà. Kể ra nếu Mộ Dung lão đầu mà gặp nàng cũng phải cung kính mà kêu thượng thần, vậy mà Mộ Dung tiểu thư lại dám xưng tỷ muội với nàng, có lẽ nên xem là bất kính đi. Bạch Băng tỏ ra khó chịu, nàng nhăn mày nhìn Mộ Dung tiểu thư, nhưng lời nói vẫn rất nhẹ nhàng, chỉ khác là có vài phần giáo huấn

"Ta thấy tiểu thư đây nhìn qua cũng rất trẻ. Mà ta a nói ra cũng là người già rồi. Chi bằng ngươi gọi cứ gọi ta một tiếng cô cô cho dễ nghe. Thế nào?" Lúc nói nàng còn cố tình liếc mắt nhìn về phía nàng ta.

Mộ Dung Nghiên Nguyệt nghe thấy lời nàng nói, liền run một cái mà lùi lại một bước. Như cảm nhận được ánh mắt của Bạch Băng đang hướng về phía mình, nàng ta không dám nhìn thẳng, chỉ biết cúi xuống, hai tay đan lại chắp trước bụng mà nói

"Không vấn đề gì a, lời cô cô người nói một, tiểu nữ liền không dám nói hai!"

Bạch Băng nàng nghe xong có vài phần dễ chịu, gật đầu xem như đồng ý, nhưng vẫn không nói gì.

Hải Thiên nãy giờ im lặng, bỗng nhiên chạy lại ôm chầm lấy Bạch Băng khiến Mộ Dung tiểu thư giật thót, trán nàng ta toát mồ hôi hột, nhưng vẫn không dám cất tiếng gọi con. Hải Thiên vừa ôm, vừa kéo kéo tay áo Bạch Băng hỏi nàng

"Băng Băng tỷ tỷ, tại sao Tiểu Thiên gọi tỷ là tỷ tỷ mà A Nương lại gọi tỷ là cô cô? Như vậy đâu có đúng a!"

Hai mắt nó tròn xoe nhìn nàng với vẻ mặt đầy sự khó hiểu. Thấy vậy nàng vỗ vỗ đầu nó, không quên liếc mắt nhìn Mộ Dung kia đang nhìn nàng sợ nơm nớp, như kiểu nàng chuẩn bị ăn thịt Hải Thiên đến nơi. Khóe môi nàng cong lên, vừa cười với Mộ Dung tiểu thư, vừa nói với Hải Thiên

"Sao Tiểu Thiên không đi hỏi A Nương của đệ xem sao."

Nghe thế, Mộ Dung nàng ta giật mình, liền lúng túng nói

"Hải Thiên ngoan, là A Nương cảm thấy nên gọi như vậy mới đúng, con nên gọi cô cô là bà bà a!"

Nàng ta vừa nói vừa len lén nhìn biểu hiện của Bạch Băng xem xem nàng có vừa lòng hay không, nhưng quả thực, con mắt của nàng ta quá kém rồi. Nghe hai chữ "bà bà" lông mày Bạch Băng lập tức nhăn lại. Nhìn thấy vậy, Mộ Dung liền a một tiếng, còn chưa kịp nói gì Hải Thiên đã kêu lên

"Như vậy làm sao có thể được! Băng Băng tỷ tỷ xinh đẹp như vậy làm sao có thể kêu là bà bà chứ! A Nương sao lại cảm thấy tỷ tỷ nên là bà bà a?"

Nghe Hải Thiên nói, Bạch Băng xoa đầu nó, rất dịu dàng, nàng nói

"Không sao nha, Tiểu Thiên sau này thích gọi là gì thì cứ gọi như vậy đi."

"Đúng a đúng a, là A Nương nhìn nhầm rồi!"

Mộ Dung tiểu thư nàng ta nãy giờ lo lắng đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, quả là nàng ta không nên nói gì thì hơn, vẫn nên cứ sống theo sự an bài là được. Nói sai có khi lại mất mạng như chơi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phàm giới 4

Bạch Băng nhìn dáng vẻ đầy lo lắng đến nỗi lúng túng của Mộ Dung Nghiên Nguyệt mà chán nản. Dù gì nàng cũng chỉ nhìn nàng ta mấy cái, giáo huấn mấy câu, đâu có ý muốn ăn thịt hay lột da róc xương gì đâu, sao nàng ta phải sợ đến mức mồ hôi túa ra như tắm thế kia. Có phải là không làm gương cho trẻ nhỏ không. Hải Thiên thích nàng như vậy cơ mà, còn luôn miệng khen nàng xinh đẹp nữa.

Họ Mộ Dung qủa thực nhàm chán, nàng cảm thấy vẫn là nên đi tìm cái gì đó giải khuây trước khi phát hỏa thì hơn a.

Nàng đứng dậy vươn vai vặn mình đầy mệt mỏi, Mộ Dung kia xem như cũng biết ý cáo từ mà đi trước, Hải Thiên lại rất ngoan ngoãn, chào tạm biệt nàng rồi mới đi, vẫn là trẻ nhỏ thì đáng yêu hơn.

Mới đứng lên đi một vòng nàng liền cảm thấy mình đi lạc rồi a, lần này lại lập kỉ lục mới rồi, chỉ mới đi năm bước đã lạc, có khi phải về khoe với Thanh Phong. Nàng hý hửng đi lung tung, cứ nhìn về phía trước, cắm đầu cắm cổ mà đi. Nhưng được một lúc, nàng đã chán ngấy trò chạy lung tung rồi, mà cứ đi lòng vòng cũng không phải cách chi bằng tìm một nơi nào đó thử pháp lực xem sao. Nhấc chân lên, nàng vẫn không biết là mình đi đâu, dường như là chân nàng tự đi chứ không do nàng điều khiển nữa rồi.

Trong rừng, nơi bốn bề cây xanh mơn mởn, vẫn thấp thoáng vạt áo trắng nhẹ nhẹ bay, thiếu nữ đeo khăn vẫn thong thả bước đi, hai tay rất khoan thai chắp sau lưng dáng vẻ vô cùng uyển chuyển, thoải mái...nhưng cái khó ở đây là...chính nàng cũng không biết mình đang đi đâu.

Một canh giờ trôi qua...

Bạch Băng phải nói là lượn đến mỏi nhừ cả hai chân thì mới đi ra khỏi cánh rừng... à mà không, nàng vẫn đang trong rừng, chỉ là ở đây có một cái hồ nước lớn mà thôi.

Mặc Lâm hắn từng nói, biển rộng bao la, quay đầu là bờ, câu này quả là chỉ có thể dùng để nói biển, không thể nói rừng. Nàng nghĩ trong hoàn cảnh này nên nói rừng rộng bao la, quay đầu cũng là rừng, mà đi lung tung cũng chẳng thể ra khỏi rừng aaaa.

Nơi nàng đến có một cái hồ rất rộng. Mấy năm nay nàng không hề ra khỏi nhà, chỉ quanh quẩn trong tẩm điện, đi ra đi vào đến chính điện là hết cỡ, chưa bao giờ phải đi bộ lâu như vậy a, quả thực là muốn gãy luôn chân, thế mới biết phàm nhân cũng khổ lắm chứ không sung sướng gì. Nếu là thần tiên, thích thì cưỡi mây, không thì bay qua bay lại, còn nhác quá thì cứ dùng thuật dịch chuyển cho nhanh cũng được. Ai đâu như người phàm, đi đâu cũng đều phải đi bộ a.

Nhìn ngó xung quanh, không cần biết nền đất sạch hay bẩn nàng ngồi bệt xuống. Cái công việc đi bộ này chán đến mức nàng không thể diễn tả nổi, còn chán hơn việc ngồi xem Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện đan. Đi nửa ngày trời khiến nàng khó chịu. Trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, tóc hai bên mang tai bết lại với nhau dính dính. Nàng nhìn mà mặt nổi gân xanh, bộ dạng bây giờ của nàng còn ra thể thống gì nữa.

Nàng đứng bật dậy, tiến về phía trước, trên người liền thay ra một bộ y phục màu xanh dương nhàn nhạt, tóc được buộc lỏng phía sau gáy với một chiếc trâm ngọc, tóc hai bên mang tai được vén lên, cài ra sau, cố định bằng một chiếc nơ trắng. Nàng vẫn cảm thấy không có khăn che mặt thì dễ chịu hơn, với cả không khí dưới phàm gian cũng là thất thường quá rồi, lúc nóng lúc lạnh, không biết đâu mà lường, chi bằng không cần mặc áo khoác nữa đi.

Ở Bạch gia nhà nàng, trời lúc nào cũng dịu dịu, mát mẻ, ôn hòa quanh năm suất tháng đều như vậy, thích trời lạnh hất tay vài cái lên trời liền có tuyết, cơ mà cả nhà nàng chưa ai thích trời nóng bao giờ.

Thay xong y phục, nàng đưa tay lên phía trước, một đĩa gỗ vuông hiện ra, bên trên có một ấm trà, một tách trà và một đĩa hoa quả. Nàng ngồi xuống, dưới đất liền xuất hiện một cái ghế tựa được trải lụa, bên dưới có nệm nhung, rất êm, rất dễ chịu. Đặt đĩa gỗ lên thành ghế, nàng với tay lấy một quả cảm trong đĩa ngồi bóc. Bỗng nhiên, tay nàng run run, lông mày nhíu lại, nàng phụt cười, nhưng rồi liền lấy tay che miệng.

Ban nãy vừa có một luồng tiên khí đâm vào nàng, nhưng luồng tiên khí đó quá yếu, cảm giác như sợi chỉ mảnh cực mảnh chọc vào da nhưng không được nên cứ chọc đi chọc lại khiến nàng ngứa ngáy buồn nôn. Mà nàng vốn có tính hay nôn, chạm mạnh thì không sao nhưng chỉ cần chạm vào nàng một cách nhẹ nhàng, nàng không khỏi mà cười phá lên.

Nhưng Bạch Ngôn trước đây từng dạy nàng, nữ nhi thì phải thục nữ, cười thì phải lấy tay che miệng, không được cười vô duyên như đàn ông. Nhớ lại lời Bạch Ngôn, nàng lập tức bỏ cái chân đang bắt chéo hình tam giác với chiếc ghế xuống. Bạch Ngôn còn dạy nàng, nữ nhi cần duyên dáng, ngồi nhẹ nhàng không được hớ hênh vô duyên. Kể ra thì nàng cũng rất biết nghe lời đấy chứ.

Bóc múi cam bỏ vào miệng, nàng nhìn mặt hồ sóng sánh làn nước trong xanh ngẫm nghĩ, vừa nãy nàng dùng chút pháp lực làm chút việc lung tung liền bị phản lại nhưng nàng làn nhiều thứ như vậy mà mức độ phản lại lại rất nhỏ a. Nàng thực ra rất tò mò muốn thử lần nữa, nhưng nàng sợ nôn, lỡ mà bị phản lại nhẹ quá không phải nàng lại được một vố ngồi mà cười sao, quả là đau đầu.

Nàng nhăn mày nhăn mặt ngồi bóc hết mấy quả cam để lên đĩa, cầm trùm nho ra trước mặt, nàng giật từng quả tung lên xong há miệng hứng, hứng xong nàng liền bịt miệng vừa nhai vừa cười hí hí. Trò này nàng thấy Nguyệt Hạ hay làm mà không dám thử, sợ Bạch Ngôn lại giáo huấn nàng về chuyện nữ nhi. Thật không biết Bạch Ngôn sinh ra là nam hay vốn là nữ hài tử a.

Sau một hồi suy nghĩ, trán Bạch Băng cũng sắp nhăn lại đến nơi, nàng đạp chân lên ghế lấy đà, dùng khinh công tiến lại sát mặt hồ. Hồ này nhìn qua cũng rất được, nước trong tưởng như có thể thấy đáy. Phía dưới toàn những viên sỏi hình tròn tròn xanh xanh trắng trắng, rất giống mấy viên trong bể cá của Thanh Phong, hắn bảo đó gọi là đá cuội.

Hồ này rất rộng, lại có rất nhiều cá, hai bên còn có cây cối xanh um tùm, màu xanh của cây cùng màu xanh của trời in xuống làm mặt nước pha màu rất đa dạng. Nàng cúi người nhặt một viên đá ném xuống nước. Khi viên đá bị ném xuống, màu xanh của trời loang ra hòa với màu trắng của mây, ra xa gần bờ, màu xanh của lá cây lại bị khuấy động làm nước lăn tăn gợn sóng, trông rất thú vị.

Nàng vén tay áo, một chân đạp ra sau đồng thời nhón hai chân lên phía trước. Tay trái nàng đưa ra trước ngực, giữa lòng bàn tay liền tụ lại một luồng khí màu trắng. Bạch Băng nàng đây là đang muốn thi triển pháp lực. Vì nàng sợ dùng không đủ liều, mức độ phản lại sẽ nhỏ, làm nàng ngứa ngáy buồn nôn, mà nàng lại rất muốn xem, Thiên Tiên Địa Mẫu có thể bày ra trò này, không biết độ phản có thể lớn đến đâu a, nên đành vậy, chơi lớn một phen.

Mà nàng tuy nói là thi triển pháp lực nhưng cũng là giảm đi ba bốn phần rồi, cùng lắm là làm cho mặt hồ này đóng băng bốn năm ngày, cũng không thể giết chết cá được. Mà nói chứ có chết hay không, có lẽ nên xem vận mệnh của chúng rồi.

Nàng nhìn luồng khí trên lòng bàn tay đã tụ lại thành một vòng tròn trăng trắng, trong vòng tròn ấy còn có một vài bông hoa nhỏ li ti, nhìn rất giống Túy Tinh Linh. Nàng vòng tay phải ra sau lưng, đưa tay trai lên sát gần miệng, nàng thổi phù một tiếng, một làn khí trắng bay xuống mặt nước, khí bay đên đâu, nước đóng băng đến đấy.

Nhìn mặt nước, khóe môi nàng cong lên thích thú, nàng nhắm mắt thổi mạnh, nhưng đến khi mở mắt ra nhìn lại chỉ thấy một màu đen, phía trên có len lói ánh sáng, phía đối diện còn đọng lại một chút luồng khí màu trắng làm cho khoảng đen bên cạnh dần dần đông cứng lại. Nàng tròn hai mắt, không lẽ nàng dùng nhiều linh lực quá mà Thiên Tiên Địa Mẫu không phản lại nổi, đành dùng cái này để chặn nàng sao. Như vậy có phải là nhỏ mọn quá không

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Tương phùng

*Từ chap này mình sẽ đổi tên Nguyệt Hạ thành Mộ Nguyệt nhé!**

***

Bạch Băng đảo tròn hai mắt ngán ngẩm, được nửa vòng thì dừng lại, nàng ngửa hẳn đầu lên trên. Trước mắt nàng vẫn là trời, có mây trắng, có ánh nắng. Nàng lại cúi đầu xuống đất, a vẫn là có mặt đất, có chân váy xanh xanh của nàng và một góc vải màu đen...

Góc vải màu đen...nàng là mặc y phục màu xanh dương mà. Góc vải đen nằm bên trái, nàng lập tức quay ngoắt sang bên trái thì lập tức, đầu đập ngay vào một bức tường.

Kì lạ, bức tường này lại có mùi rất thơm, thoang thoảng, nhè nhẹ. Không phải hương tử đằng nàng hay dùng, cũng chẳng phải hương bạch đàn của Bạch Ngôn. Hương thơm này rất mới lạ nhưng lại rất dễ chịu tạo cho nàng cảm giác như đã ngửi thấy ở đâu đó, nhưng cụ thể là ở đâu, khi nào thì nàng không thể nhớ nổi. Tất cả chỉ là một mảng trắng, nhưng cũng có thể là nàng chưa bao giờ biết đến.

Nhưng có điều nàng biết chắc chắn rằng bức tường này tỏa ra được mùi thơm như vậy, nhất định khi quay về nàng sẽ bấng lên mang về nhà, bảo Bạch Ngôn nghiên cứu.

Nàng đưa tay sờ soạng lên bức tường đang áp sát mặt nàng, sờ nắn lung tung, nàng liền a lên một tiếng. Bức tường này có vẻ thật là khác biệt đi. Lúc nàng đập mặt vào thì thấy rất rắn chắc, kiên cố, nhưng nàng sờ tay lên lại thấy mềm mềm, lại có cảm giác như có một lối vào được che chắn bằng vải lụa còn là loại lụa đặc biệt, nàng chắc chắn đó là lụa vì loại lụa này là do Bạch Ngôn bán nha.

Lụa này không phải loại tầm thường, được dệt từ vô vàn sợi tơ mỏng trên cây của Nguyệt Hạ, lại được tẩm bụi trần, ngâm bảy bảy bốn chín ngày trong hồ nước có viên bảo thạch trấn long trong điện của nàng. Làm ra nó phải nói rất tốn thời gian, bán ra cũng đắt vô cùng.

Nhưng tiền nào của đấy thôi, mặc loại lụa này cảm giác lại cực kỳ thoải mái, vừa có thể điều hòa nhiệt độ, lại mang lại cảm giác mềm mại như đang ôm một đống mây ở Bồng Lai vậy. Một đặc điểm nữa của loại vải này là có thể phát ra ánh sáng dịu nhẹ vào ban đêm, rất giống viên bảo thạch trấn long nàng lấy từ Long Cung.

Nàng nhớ loại vải này Bạch Ngôn hắn gọi là Lụa Hồng Thạch, nhưng nàng luôn cảm thấy hơi sai sai, rõ ràng là có rất nhiều màu, đâu chỉ riêng gì màu hồng.

Lụa Hồng Thạch này nàng muốn có mà mặc cũng phải tự bỏ tiền ra mua, nói ra thì là lẻn vào kho lấy tiền rồi đưa cho Bạch Ngôn, duy chỉ có Nguyệt Hạ là lấy bao nhiêu cũng được, không phải trả tiền. Hỏi thì Bạch Ngôn hắn nói tơ là lấy ở chỗ Nguyệt Hạ, đương nhiên phải đền lại cho hắn. Nhưng như vậy khác nào nàng chịu uất ức, dù sao muốn có vải mặc cũng phải ngâm trong hồ nước của nàng cơ mà. Nguyên cái Lãnh Băng Điện to đùng ở Bạch gia là một mình nàng xây, hồ là nàng thiết kế, bảo thạch trong đó cũng là nàng lấy về, tại sao thứ gì cũng thiên vị cho tên Nguyệt Hạ già đầu mà còn mê trai đó chứ.

Nghĩ lại là khiến nàng sôi máu, nhưng mùi hương tỏa ra trên bức tường này rất dễ chịu, nàng vừa có ý nghĩ tức giận liền bị đẩy dịu xuống.

Mà nói vậy chứ nghĩ ra thì Thiên Tiên Địa Mẫu cũng xem như là có tài sản đi, lại mua được loại Lụa Hồng Thạch này về, mua về không để mặc mà lại còn để treo tường, đây có phải là đang quảng bá mình là người có tiền không. Nếu thật là vậy, khi quay về nàng nhất định sẽ lẻn vào kho trộm vài cuộn mang đến tận nhà Thiên Tiên Địa Mẫu giao bán. Nữ nhi thì cũng phải tính kế làm ăn dần dần, chí ít cũng phải có tài sản, gọi là của riêng để đời.

Bạch Băng nàng tò mò không biết đằng sau lớp Lụa Hồng Thạch này là thứ gì, có khi nào là cất giấu bảo vật quý báu, là bảo vật gia truyền nhà Thiên Tiên Địa Mẫu không. Mang cái ý nghĩ đó, nàng hý hoáy thò tay vào trong xem thử.

Nàng xuyên tay qua cả cả là bốn lớp rồi. Lớp ngoài cũng vải dày, nhưng mịn, lớp thứ hai vải dày hơn lớp ngoài cùng, là lớp vải dày nhất, lớp này có lông, rất êm. Lớp thứ ba là vải mịn, lớp trong cùng là vải tron.

Chà, xem ra Thiên Tiên Địa Mẫu có gia thế không phải hạng thường đâu, từng loại vải là từng giá tiền khác nhau, thậm chí là giá tăng dần.

Nàng luồn tay đến lớp cuối cùng, lại sờ sờ nắn nắn, di di tay lung tung. Bỗng nhiên nàng dừng lại, không nắn nữa. Nàng vừa cảm thấy tay mình đụng vào thứ gì đó, mềm mềm, hơi nhô nhô ra phía trước. Nàng thích thú sờ sờ xung quanh nhưng vẫn chẳng thấy gì.

Xem ra đây hẳn là bảo vật rất đáng giá, giấu kĩ thế này cơ mà. Nàng luồn tay đâm hẳn qua lớp cuối cùng.

Tiếc là còn chưa kịp sờ, thì đột nhiên có một vật chặn lấy cổ tay nàng. Suy nghĩ lại thì cảm thấy là nắm lấy cổ tay nàng thì đúng hơn. Nhưng có lý nào nàng lại chịu thua. Nheo mày nhăn trán, nàng lấy hết sức giật ra nhưng xem chừng vẫn không được. Nàng nhướn đôi lông mày mảnh mai, cắn răng vận chút pháp lực vào cánh tay, vừa chuẩn bị lấy sức giật ra thì đột nhiên có tiếng nói. Giọng nói trầm trầm mà dễ nghe, lời cất lên làm nàng cảm thấy như đã từng được nghe ở đâu đó

"Tiểu Bạch! Mười hai vạn năm không gặp, lá gan của nàng cũng dần dần to lên rồi nhỉ?"

Nghe thấy tiếng, nàng liếc bên trái, liếc bên phải. Kì lạ, rõ ràng nàng nghe tiếng nói mà có thấy cặp tình nhân nào đâu. Mà xem chừng đôi uyên ương kia cũng là biết đùa, mười mấy vạn năm cơ à, ồ lúc đó nàng mới là một con tiểu nha đầu thôi. Người ta ân ân ái ái cũng không phải việc của Bạch Băng nàng nha, việc của nàng bây giờ gọi là "đào vàng", là moi móc tài sản gia truyền nhà người ta. Nàng vừa ngó lung tung vừa lấy tay bịt miệng cười hý hý, khi nãy dùng chút pháp lực không để ý bị phản lại rồi, nôn chết nàng a.

Nhắm mắt nhắm mũi nàng vận nội công giật tay ra, lần này xem như chừa rồi, không dám dùng pháp lực nữa.

Giật mãi mà không ra, nàng liền khó chịu, kêu lên

"Ai nha, thật là muốn giết người mà, làm sao lại có thứ bám chặt như sam vậy chứ, chọc điên bảo bối nhà người ta rồi nha."

Nói xong Bạch Băng tự cảm thấy nàng nói sai ở đâu rồi, nghĩ lại thì phát hiện ra câu "bảo bối" có hơi sai. Câu này là của Mộ Nguyệt nàng nói vậy là thành ăn cắp a. Thấy vậy nàng liền ý một tiếng lại nói

"Nhầm nha, là chọc tức tiểu cô nương nhà người ta rồi."

Nói xong nàng lại bịt miệng cười hý hý, nàng dù gì cũng mười ba vạn tuổi, gọi là "tiểu cô nương" có phải cưa sừng làm nghé không. Nhưng mà ba chữ này đọc lên nghe rất thú vị đi.

Nàng còn đang mãi bịt miệng hý hý, thì đột nhiên có tiếng phụt cười, lại có giọng nói. Vẫn là giọng trầm trầm ấm ấm nhưng lần này lời nói lên lại lộ rõ tiếng cười

"Haha, vậy Tiểu, Bạch, cô, nương làm ơn ngửa mặt lên trên đi."

"Haha, Tiểu Bạch cô nương, ngửa mặt lên trên đi kìa, tại sao người ta gọi mà cô không thưa. Ca ca ta nói như vậy vô lễ lắm nha."

Nghe tiếng nam nhân kia vang lên, nàng lắc lắc đầu, đành đế thêm vài câu góp vui. Vị Tiểu Bạch này thật không biết ý đi, người ta đã gọi đến lần thứ hai mà vẫn không chịu thưa. Bạch Ngôn từng nói với nàng, mỗi khi nghe người khác gọi tên mình, dù là địch hay bạn tuyệt nhiên đều phải thưa, không được nghe tên mà giữ im lặng, như vậy gọi là rất vô lễ, không tôn trọng kẻ khác a.

Nói xong nàng lại quay đầu nhìn cổ tay đang bị túm chặt. Nàng nhìn kỹ thì phát hiện ra thứ đang nắm tay nàng có chút kỳ lạ, lại có một lớp vải bên trên. Nàng đưa tay vén lớp vải lên thì tròn hai mắt a một tiếng

"Giống thật, quả là giống thật đi."

Dưới lớp áo là một cánh tay rắn chắc, bàn tay đang nắm lấy cổ tay nàng thon dài, nhìn lên cánh tay có vẻ dùng rất nhiều sức, nhưng thực ra nàng cảm thấy lại rất lỏng lẻo, chỉ là không tài nào lấy ra được mà thôi.

Nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ tay trái của mình, Bạch Băng đưa tay phải chọc chọc lên trên. Nàng lại a lên một tiếng. Cánh tay này không chỉ nhìn giống thật mà sờ cũng giống thật, cũng mềm mềm có da có thịt, cảm giác còn ấm ấm a.

Nàng liếc nhìn cánh tay đầy rắn chắc kia, đưa vạt áo phải lên che mặt, ánh mắt liếc đi về nơi khác, khóe môi nàng hé lên, để lộ chiếc răng nhọn dài dài bên phải. Nàng liếc mắt đi xung quanh như đang thưởng thức mỹ cảnh, cánh tay trái hơi giơ giơ lên cao tầm mặt...phập...răng nàng cắn xuống đó rồi...

"Bạch. Băng!" Nam nhân kia rít lên.

Bạch Băng còn đang mãi dị dị răng trên cánh tay kia thì đột nhiên nàng nghe tiếng gọi. Không những có tiếng gọi mà gọi lên còn kêu đúng tên nàng, cả họ cả tên, còn kêu một cách rất áp đảo.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tương phùng 2

Nàng dị dị răng trên cánh tay tầm năm giây thì bỏ ra, liếm liếm khóe môi còn dính chút máu. Cũng xem là có vị ngọt ngọt lợ lợ...giống máu thật. Nàng không ngờ Thiên Tiên Địa Mẫu có thể làm ra thứ này. À mà khoan, nàng chẹp chẹp miệng liền thấy không đúng, máu này có vị ngọt nhưng không tanh, trái lại còn rất thơm, hơn nữa trong máu còn có linh khí, là máu của thần tiên. Năm xưa là tam ca Bạch Trạch của nàng bắt nàng học mấy loại này, nói là để sau này còn biết phân biệt, xem là chưa bệnh. Nói ra thì cũng không phải vô ích. Nhưng máu của thần tiên, thế cánh tay này không phải là giả ư.

Nàng bỏ tay phải đang che miệng xuống phủi phủi vào váy, chợt nhớ ra khi nãy nghe có người gọi tên mình, nàng hừ một tiếng lấy giọng nói

"Là ai gọi tên ta? Cũng xem như gan ngươi lớn, lại dám ở đây mà gọi cả tên cả họ của bổn đại gi... à bổn đại tiểu thư ta đi."

Ban nãy nàng định là nói "bổn đại gia" nhưng nhớ lại những lời Thanh Phong nói, dưới phàm gian tuyệt đối không được tự xưng "Bổn Tôn, Bổn Thượng Thần" phải tự xưng là "tiểu thư", không được xưng là "công tử" hay "đại gia" vì thân mang nữ phục không thể tùy tiện nói lung tung, khéo còn gặp sơn tặc thổ phỉ.

Nhưng Bạch Băng nàng đường đường là Tam Thần, gọi tiểu thư có phải hơi sơ sài rồi không. Chính vì vậy mà nàng quyết định tự xưng "bổn đại tiểu thư", dù gì nghe cũng xem như kêu kêu.

Nàng còn đang mãi cười đắc ý với cái danh vừa nghĩ ra thì giọng nói kia một lần nữa lại lên tiếng

"Là ta."

"Ai ai?"

"Bên trái." Thấy nàng quay ngược quay xuôi tìm mãi không ra, giọng nói kia ngày một tỏ vẻ bất lực đành chỉ cho nàng. Nhưng tiếc thay a...tâm trí của nàng, trí thông minh của nàng lúc này có khi bị cá tha rồi...ngay cả phát hiện người ở gần mình cũng không nổi. Quay trái vẫn không thấy, nàng nhăn mày, la to

"Ta nói cho ngươi biết, khôn hồn thì mau ra đây, cẩn thận ta giáo huấn ngươi một trận." Vừa nói nàng vừa chỉ tay ra phía hồ trước mặt. Đừng tưởng nàng không tìm được, chỉ là nàng không muốn sử dụng linh lực thôi...với cả có khi nói nàng ngay cả võ công cũng quên mất là mình có rồi.

Bạch Băng giơ tay chỉ chỉ về phía mặt hồ, ồ nàng phát hiện ra có vài con cá rất to, có thể bắt lên nướng ăn nha. Nàng liền cong chân chạy về phía hồ nước, quên luôn chuyện có một người vừa gọi tên nàng, làm sao nàng phải quan tâm, cứ xem như hắn biết được tên nàng đi, biết được thì đã sao, nàng đâu phải sủng vật mà được gọi tên thì phải tìm rồi chạy lại với chủ nhân.

Vừa nhấc chân chưa được hai bước, nàng liền cảm giác tay trái bị giật lại, cả thân mình đang bay lên, cơ mà nàng đâu sử dụng khinh công, lại càng không dùng pháp lực, làm sao tự nhiên chân lại không chạm đất. Còn đang mãi nhìn xung quanh nghi ngờ, đột nhiên có một lực tác động khá mạnh nhưng lại rất nhẹ nhàng trên thân người, Bạch Băng nhắm chặt hai mắt, không phải nàng sợ, là nàng không muốn bị ngã xuống đất, cát sẽ bay vào mắt sẽ rất đau.

Khi nàng mở mắt ra liền phát hiện bản thân là vừa bị nhấc bổng lên, lại còn bị quay một vòng. Nhưng mà dù bị nhấc lên hay đứng trên mặt đất, chỉ khác tầm nhìn của nàng chuyển từ đằng trước ra đằng sau...còn nàng vẫn chỉ thấy cây cối rừng rậm, ngoài ra không thấy gì. Lại giọng nói trầm trầm ban nãy vang lên, lần này lại rất nhẹ nhàng

"Nhìn xuống dưới."

Theo lời nhắc, nàng liền đưa mắt, cúi đầu nhìn xuống dưới. Mắt nàng liền mở tròn to đầy kinh ngạc, khóe môi không nhúc nhích, nàng nhìn thẳng vào nam nhân phía dưới.

Đó là một nam nhân mặc hắc y. Hắn có hàng lông mày đậm, đầy khí chất, đôi môi hơi hồng hồng, cong lên hoàn mỹ, sống mũi cao, thẳng tắp, đôi mắt sâu thẳm, đen nhháy, hàng mi dài vừa đủ tôn lên vẻ đẹp không chê vào đâu được. Nam nhân này là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, nhưng vẫn cảm giác đó, rất quen thuộc. Không những thế, hắn rất đẹp, còn đẹp hơn cả Bạch Ngôn, đẹp hơn bất kỳ nam nhân nào nàng từng gặp trước đây.

Nàng đang được bế trên vòng tay phải của hắn, nhìn thấy nàng, ánh mắt hắn liền rất dịu dàng. Đôi môi mỉm cười, ánh mắt trìu mến, nhìn nàng da diết, là mười phần yêu thích. Thấy nàng ngạc nhiên nhìn hắn, hắn liền đưa tay trái vén lọn tóc rơi xuống bên má nàng.

Bàn tay ấm áp chạm vào khuân mặt nàng khiến nàng giật mình. Nàng dùng tay phải giữ lấy vai hắn, tay trái vận nội công thật mạnh hất hắn ra. Tiếc là tên nam nhân này cũng khỏe phải nói như trâu bò khiến nàng mãi không đẩy được. Nàng trợn mắt lườm hắn, dồn pháp lực vào cánh tay chuẩn bị tung ra thì đột nhiên bị hắn túm lại, còn bị giáo huấn một trận

"Ta nói nàng nghe lời một chút, có bị ngốc không hả? Chưa nghe qua việc dùng pháp lực dưới nhân gian sẽ bị đánh phản trở lại sao? Nhân gian thì cũng có quy luật của nhân gian, là thần tiên tu vi càng yếu, độ phản lại càng mạnh, ngược lại pháp lực cường đại, dù có dùng hết sức bị phản lại cũng không đáng là bao.

Mà ta thấy nàng mấy vạn năm trôi qua ngay cả tiến bộ còn không có, có khi phải nói là thụt lùi mới đúng. Với chút pháp lực cỏn con này nàng còn muốn ra tay sử dụng, là muốn bị đánh đến hộc máu sao hả?"

Hắn quát lên ánh mắt nhìn nàng đầy nghiêm khắc nhưng lại có phần dịu dàng đến khó tả, tưởng như đang dạy bảo một con sủng vật vậy.

Nhưng mà cách nói đầy gắt gỏng đầy phi lý của hắn khiến nàng vô cùng khó chịu, nàng dương mắt trừng hắn cãi lại

"Ngươi nói ai tu vi thấp kém, ta nói ngươi có dám đánh nhau với ta một lần không, còn chưa biết ai thắng ai thua đâu. Hơn nữa pháp lực là của ta, ta dùng thế nào ai cho ngươi quản." Nói xong nàng còn bĩu môi lêu lêu hắn, dù có phần hơi đáng ghét nhưng nàng cảm thấy hắn rất thú vị.

"Nàng lại còn dám cãi, không nghe lời thử liền biết hậu quả." Vừa nói hắn vừa đưa tay nhéo nhéo mũi nàng, xem như trả thù nàng dám lêu lêu hắn.

Hắn nói nhưng đầy sự xót xa, có lẽ cũng không muốn nàng thực sự thử, là sợ nàng đau sao.

Nghe hắn nói nàng hứ một tiếng, không thèm đáp trả. Mà nghĩ lại lời hắn nói có phần giải thích cho nàng một số điều. Thì ra bị phản lại cũng phải phản theo quy luật. Nàng vốn dĩ là Tam Thần, nói pháp lực nàng không cường đại thì còn ai có thể xứng, thảo nào mức độ nàng bị phản lại rất nhẹ. Vậy lần sau có phải tha hồ, tự ý mà sử dụng pháp lực rồi không. Chính nam nhân kia bảo dù bị phản lại cũng không đáng kể a. Bạch Băng đưa tay chống cằm nhìn hắc y nhân hỏi

"Ngươi là tiên nhân phương nào a."

"Sao nàng biết ta là thần tiên?" Hắn ngạc nhiên nhìn nàng, rõ ràng hắn đã dùng ngọc bội để áp chế linh lực, làm sao nàng còn nhận ra.

"Máu của ngươi có vị."

Bạch Băng nhìn hắn với nửa con mắt. Bỏ qua việc nếm máu đi, có người phàm nào lại am hiểu về pháp lực, thần tiên thế không. Ngay cả việc này nàng còn không nhận ra, có khi phải về sắc một ấm thuốc bổ não rồi.

Nói xong nàng lại vùng vẫy nhảy ra, nhưng sức lực của nam nhân kia cũng quá lớn đi, nàng càng cố gắng đẩy ra, hắn càng dùng tay ôm nàng chặt hơn. Cuối cùng giằng co một lúc, cả hai liền ngã nhào xuống đất.

Hai mắt nhắm tịt của nàng lại từ từ hé ra, kì lạ, ngã xuống đất nhưng không hề đau, hơn nữa lại còn có cảm giác rất thoải mái. Nàng cựa cựa mình thì thấy hình như môi đụng trúng thứ gì đó, mềm mềm, mọng mọng. Nàng liền nhe răng cắn phập một cái, liền cảm thấy có máu chảy ra. Chợt nhận ra khi nãy nàng được một nam nhân bế lên, vừa nãy đẩy hắn ra không may ngã xuống đất, không biết hắn đâu rồi, nàng liền ngồi dậy, đứng lên phủi phủi quần áo, chẳng thèm để ý trước sau. Nàng chuẩn bị bỏ đi thì lại có tiếng nói, lần này là giọng nén giận

"Bạch. Băng. Nàng. Muốn. Chết?"

"Ngươi điên à, còn sống được lâu dài tại sao ta muốn chết? Có mà ngươi muốn chết ý, cả nhà ngươi muốn chết."

Nghe tiếng nói, rất tự nhiên nàng phản xạ lại, phải mất một giây sau nàng mới nhận ra điều mình vừa nói, liền quay đầu lại tìm kiếm xung quanh, lần này nàng có tiến bộ, rất nhanh đã tìm thấy nam nhân đang nằm dưới đất. Thấy thế, nàng liền chạy lại tỏ lòng tốt bụng, giơ tay ra trước

"Vị hảo hữu này a, tính ta trước đây đều tùy ý vậy, ngươi đừng để ý. Nam nhân ra dáng thế này không ở nhà luyện công, chạy ra đây làm gì."

Nam nhân kia rất thuận thế liền giơ tay nắm lấy tay nàng nói

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tương phùng 3

"Vừa nãy nàng hôn trúng ta rồi, có phải nên chịu trách nghiệm không đây?" Hắn nói với vẻ mặt khiến người ta không tránh khỏi mà nghĩ hắn là một tên vô liêm sỉ.

"Hôn? Hôn có nghĩa là môi chạm môi hả, ấy chết, nãy ta còn tưởng môi ngươi là đồ ăn liền cắn một miếng xem vị thế nào, ai ngờ cũng lại có mỗi vị máu, cũng chẳng có gì ngon. Thất lễ thất lễ rồi."

Bạch Băng tròn mắt nhìn hắn, hôn à, Nguyệt Hạ bảo với nàng hôn chính chỉ là hành động tiếp xúc thôi, mà nàng cũng từng thấy Nguyệt Hạ hắn với Bạch Ngôn thực hành rồi, chính là môi chạm môi nha. Kỳ thực khi nãy nàng thấy thứ đó mềm mềm lại mọng nước liền mới cắn một miếng, không phải cố ý.

Nam nhân kia nghe nàng nói thế mà mặt nổi gân xanh, hắn cười nhìn nàng, nói

"Tiểu Bạch, mấy vạn năm không gặp, nàng ngày càng giống chó rồi đấy."

Vừa nói hắn vừa dùng sức kéo nàng xuống. Chẳng may mấy con cá kia trả lại não cho nàng rồi a, rất nhanh nàng liền đưa chân trái ra sau chống đỡ, vừa dồn sức kéo hắn lên

"Tiểu Bạch? Nãy giờ ta nghe cái tên này là lần thứ ba rồi. Ta họ Bạch tên Băng, ngươi là đang gọi vị cô nương nào sao?" Nàng khó hiểu nhìn hắn, cứ luôn miệng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch là gọi ai.

Hắn lại dùng sức kéo làm nàng trượt chân suýt ngã nhào

"Ta chính là gọi nàng đấy. Tiểu, Bạch, cô, nương."

Nghe hắn nói thế, như có Lôi công gẩy đàn bên tai, một bên não của Bạch Băng như ngừng hoạt động, à không, chính là hai bên cùng lúc ngừng hoạt động, nàng lập tức trượt chân, theo đà bị kéo mà ngã vào lòng nam nhân kia. Tiểu Bạch là gọi nàng sao. "Tiểu Bạch", tại sao cái tên kêu lên nghe lại có vẻ nhỏ bé quá vậy, nàng cũng đã lớn rồi mà, đâu còn bé như vậy nữa. Mà nàng với tên đen đen kia là thân quen lắm sao, chưa ai dám mở miệng gọi nàng Tiểu Bạch bao giờ.

"Thế nào, ban nãy còn chống cự, giờ lại muốn cùng ta ân ái?"

Nhìn nàng sảy chân ngã, hắn vội giơ tay đỡ lấy nàng, không quên nhếch môi cười nói nhìn nàng.

Lần này lâu hơn khi nãy, phải mất gần một phút Bạch Băng nàng mới có thể trở lại như bình thường, nàng chống tay đứng lên thì lại bị nam nhân kia giơ tay kéo nàng áp sát vào hắn. Nàng điên tiết nhìn hắn, thấy môi hắn rỉ máu, nàng liền quên luôn là ai khi nãy cắn hắn, trong lòng rủa thầm, quả là ăn ở không tốt mới bị chảy máu như này. Nàng lườm hắn một cái, há miệng, lại cắn phập vào môi hắn, vết máu khi nãy lại chảy ra to hơn, nhìn nó, nàng hả hê nói

"Liệu ngươi nguyện ý cùng ta ân ái không?"

Thực ra nghe hai chữ "ân ái" mà nam nhân kia nói nàng vốn chẳng hiểu gì. Nguyệt Hạ cũng chưa hề dạy nàng về hai chữ này, mỗi lần chuẩn bị dạy thì hắn lại bị Bạch Ngôn lôi đi, nói cái gì mà là đi thực hành a.

Nhưng quan trọng vẫn là mặt mũi, không hiểu cũng phải tỏ ra mình hiểu, không thể để mất mặt. Nàng liếm liếm môi, cảm giác cắn vào môi nam nhân kia khi nãy có chút quen quen, mềm mềm như nàng vừa được thử rồi, ai nha, có khi não của nàng lại bị Tiểu Ngư nào đó trộm mất rồi.

Nghe nàng nói, hắc y nhân liền ôm bụng bật cười, làm nàng suýt ngả ngửa ra sau, may hắn còn nhanh tay, kịp đưa một tay ra đỡ lấy lưng nàng

"Phụt haha, nàng còn nhỏ mà cũng mạnh miệng gớm nhỉ? Cứ đợi đó, cũng có ngày nàng không muốn cũng phải ân ái cùng ta thôi." Vừa nói hắn vừa đưa tay còn lại búng lên trán nàng một cái.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ mà cố tỏ ra hiểu biết của nàng khiến hắn không nhịn nổi mà phụt cười. Chính hắn cũng không ngờ mười mấy vạn năm không gặp nàng lại trở nên xinh đẹp dễ thương như vậy. Mấy vạn năm nay hắn rất khổ sở điều tra tung tích của Bạch Băng nàng, chỉ hận tên Bạch Ngôn quá cẩn trọng, khiến hắn không thể tìm lại nàng. Một Tiểu Bạch năm một vạn tuổi giờ đã mười ba vạn tuổi, lời hẹn ước năm ấy, có lẽ nên thực hiện rồi phải không.

Bạch Băng đưa tay ôm trán, liếc mắt lườm nam nhân hắc y, gào vào mặt hắn

"Ngươi ngươi, ta..ta thấy ngươi cũng xem như là có chút tu vi, lại dám nói ta còn nhỏ, ta đường đường là Ta...là Bạch Băng, Bạch Băng đó ngươi có biết Bạch Băng không. Ta năm nay cũng là mười ba vạn tuổi rồi, cũng được xem là thần tiên có vị thế, là chỗ nào ngươi thấy ta còn nhỏ chứ hả? Là ngươi nhỏ, cả nhà ngươi đều nhỏ!"

Nàng gào xong liền thở hồn hển nhìn hắn.

Đây là lần đầu tiên sau mười mấy vạn năm qua nàng biểu lộ cảm xúc của mình trong lời nói. Bình thường khi nói chuyện với người khác, nàng chỉ có thái độ hỏi, khi tức giận với Bạch Ngôn mà đó cũng không thể xem là tức giận, chỉ có thể nói là một thói quen của nàng, khi ấy nàng cũng rất thờ ơ, chỉ là giọng điệu có uy lực một chút. Nhưng vừa nãy nàng vừa thể hiện thái độ bực tức rõ rệt, chỉ là một vấn đề bình thường lại khiến cho nàng tức giận đến vậy ư.

Thấy nàng tức giận, nam nhân kia nhìn nàng vẻ mặt không giấu nổi sự âm hiểm, hắn nói

"Ta nhỏ? Nàng có muốn tự mình kiểm tra không?"

"Ngươi...ngươi...Á.."

Bạch Băng giật mình kêu lên, nàng đột nhiên đưa tay giữ lấy phần phía dưới ngực bên trái, trán đẫm mồ hôi, mặt tái mét. Vừa rồi là chuyện gì, làm sao nàng có thể bực tức như vậy, điều này đã mấy vạn năm rồi không xảy ra. Mấy vạn năm nay, dường như nàng luôn thờ ơ với mọi thứ, mọi vật, và tất cả. Nhưng lần này lại có thể có loại cảm xúc tức giận như thế. Hơn nữa, vừa nãy là thế nào, sao đột nhiên bên ngực trái của nàng lại đập mạnh như vậy.

Vốn năm xưa, nàng mắc một căn bệnh, mà từ nhỏ sinh ra đã là một hài tử vô tâm, chính là không tim, mặc dù mạch máu của nàng vẫn đập, vẫn xem là sống.

Trái tim của nàng vốn cũng từng là một trái tim như những đứa trẻ bình thường, nhưng không hiểu vì sao, năm đó trái tim của nàng lại hóa băng. Mà thay vào đó là một đóa Túy Linh Lung bảy cánh, trong suốt, đó cũng chính là tiên đan của nàng.

Trước nay, Tiên đan của thần tiên vốn nằm trên trán, của yêu ma là ngay giữa ngực, nhưng của nàng lại trúng tim, đây có thể xem là điều chưa bao giờ xảy ra, cũng là nói nàng đây là có một điều gì đó hết sức bí ẩn, chỉ là chưa được khám phá ra mà thôi.

Năm đó nghe nói nàng đã hôn mê khá lâu, khi tỉnh dậy, mọi thứ đã thay đổi ít nhiều, cũng chính khi đó, phụ mẫu nàng bỏ lại nàng mà đi.

Suất mấy vạn năm nay, nàng sống vô tình vô cảm, chỉ thích những gì nàng muốn, nhưng tất cả chưa một lần thực lòng yêu mến, thích cũng chỉ là vài ba tháng liền quên. Suất mấy vạn năm nhìn đất trời thay đổi, trái tim của nàng chưa một lần đập lại, suất mấy vạn năm nay nhìn ngắm Thiên Địa chia phôi, đây là lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi, nàng mới cảm giác được mình cũng có trái tim, cũng như những kẻ khác.

Nhưng tiếc thay, đó chỉ là một tiếng "thịch" vội vã, khi nàng nhận ra, mọi thứ đều là sự im lặng, không một tiếng động, tất cả chỉ là một khoản không, như chưa từng có gì xảy ra.

Đột nhiên, nàng đưa vội hai tay, ôm lấy lồng ngực, khuân mặt chợt trở nên nhợt nhạt, kinh mạch đập loạn xạ, có một luồng khí đang hút dần tinh lực của nàng, khiến toàn thân người nàng như không còn chút sức lực, nàng như ngã xuống, gục đầu vào vai nam nhân kia.

Hắn ngỡ ngàng nhìn nàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết thuận ý mà giơ tay ôm lấy người nàng. Dường như hắn nghĩ nàng bị phản lại vì đã dùng pháp lực, hắn liền đưa tay vỗ vỗ lên lưng nàng điều hòa tiên khí, ôm chặt nàng vào lòng. Chợt hắn khựng lại. Có lẽ cũng đã nhận ra sự khác lạ của nàng. Trong người nàng hiện giờ có hai luồng tiên khí đang chèn ép nhau hỗn loạn, hơn hết nàng vẫn có mạch máu nhưng không có nhịp tim. Hắn vội đỡ lấy lưng nàng, đẩy nàng ra, gỡ hai tay nàng xuống, đưa tay sờ lên lồng ngực trái của nàng.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, tại sao nàng lại không có nhịp tim. Năm ấy hắn gặp nàng, hắn vẫn còn là một cô bé khỏe mạnh, xinh xắn, vẫn là còn có tim. Hắn đưa ngón trỏ và ngón giữa chụm lại với nhau, các ngón khác gập vào lòng bàn tay, đưa ngón tay chạm vào lồng ngực nàng. Chân mày hắn bắt đầu nhăn lại, ánh mắt đầy mơ hồ, cả lo lắng. Hắn vừa dùng chân thân của mình vào dò xét trong lồng ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tương phùng 4

Trong đó là một khoảng trắng dày đặc sương tuyết bao phủ, luồng tiên khí mà hắn đi vào phải rất lâu rất lâu mới có thể thấy ánh sáng. Nhưng đường ra không phải đích, mà lại là một tảng băng, một tảng băng màu hồng tươi. Xung quanh tảng băng ấy có một luồng tiên khí vô cùng cường đại bao phủ, bên trên tảng băng lúc ẩn lúc hiện là một đóa hoa trong veo có bảy cánh. Hắn liền tiến lại gần, đưa tay chạm vào tảng băng kia ai ngờ ngay lập tức bị đẩy ra khỏi cơ thể nàng. Hai hàng lông mày hắn nhăn lại như muốn dính vào nhau, lo lắng nhìn nàng, cố nén vị tanh nồng nơi cuống họng xuống, nhưng rồi lại ho sặc sụa, đưa tay bịt miệng phun ra một ngụm máu, xem ra cũng là tổn thương không ít.

Nhìn nàng mơ hồ như muốn lịm đi, hắn bế nàng lên lắc lắc, giọng không kìm được sự run rẩy

"Tiểu Bạch không được ngủ, mở mắt ra nhìn ta, ta nói nàng mở mắt ra! Có nghe không? Tiểu Bạch!" Từ hắn toát ra một luồng khí trùm lấy bảo vệ, điều hòa tiên khí cho nàng. Mười hai vạn năm, hắn đợi nàng đã hơn mười hai vạn năm. Chỉ vừa gặp lại, hắn tuyệt đối không cho phép nàng sảy ra chuyện.

"Á Tứ tiểu thư!"

Từ xa, Bạch Xà không biết ở đâu chạy tới, nhảy vọt từ đám mây trên cao xuống đất, suýt ngã. Như đã thấy Bạch Băng từ trước, nàng ta lo lắng vội vội vàng vàng chạy đến bên cạnh Hắc y nhân, mếu mếu máo máo giật giật tay áo hắn

"Ngươi ngươi làm gì tiểu thư nhà ta?"

"Á ngươi chảy máu kìa!"

Bạch Xà lại trợn tròn mắt đầy hốt hoảng nhìn lòng bàn tay đầy máu của hắn. Nàng ta vội rút trong ống tay áo ra một chiếc khăn đưa cho hắn, nhưng liền bị hắn quát lên

"Tránh ra!"

Hắn gầm lên, đẩy tay Bạch Xà ra khiến nàng ta suýt chút đứng không vững mà ngã xuống đất. Trong tiếng quát của hắn, dường như không thể khống chế nổi bản thân làm lộ rõ pháp lực không tầm thường, tiếng quát của hắn còn làm cho chim chóc bay toán loạn, làm Bạch Xà khí đảo công tâm, nàng ta phải cố gắng lắm mới có thể dùng linh lực áp chế tránh bị xâm nhập dẫn đến nội thương. Nhìn nam nhân lạ lẫm mà nguy hiểm kia bế tiểu thư nhà mình, nàng ta cắn răng mếu máo, vừa sợ vừa lo nhưng lại không dám làm gì, chỉ biết lẽo đẽo giữ khoảng cách mà theo sau, cũng không dám nói nhiều.

Hắc y nhân kia đi rất nhanh tựa như chớp mắt một cái liền có thể mất dấu, Bạch Xà phải khổ sở lắm mới có thể đuổi kịp. Khi nàng ta thở hổn hển chạy đến nơi liền thấy có một căn nhà rất to, ngoài cửa được sơn màu đỏ, bên trong trồng rất nhiều cây, còn có một ao cá nhỏ, một đình viện giữa hồ sen. Nàng ta liền ồ lên một tiếng, không ngờ giữa nơi rừng núi này lại có một ngôi nhà to như vậy. Tiếc thay còn chưa kịp ngạc nhiên nàng ta liền nghe thấy một giọng nam nhân quát vọng ra ngoài

"Vào đây!"

Nghe xong Bạch Xà không khỏi giật mình run nhẹ một cái, song nàng ta liền hớt hải chạy đến nơi vừa phát ra tiếng. Vừa vào đến nơi nàng ta liền sợ hãi mà lùi mấy bước. Hắc y nhân uy lực ban nãy giờ ôm ngực phun ra một trào máu tanh tưởi, tứ tiểu thư của nàng nằm trên giường lớn, mái tóc trắng bàng bạc đang dần dần chuyển sang màu đỏ, môi Bạch Băng trắng nhợt, khóe mắt vằn lên vết đen, mạch máu nổi lên da đập loạn xạ. Chứng kiến khung cảnh trước mặt, Bạch Xà run rẩy khụy xuống đất nàng ta không biết phải làm gì ngoài trố mắt lên nhìn chằm chằm người nằm trên giường. Đầu nàng ta còn chưa hết choáng váng thì một cảm giác sợ hãi rẩy lên, theo đó là một lực kéo rất mạnh nhấc nàng lên. Hắc y nhân túm tay nàng kéo nàng xộc xệch đứng dậy, nhìn nàng gầm lên

"Tiểu Bạch rốt cuộc bị làm sao?"

Nhìn nét mặt hung dữ đôi mắt vằn đỏ không hiể vì tức giận hay vì lo lắng của nam nhân kia, Bạch Xà sợ hãi co người, nước mắt nàng chảy ra, mếu máo nói

"Ta.. ta thực sự không biết.." Nàng ta lại nhìn nam nhân trước mặt, túm lấy tay áo hắn khóc lóc "Cầu ngươi, cầu ngươi cứu tiểu thư, tiểu thư có mệnh hệ gì ta thực sự không gánh vác nổi!"

Nghe nàng ta nói vậy, gân xanh trên mặt hắn liền nổi lên, trán nhăn lại thành nếp, hắn đưa tay quăng Bạch Xà xuống đất hung hăng nói

"Cút!"

Bạch Xà nghe vậy liền khóc to hơn, tiểu thư nhà nàng lúc này còn chưa rõ sống chết, sao nàng có thể bỏ đi được. Còn đang mãi khóc lóc trên trời dưới đất, định mở miệng thì bỗng có một bóng đen, một bóng xanh lao vút qua người nàng vào trong phòng. Nàng ta còn chưa kịp phản ứng thì bỗng nghe ầm một tiếng, ngước lên nhìn, mắt nàng ta lại rưng rưng òa lên

"Tam hiếu gia, Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư nàng ấy..."

"Biết rồi!" Còn chưa đợi Bạch Xà nói hết câu một giọng nữ liền quát lên, kèm theo đó lại là một giọng nam

"Lam Dạ ngươi liền tránh ra cho ta!" Bạch Trạch nhìn Bạch Băng nằm trên giường sốt ruột gầm lên với Hắc y nhân.

"Bạch Trạch, Bạch Nặc Vân, hai ngươi liền cút cho ta!" Lam Dạ nhìn hai người một nam một nữ trước mắt, đưa tay đánh bay Bạch Trạch ra xa.

"Lam Dạ ngươi liền câm cho ta, ngươi còn không tránh Tứ Nhi liền không thể cứu!" Bạch Nặc Vân tức giận lao đến phía giường. Thấy vậy Lam Dạ liền đờ người ra, hắn vừa nghe nhầm có phải không, khi nãy Bạch Nặc Vân nói Bạch Băng sẽ chết? Không đúng, nàng làm sao có thể dễ chết như vậy, làm sao nàng lại mắc bệnh nguy hiểm đến tính mạng được. Hắn cứ mãi đờ người ra cho đến khi thấy bóng xanh của Bạch Trạch bay qua mặt, theo phản xạ hắn liền đưa tay túm lấy tay Bạch Trạch, gằn giọng hỏi

"Tiểu Bạch... nàng là bị làm sao?" Giọng nói của hắn như lạc hẳn đi. Nghe vậy Bạch Trạch liền giật tay ra, lao thẳng tới bên giường, ném lại một câu khiến cho Lam Dạ chết đứng

"Trúng độc."

Thấy Bạch Băng nằm trên giường, Bạch Nặc Vân liền bế nàng ngồi dậy, biến ra một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng nàng. Tiếp đó Bạch Trạch lấy ra một viên thuốc màu trắng cho nàng uống. Xong xuôi, Bạch Trạch liền đưa tay cầm lấy cổ tay nàng, phải mất một lúc, xác định đã ổn thỏa, da mặt hắn mới có thể giãn ra, thở phào một tiếng. Thấy thế Bạch Nặc Vân liền tức giận đùng đùng đứng lên, đi nhanh đến chỗ Lam Dạ, đưa tay túm lấy cổ áo hắn, một chưởng hất bay ra ngoài sân.

Lam Dạ không kịp phản ứng, vì một chưởng của Bạch Nặc Vân mà loạng choạng đứng không vững. Thấy hai người sát khí bừng bừng như muốn cắn xé nhau ngay tại chỗ, Bạch Trạch vội vàng ra ngăn cản.

"Đủ rồi, Đây không phải lúc để hai người gây sự. Ít nhất cũng đợi đến khi Lão Tứ hoàn toàn ổn!" Giọng hắn nói thanh nhẹ nhưng đều khiến hai người ngoài sân lưỡng lự dừng tay. Thấy vậy, Bạch Xà liền túm lấy tay áo Bạch Trạch, núp sau lưng hắn, ấp a ấp úng, giọng mang chút vẻ sợ sệt

"Đúng... đúng vậy. Tam gia nói rất có lý, bây giờ Tứ tiểu thư còn chưa tỉnh... mọi... mọi người không nên đánh nhau..."

Nghe vậy, Bạch Nặc Vân hừ lạnh một tiếng quay người đi đến một góc sân. Lam Dạ lúc này vội vàng chạy vào trong phòng. Nhìn Bạch Băng nằm trên giường, mái tóc đã trắng trở lại, khuân mặt cùng hồng hào, hơi thở ổn định tựa như đang say một giấc ngủ dài, nhìn nàng hắn xem như tạm thời yên tâm. Đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc đang lòa xòa cài ra sau tai nàng, hắn tự lấy cho mình một chiếc ghế ngồi xuống, kéo chăn đắp cho nàng, lẳng lặng ngồi đó nhìn nàng, nửa lời cũng không nói.

Ngoài sân, không khí lại trở nên yên ổn. Bạch Xà ngồi ôm chân trước một khóm hoa nhỏ, gương mặt cảm xúc lẫn lộn. Có sợ hãi, có lúng túng, lại có cả đau lòng. Bỗng có tiếng gọi vang lên phía sau khiến nàng run nhẹ một cái. Là tiếng nói nàng ta không muốn nghe thấy nhất trong lúc này.

"Tuyết Nhi, ban nãy là dọa muội sợ rồi..." Bạch Trạch đứng từ xa, lưỡng lự gọi Bạch Xà. Bạch Xà vốn thân sinh tên Tiểu Tuyết, chỉ là sau một vài biến cố, cái tên ấy cũng không mấy ai nhắc lại, cũng là cái tên mà nàng ta không muốn nghe thấy nhất, làm nàng đau đớn nhất. Nhưng Bạch Trạch gọi nàng Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, nghe mới hoài niệm làm sao, tưởng như chỉ là chuyện của hôm qua, tưởng như đoạn tình cảm ấy, đoạn duyên ấy chưa vỡ nát...

Mãi mà không thấy Bạch Xà có động tĩnh gì, Bạch Trạch lại nói

"Tuyết Nhi? Lâu như vậy muội vẫn không thể chấp nhận ta sao? Chúng ta không thể trở lại được sao?" Giọng Bạch Trạch nói như van xin, khiến nàng ta run lẩy bẩy, lồng ngực đau đớn dữ dội. Giọng nàng run run đáp lại

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2: THÔNG BÁO: Từ Tác Giả

- Xin chào mọi người mình là tác giả của bộ truyện "Hoa Vũ" mà mọi người đang theo dõi và đón đọc. Trước hết mình xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ truyện của mình và yêu thích nó.

- Hôm nay mình lên đây là có đôi việc muốn gửi đến các bạn độc giả:

+ Mình thấy có nhiều bạn mang truyện của mình đi và đăng ở các trang khác, mình rất vui vì có thể để truyện được nhiều bạn đọc biết đến, và cũng cảm ơn các bạn. Nhưng mình mong rằng mọi người đem truyện của mình đi đăng ở nơi khác làm ơn hãy giữ đúng nguyên tắc của mình. Từ từng chap truyện, đến lời giới thiệu truyện của mình.

+ Mọi người đọc truyện có thể để lại cho mình một vài động lực để mình viết tiếp có được không ạ. Mình không đòi hỏi mọi người phải yêu thích nhưng mọi người chỉ cần để lại một vài cmt(bình luận) nhận xét là mình đã rất vui rồi.

+ Vì lý do việc học và việc cá nhân nên mình sẽ không thể đăng truyện đều được, mình chỉ đăng được khi mình có thời gian hoàn thành và chỉnh sửa chap truyện, mình rất xin lỗi vì sự bất tiện này!

- Cuối cùng mình một lần nữa gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người đã và đang ủng hộ mình! Nếu ai có vấn đề thắc mắc, các bạn có thể cmt hoặc gửi thư cho mình, mình sẽ giải đáp nhiệt tình. Xin cảm ơn!

-Vũ Tỷ Tỷ-

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tuyệt Tình Hoa

"Tam gia, giữa chúng ta có gì sao? Ngài cần Bạch Xà chấp nhận sao? Hai chúng ta...còn có thể trở lại chuyện gì sao?"

Nghe nàng ta nói, lòng Bạch Trạch nhói lên dữ dội. Hắn lại cất tiếng nhưng không thể nghe ra âm sắc

"Năm đó là ta sai, ta sai rồi Tuyết Nhi, muội lại chấp nhận ta có được không? Là ta hồ đồ, ta không nên nghi ngờ hài t..."

"Đủ rồi!" Nàng quát lên cắt lời Bạch Trạch, giọng lạc hẳn đi "Chúng ta không có gì cả, quan hệ của chúng ta là chủ tớ. Tam gia xin tự trọng. Bạch Xà không làm phiền ngài!"

Nói rồi nàng ta vụt chạy đi thật xa. Nỗi đau ấy nàng không muốn ai khơi lại nữa, không một ai...

***

Bạch Băng vừa cựa mình trực tỉnh lại. Bạch Nặc Vân nhanh chóng vội chạy đến, đưa tay điểm huyệt đạo của nàng. Nàng lại ngất lịm đi, từ từ đi vào giấc ngủ.

Trên chiếc bàn nhỏ ngoài sân, trăng sáng rọi, giai nhân thưởng trà. Gió thổi nhè nhẹ, tiếng lá xào xạc. Khung cảnh làm người ta khó mà ghét bỏ được.

Lam Dạ nhấc chén trà lên trước mặt, đanh giọng hỏi hai người bên cạnh, như chứa đựng chút lo lắng

"Hai người các người nói cho cùng là định làm gì? Tại sao không để nàng tỉnh lại?"

Bạch Nặc Vân hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời hắn. Lam Dạ liền cau mày tỏ rõ sự khó chịu. Tất cả bỗng nhiên lại bị đẩy về phía Bạch Trạch, hắn nhếch miệng cười khổ, hớp một ngụm trà rồi từ từ nói

"Lão Tứ hiện giờ đã không cần phải e ngại, nhưng nên để muội ấy ngủ đủ mười lăm ngày mới thực sự hồi phục. Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối rồi cũng không phiền tới Lam Dạ ngươi lo lắng."

Nghe Bạch Trạch nói vậy đôi lông mày của hắn mới từ từ thả lỏng, nhưng rồi lại bỗng nhăn lại. Như chợt nhớ ra chuyện gì, hắn vội vàng hỏi

"Tiểu Bạch rốt cuộc tại sao lại trúng độc? Là trúng độc gì?"

Nghe hắn hỏi, người Bạch Nặc Vân ngập đầy sát khí, nàng đưa tay đập bàn kêu rầm. Gằn giọng nói như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Dạ

"Ngươi còn dám ở đây mà hỏi Tứ Nhi làm sao lại trúng độc? Chuyện năm đó ngươi với muội ấy, lẽ ra ngươi mới là người hiểu nhất. Còn cần bọn ta nói thêm sao? Còn nói ngươi không yên yên ổn ổn ở Ma Giới của mình. Nếu ngươi không xuất hiện, muội ấy cũng không thương tổn."

Bạch Trạch đưa mắt nhìn Bạch Nặc Vân rồi lại quay sang nhìn Lam Dạ, hắn thở dài một tiếng lại đáp

"Lam Dạ à, ngươi đừng chấp nhất với Lão Nhị làm gì. Nhưng chuyện nàng nói cũng không phải không đúng. Quy cho cùng trách nghiệm ở ngươi vẫn là không bỏ được. Năm ấy ngươi với Lão Tứ vốn là đoạn một đoạn nghiệp duyên, là thiên kiếp của muội ấy, cũng là thiên kiếp của ngươi. Việc này hắn ngươi hiểu hơn ai hết.

Ngươi sống ở Ma Giới đã lâu, có từng nghe nói tới Hải Ngạn Hắc Liên Hoa? Có lẽ ngươi cũng đoán ra, đó là đóa hoa mà mẫu thân ngươi Hải Ngạn công chúa năm đó để lại. Đóa hoa đó là đóa hoa đẹp nhất, đặc biệt nhất mà ta từng được thấy. Ba cánh bảy sắc lung tinh huyền ảo, đặc biệt còn phát hắc quang quanh thân mình. Đóa hoa ấy đẹp, đặc biệt nhưng ngươi có từng nghe qua một cái tên khác của nó chưa? Hải Ngạn Hắc Liên Hoa còn được gọi với cái tên "Tuyệt Tình Hoa". Đó là đóa hoa chứa chấp niệm về nhân duyên cũng không phải chấp niệm của ai cũng tạo thành. Hắn là chấp niệm của mẫu thân ngươi rất lớn mới sinh ra một đóa hoa như vậy."

Bạch Trạch nhìn sắc mặt của Lam Dạ. Hớp một ngụm trà cho nhuận họng, lại nói tiếp

"Độc của Tuyệt Tình Hoa không thể gọi là kịch độc, nhưng nó lại là kịch độc chết người. Đương nhiên đối với những người vốn dĩ mới trúng độc, hoàn toàn cũng không hề có một biểu hiện rõ ràng hay bất thường nào. Nhưng một khi người đó động tâm, cái gọi là "Đệ Nhất Độc Hoa" sẽ phát tác. Mới đầu sẽ đau đớn toàn thân như có ai xé đứt lục phủ ngũ tạng, sau đó khí huyệt sung mạch từ đó dẫn tới đả động lẫn nhau. Động tâm sâu, cái gọi là yêu, chỉ cần người đó yêu lập tức phát độc uy lực gấp trăm lần. Không quá một canh giờ sẽ hồn phi phách tán.

Năm đó vì sao Lão Tứ trúng độc bọn ta hoàn toàn không biết, việc này có lẽ phải hỏi ngươi. Ngươi đã đặt đóa hoa đó ở đâu mà muội ấy lại chạm vào được?

Tuyệt Tình Hoa ấy chỉ một lần chạm sẽ trúng độc, nhưng chỉ một lần chạm, đóa hoa cũng sẽ biến mất."

Nói đến đây, Bạch Trạch bỗng dừng lại, đưa mắt nhìn thái độ của Lam Dạ.

Nghe từng chữ Bạch Trạch nói, tất cả dường như điều do hắn mà ra. Hải Ngạn là mẫu thân hắn, nơi Bạch Băng trúng độc là Ma Giới của hắn. Năm đó, hắn nhớ rõ. Khi hắn bị Thiên Quân giáng chức đưa về làm Ma Vương, ngay trong phòng ngủ của hắn xuất hiện một bông hoa đúng như sự miêu tả mà Bạch Trạch nói. Bông hoa đó rất đẹp, cũng là bông hoa lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy. Đã rất nhiều lần hắn muốn chạm vào, nhưng bông hoa dường như có linh tính, luôn tự khắc cách xa hắn.

Lần đó, hắn ở trong phòng đọc sách, Bạch Băng chạy vào liền nhìn thấy bông hoa hắn cất giữ bao lâu, không ngần ngại mà chạm vào. Chính hắn nhìn thấy cũng hết sức ngạc nhiên. Bông hoa ấy không hề tránh nàng như từng tránh xa hắn. Cũng như Bạch Trạch nói, Bạch Băng vừa chạm vào đóa hoa liền tan biến mất. Lúc ấy, hắn cũng thấy thật khó hiểu, nhưng rồi cũng không có chuyện gì xảy ra. Cho đến khi Bạch Ngôn đến đón Bạch Băng trở về, từ đó hắn liền không gặp được nàng nữa, cũng không hiểu ẩn tình bên trong vốn là gì. Hắn tìm đủ mọi cách đi tìm nàng nhưng cấm địa Bạch Gia há để người ta muốn đến là đến, muốn tìm là tìm?

Trôi qua thời gian một tuần trà, Bạch Trạch lại nói

"Năm ấy, khi Đại Ca đón Lão Tứ trở về, cả nhà chúng ta cũng tự nhận ra chuyện của ngươi và muội ấy, vốn không hề có bài xích gì. Nhưng cũng phải nói thật may mắn khi mẫu thân bọn ta là Hoa Thần. Vừa nhìn thấy Lão Tứ, người liền cảm nhận được khí tức của Hải Ngạn Hắc Liên Hoa trên người muội ấy. Lúc ấy, chúng ta không ai biết, còn rất vô tư trêu trêu đùa đùa hỏi Lão Tứ: "Muội thích Lam Dạ đúng không?"

Câu hỏi ấy, là ta hỏi."

Bạch Trạch vừa dứt lời, Bạch Nặc Vân liền quay sang nhìn hắn, thở dài một hơi, lắc lắc đầu. Suy cho cùng vẫn không nói một lời. Bạch Trạch lại nói tiếp

"Ta vừa hỏi, muội ấy liền lúng túng, hai má ửng hồng, vừa định quay mặt đi, thì bỗng hai chân khụy xuống, phun ra một ngụm máu tươi. Ta, Đại Ca và cả Lão Nhị đều không hiểu chuyện gì xảy ra. Ngay lúc đó, Phụ mẫu chúng ta hốt hoảng chạy đến, phụ thân không nói không rằng vội điểm huyệt đạo đánh ngất Lão Tứ, mẫu thân hai mắt đỏ hoe nhìn chúng ta, không nói nên lời. Ta vốn không hiểu chuyện gì liền nói: "Con chỉ hỏi muội ấy thích Lam Dạ rồi hay..." Ta còn chưa nói xong, bên má liền cảm thấy đau rát. Mẫu thân chúng ta vốn là Hoa Thần, người rất hiền, đó là lần đầu tiên ta thấy người tức giận như vậy. Lúc ấy ta thấy mẫu thân khóc, ta không dám đưa tay xoa mặt, mẫu thân đánh rất đau cũng là lần đầu tiên đánh ta, nhưng nhìn Lão Tứ nhìn phụ thân, chúng ta đều không dám nói gì.

Lão Tứ ngất lịm trong lòng phụ thân, khí tức bất định bật ra khỏi cơ thể, nếu không phải chúng ta tu vi cao thâm thì có lẽ đã bị tổn hại khá nghiêm trọng. Nhưng trước đó, phụ thân đã dùng một phần ba tu vi của mình phong bế toàn bộ huyệt đạo của Lão Tứ, không cho độc xâm nhập ngũ quan cùng tiên đan của muội ấy, cũng bởi vậy người bị khí tức thoát ra làm bị thương không nhẹ.

Sau này, nghe mẫu thân nói, chúng ta mới biết thì ra Lão Tứ bị trúng độc, mẫu thân cũng không trách ta, chỉ là khi đó người quá kích động, dù ta không hỏi thì sau này muội ấy có lẽ cũng tự nhận ra. Cũng may nhận ra sớm. Cũng may trong người Lão Tứ có hai luồng tiên khí, nên không quá nguy hiểm. Năm ấy, phụ mẫu chúng ta truyền cho muội ấy hơn nửa tu vi đời mình, cùng chúng ta phong ấn kí ức của muội ấy, tạo một kết giới ngay tiên đan của muội ấy, cuối cùng cũng ngăn được kịch độc phát tác. Ngoài việc làm cho kết giới càng dày, chúng ta...cũng không biết phải làm thế nào. Lần trước khi muội ấy phát độc, cũng chỉ có thể dùng Hóa Tán đơn phong bế huyệt đạo."

"Kết giới, có phải đóa hoa bảy cánh kia?" Lam Dạ như chợt nhớ ra liền vội vàng hỏi. Bạch Trạch lặng lẽ gật đầu

"Bây giờ đã là tám cánh rồi."

"Vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 20: Tuyệt tình hoa 2

"Tam gia, giữa chúng ta có gì sao? Ngài cần Bạch Xà chấp nhận sao? Hai chúng ta...còn có thể trở lại chuyện gì sao?"

Nghe nàng ta nói, lòng Bạch Trạch nhói lên dữ dội. Hắn lại cất tiếng nhưng không thể nghe ra âm sắc

"Năm đó là ta sai, ta sai rồi Tuyết Nhi, muội lại chấp nhận ta có được không? Là ta hồ đồ, ta không nên nghi ngờ hài t..."

"Đủ rồi!" Nàng quát lên cắt lời Bạch Trạch, giọng lạc hẳn đi

"Chúng ta không có gì cả, quan hệ của chúng ta là chủ tớ. Tam gia xin tự trọng. Bạch Xà không làm phiền ngài!"

Nói rồi nàng ta vụt chạy đi thật xa. Nỗi đau ấy nàng không muốn ai khơi lại nữa, không một ai...

***

Bạch Băng vừa cựa mình trực tỉnh lại. Bạch Nặc Vân nhanh chóng vội chạy đến, đưa tay điểm huyệt đạo của nàng. Nàng lại ngất lịm đi, từ từ đi vào giấc ngủ.

Trên chiếc bàn nhỏ ngoài sân, trăng sáng rọi, giai nhân thưởng trà. Gió thổi nhè nhẹ, tiếng lá xào xạc. Khung cảnh làm người ta khó mà ghét bỏ được.

Lam Dạ nhấc chén trà lên trước mặt, đanh giọng hỏi hai người bên cạnh, như chứa đựng chút lo lắng

"Hai người các người nói cho cùng là định làm gì? Tại sao không để nàng tỉnh lại?"

Bạch Nặc Vân hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời hắn. Lam Dạ liền cau mày tỏ rõ sự khó chịu. Tất cả bỗng nhiên lại bị đẩy về phía Bạch Trạch, hắn nhếch miệng cười khổ, hớp một ngụm trà rồi từ từ nói

"Lão Tứ hiện giờ đã không cần phải e ngại, nhưng nên để muội ấy ngủ đủ mười lăm ngày mới thực sự hồi phục. Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối rồi

cũng không phiền tới Lam Dạ ngươi lo lắng."

Nghe Bạch Trạch nói vậy đôi lông mày của hắn mới từ từ thả lỏng, nhưng rồi lại bỗng nhăn lại. Như chợt nhớ ra chuyện gì, hắn vội vàng hỏi

"Tiểu Bạch rốt cuộc tại sao lại trúng độc? Là trúng độc gì?"

Nghe hắn hỏi, người Bạch Nặc Vân ngập đầy sát khí, nàng đưa tay đập bàn kêu rầm. Gằn giọng nói như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Dạ

"Ngươi còn dám ở đây mà hỏi Tứ Nhi làm sao lại trúng độc? Chuyện năm đó ngươi với muội ấy, lẽ ra ngươi mới là người hiểu nhất. Còn cần bọn ta nói thêm sao? Còn nói ngươi không yên yên ổn ổn ở Ma Giới của mình. Nếu ngươi không xuất hiện, muội ấy cũng không thương tổn."

Bạch Trạch đưa mắt nhìn Bạch Nặc Vân rồi lại quay sang nhìn Lam Dạ, hắn thở dài một tiếng lại đáp

"Lam Dạ à, ngươi đừng chấp nhất với Lão Nhị làm gì. Nhưng chuyện nàng nói cũng không phải không đúng. Quy cho cùng trách nghiệm ở ngươi vẫn là không bỏ được.

Năm ấy ngươi với Lão Tứ vốn là đoạn một đoạn nghiệp duyên, là thiên kiếp của muội ấy, cũng là thiên kiếp của ngươi. Việc này hẳn ngươi hiểu hơn ai hết.

Ngươi sống ở Ma Giới đã lâu, có từng nghe nói tới Hải Ngạn Hắc Liên Hoa? Có lẽ ngươi cũng đoán ra, đó là đóa hoa mà mẫu thân ngươi Hải Ngạn công chúa năm đó để lại. Đóa hoa đó là đóa hoa đẹp nhất, đặc biệt nhất mà ta từng được thấy. Ba cánh bảy sắc lung linh huyền ảo, đặc biệt còn phát hắc quang quanh thân mình. Đóa hoa ấy đẹp, đặc biệt nhưng ngươi có từng nghe qua một cái tên khác của nó chưa?

Hải Ngạn Hắc Liên Hoa còn được gọi với cái tên "Tuyệt Tình Hoa". Đó là đóa hoa chứa chấp niệm về nhân duyên, cũng không phải chấp niệm của ai cũng tạo thành. Hẳn là chấp niệm của mẫu thân ngươi rất lớn mới sinh ra một đóa hoa như vậy."

Bạch Trạch nhìn sắc mặt của Lam Dạ. Hớp một ngụm trà cho nhuận họng, lại nói tiếp

"Độc của Tuyệt Tình Hoa không thể gọi là kịch độc, nhưng nó lại là kịch độc chết người. Đương nhiên đối với những người vốn dĩ mới trúng độc, hoàn toàn cũng không hề có một biểu hiện rõ ràng hay bất thường nào. Nhưng một khi người đó động tâm, cái gọi là "Đệ Nhất Độc Hoa" sẽ phát tác. Mới đầu sẽ đau đớn toàn thân như có ai xé đứt lục phủ ngũ tạng, sau đó khí huyệt sung mạch từ đó dẫn tới đả động lẫn nhau.

Động tâm sâu, cái gọi là yêu, chỉ cần người đó yêu lập tức phát độc uy lực gấp trăm lần. Không quá một canh giờ sẽ hồn phi phách tán.

Năm đó vì sao Lão Tứ trúng độc bọn ta hoàn toàn không biết, việc này có lẽ phải hỏi ngươi. Ngươi đã đặt đóa hoa đó ở đâu mà muội ấy lại chạm vào được?

Tuyệt Tình Hoa ấy chỉ một lần chạm sẽ trúng độc, nhưng chỉ một lần chạm, đóa hoa cũng sẽ biến mất."

Nói đến đây, Bạch Trạch bỗng dừng lại, đưa mắt nhìn thái độ của Lam Dạ.

Lam Dạ chau mày, nghe từng chữ mà Bạch Trạch nói, tất cả dường như điều do hắn mà ra. Hải Ngạn là mẫu thân hắn, nơi Bạch Băng trúng độc là Ma Giới của hắn. Năm đó, hắn nhớ rõ. Khi hắn bị Thiên Quân giáng chức đưa về làm Ma Vương, ngay trong phòng ngủ của hắn xuất hiện một bông hoa đúng như sự miêu tả mà Bạch Trạch nói. Bông hoa đó rất đẹp, cũng là bông hoa lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy. Đã rất nhiều lần hắn muốn chạm vào, nhưng bông hoa dường như có linh tính, luôn tự khắc cách xa hắn.

Lần đó, hắn ở trong phòng đọc sách, Bạch Băng chạy vào liền nhìn thấy bông hoa hắn cất giữ bao lâu, không ngần ngại mà chạm vào.

Chính hắn nhìn thấy cũng hết sức ngạc nhiên. Bông hoa ấy không hề tránh nàng như từng tránh xa hắn. Cũng như Bạch Trạch nói, Bạch Băng vừa chạm vào đóa hoa liền tan biến mất. Lúc ấy, hắn cũng thấy thật khó hiểu, nhưng rồi cũng không có chuyện gì xảy ra. Cho đến khi Bạch Ngôn đến đón Bạch Băng trở về, từ đó hắn liền không gặp được nàng nữa, cũng không hiểu ẩn tình bên trong vốn là gì.

Hắn tìm đủ mọi cách đi tìm nàng nhưng cấm địa Bạch Gia há để người ta muốn đến là đến, muốn tìm là tìm?

Trôi qua thời gian một tuần trà, Bạch Trạch lại nói

"Năm ấy, khi Đại Ca đón Lão Tứ trở về, cả nhà chúng ta cũng tự nhận ra chuyện của ngươi và muội ấy, vốn không hề có bài xích gì. Nhưng cũng phải nói thật may mắn khi mẫu thân bọn ta là Hoa Thần. Vừa nhìn thấy Lão Tứ, người liền cảm nhận được khí tức của Hải Ngạn Hắc Liên Hoa trên người muội ấy. Lúc ấy, chúng ta không ai biết, còn rất vô tư trêu trêu đùa đùa hỏi Lão Tứ: "Muội thích Lam Dạ đúng không?"

Câu hỏi ấy, là ta hỏi."

Bạch Trạch vừa dứt lời, Bạch Nặc Vân liền quay sang nhìn hắn, thở dài một hơi, lắc lắc đầu. Suy cho cùng vẫn không nói một lời. Bạch Trạch lại nói tiếp

"Ta vừa hỏi, muội ấy liền lúng túng, hai má ửng hồng, vừa định quay mặt đi, thì bỗng hai chân khụy xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

Ta, Đại Ca và cả Lão Nhị đều không hiểu chuyện gì xảy ra. Ngay lúc đó, Phụ mẫu chúng ta hốt hoảng chạy đến, phụ thân không nói không rằng vội điểm huyệt đạo đánh ngất Lão Tứ, mẫu thân hai mắt đỏ hoe nhìn chúng ta, không nói nên lời. Ta vốn không hiểu chuyện gì liền nói: "Con chỉ hỏi muội ấy

thích Lam Dạ rồi hay..." Ta còn chưa nói xong, bên má liền cảm thấy đau rát. Mẫu thân vốn là người rất hiền, đó là lần đầu tiên ta thấy người tức giận như vậy. Lúc ấy ta thấy mẫu thân khóc, ta không dám đưa tay xoa mặt, mẫu thân đánh rất đau cũng là lần đầu tiên đánh ta, nhưng nhìn Lão Tứ, nhìn phụ thân, chúng ta đều không dám nói gì.

Lão Tứ ngất lịm trong lòng phụ thân, khí tức bất định bật ra khỏi cơ thể, nếu không phải chúng ta tu vi cao thâm thì có lẽ đã bị tổn hại khá nghiêm trọng. Nhưng trước đó, phụ thân đã dùng một phần ba tu vi của mình phong bế toàn bộ huyệt đạo của Lão Tứ, không cho độc xâm nhập ngũ quan cùng tiên đan của muội ấy, cũng bởi vậy người bị khí tức thoát ra làm bị thương không nhẹ.

Sau này, nghe mẫu thân nói, chúng ta mới biết thì ra Lão Tứ bị trúng độc, mẫu thân cũng không trách ta, chỉ là khi đó người quá kích động, dù ta không hỏi thì sau này muội ấy có lẽ cũng tự nhận ra.

Cũng may nhận ra sớm. Cũng may trong người Lão Tứ có hai luồng tiên khí, nên không quá nguy hiểm.

Năm ấy, phụ mẫu chúng ta truyền cho muội ấy hơn nửa tu vi đời mình, cùng chúng ta phong ấn kí ức của muội ấy, tạo một kết giới ngay tiên đan của muội ấy, cuối cùng cũng ngăn được kịch độc phát tác. Ngoài việc làm cho kết giới càng dày, chúng ta...cũng không biết phải làm thế nào. Lần trước khi muội ấy phát độc, cũng chỉ có thể dùng Hóa Tán đơn phong bế huyệt đạo."

"Kết giới, có phải đóa hoa bảy cánh kia?" Lam Dạ như chợt nhớ ra liền vội vàng hỏi. Bạch Trạch lặng lẽ gật đầu

"Bây giờ đã là tám cánh rồi."

"Vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tuyệt tình hoa 3

"Ngươi không cần hỏi. Tuyệt Tình Hoa là cổ độc, không có thuốc giải." Thấy Lam Dạ mở miệng định hỏi, Bạch Nặc Vân liền nói, không chút ngần ngại.

Nghe xong, Lam Dạ chống tay đứng dậy, toàn thân hắn như run nhẹ một cái. Hắn nhẹ nhàng đi vào trong phòng, nhìn nàng nằm trên giường, hơi thở đều đều. Hắn cười khổ.

Hai huynh muội họ Bạch kể cho hắn nghe chuyện trước kia, nào phải để hắn biết được chân tướng. tất cả chỉ là để hắn hiểu ra, để hắn tự động tránh xa nàng một chút. Hay nói đúng hơn là để hắn vĩnh viễn đừng đến gần nàng.

Mười hai vạn năm, hơn mười hai vạn năm hắn khổ cực tìm kiếm nàng. Ngày ấy, nhìn thấy bóng dáng thiếu nữ bạch y bên bờ sông, tim hắn rung lên tự hỏi là nàng phải không? Là Tiểu Bạch mà hắn ngày đêm nhớ mong phải không? Nhưng rồi nàng không hề nhận ra hắn. Hắn đau đớn xót xa, có phải nàng quên hắn rồi hay không?

Nhưng nhìn thấy nàng, nhìn thấy vẻ đáng yêu tinh nghịch của nàng, hắn lại nghĩ, không sao cả, nàng quên rồi thì hắn sẽ làm nàng nhớ lại, nếu nàng không nhớ lại, hắn có thể làm lại từ đầu, quen nàng lại từ đầu, để nàng yêu hắn lại từ đầu. Tất cả chỉ cần vì nàng, hắn đều có thể thực hiện được.

Lúc ấy thấy nàng ngất lịm trong vòng tay hắn, hắn như mất nửa hồn phách, không biết nên làm sao, không biết nàng bị gì.

Lúc nghe Bạch Trạch nói nàng trúng độc, hắn như chết lặng đi. Tiểu Bạch của hắn làm sao có thể trúng độc? Làm sao mà có thể như vậy được, tất cả hắn đều không tin.

Tất cả hắn đều không tin, cho đến khi Bạch Trạch kể mọi việc cho hắn nghe. Hắn như chợt tỉnh ngộ, mọi điều như thông suốt.

Năm ấy, lí do vì sao nàng đột nhiên biến mất, vì sao Bạch Trạch vốn là bằng hữu tốt của hắn đột nhiên lại lạnh nhạt, vì sao Bạch Gia đối với hắn ghét bỏ, thù địch.

Khóe môi hắn chợt nhếch lên, cười như không cười, nụ cười ấy đẹp nhưng thật buồn, thật xót xa, đau đớn. Hóa ra tất cả đều là tại hắn, là hắn hại nàng, hại nữ nhân hắn luôn tâm tâm niệm niệm, luôn luôn tìm kiếm, hại người con gái mà hắn yêu thương nhất.

Lam Dạ từ từ tiến về phía giường, nơi Bạch Băng đang ngủ. Hắn đưa tay xoa nhẹ lên đôi má nàng, mái tóc nàng, người mà hắn dù trong mơ hắn cũng mong được nhìn thấy. Hắn nhẹ nhàng cúi mình xuống, đặt đôi môi của mình lên đôi môi mỏng hồng hào ấm nóng của nàng. Nhìn nàng ngủ say nhưng vẫn luôn chau mày, hắn liền đưa đôi tay vuốt vuốt nhẹ trán nàng, hắn cẩn thận đắp lại chăn cho nàng, cẩn thận xoa đầu nàng. Bàn tay hắn thật lớn cũng thật ấm, nàng liền thuận thế cọ cọ đầu trong bàn tay hắn.

Hắn nhìn nàng mỉm cười, dẫu có chết hắn cũng không muốn rời xa nàng. Nhưng mọi việc đều từ hắn, hắn không muốn nàng đau đớn, hắn muốn được ở bên nàng, muốn nàng cười nói vui vẻ với hắn.

"Tiểu Bạch, nàng nhất định phải đợi ta." Hắn cúi xuống, hôn lên trán nàng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kí ức của bạch xà (1)

Bách Hoa Trang là một sơn trang của Bạch gia dưới Phàm giới. Nói đúng hơn, đây là nơi nghỉ chân ở Phàm giới của bốn huynh muội họ Bạch

Bách Hoa Trang được xây dựng ở vùng ngoại ô phía Đông, cách kinh thành chưa đến hai mươi dặm. Đúng với cái tên "Bách Hoa", trong sơn trang này được trồng muôn vàn loài hoa, nhiều không đếm xuể.

Sơn trang được xây trên một ngọn núi thấp, trong trang có tứ viện, lần lượt là Tùng, Cúc, Trúc, Mai.

Trước cổng Mai viện, Bạch Xà thẫn thờ dựa lưng vào tường. Ánh mắt hỗn tạp nhìn về từng khóm lá xanh nơi Trúc viện xa xa. Trong lòng nàng bất chợt dấy lên bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu hồi ức năm xưa. Nhìn về phía xa, nàng cất tiếng

"Này lá nhỏ, ta sẽ kể ngươi nghe chuyện của ta nhé?

Ta vẫn nhớ rõ, khi ấy ta một vạn bảy trăm linh hai tuổi. Lần đầu tiên ta gặp được A Trạch, tam công tử của Bạch gia và cũng là tam thiếu gia của ta. Lúc ấy, ta chỉ là một tiểu Xà ngây thơ, có lẽ cũng bởi vậy mà ta mới mắc phải sai lầm ấy.

Hôm ấy, trời quang, một vài tia sáng nhè nhẹ chiếu xuống khoảng sân rộng lớn trong Lãnh Băng Điện. Ta háo hức chạy đùa theo cánh hoa Thủy Tinh Linh nhỏ xinh đang bay trong gió. Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy cây tử đằng trong sân nở hoa, không phải hoa tử đằng mà ta biết, cánh hoa đó rất đẹp, rất đặc biệt và khác lạ.

Mãi chạy theo cánh hoa trong suốt, ta chạy đến bên gốc cây lúc nào không hay.

Đúng lúc ấy, từ ngoài cửa điện truyền vào là một giọng nói thanh thoát, vui vẻ, giọng nói mà đến giờ ta vẫn chưa thể quên

"Lão Tứ, ca về rồi, ra xem ta đem quà về cho muội này!"

Nghe tiếng nói ấy, ta bất chợt quay người lại.

Ta vẫn nhớ, khi ấy A Trạch mặc một chiếc áo màu lục, đẹp dịu dàng tựa như màu của khóm trúc sau cơn mưa vậy. Nụ cười của chàng tươi rói, còn long lanh hơn cả ánh sáng ban mai.

Ta vốn cho rằng đại thiếu gia rất đẹp, nhưng lúc ấy ta biết mình đã sai. Chàng mới là người đẹp nhất, đẹp nhất trong lòng ta.

Ngay lúc ta còn đang ngẩn ngơ nhìn về phía chàng thì tứ tiểu thư chạy đến vỗ vai ta, nàng nói

"Tiểu Tuyết, hắn là tam ca của ta, chúng ta mau lại lấy quà."

Ta còn chưa kịp phản ứng đã bị nàng kéo đi.

Đứng gần chàng, lần đầu tiên ta thấy bồn chồn bất ổn, trái tim rung lên từng nhịp như tiếng trống liên hồi đập trong lồng ngực, ta chỉ biết cúi gằm mặt xuống đất không dám ngẩng lên."

Bạch Xà nở một nụ cười nhè nhẹ, nàng cười nhìn mới đau đớn làm sao, xong nàng cúi mặt xuống đất nói tiếp

"A Trạch rất ôn nhu, thấy ta cứ cúi gằm mặt xuống đất chàng liền đến bắt chuyện với ta, câu đầu tiên chàng nói với ta, chàng liền hỏi

"Muội tên gì?"

Nghe chàng nói ta bất giác ngẩng đầu lên nhìn, chàng cười dịu dàng nhìn ta. Mặt ta lúc ấy bỗng cảm thấy nóng ran, ta lại cúi gằm mặt xuống đất lí nhí "Tiểu Tuyết."

Một lúc lâu sau không thấy chàng đáp lại, khóe mắt ta cay nhòe, ta quay người chuẩn bị chạy đi thì bỗng chàng nhẹ nhàng xoa đầu ta, chàng cúi xuống nói

"Ta gọi muội là Tuyết Nhi có được không?"

Ta nhìn chàng, chàng lại cười với ta, chàng nói "Đừng khóc, ta đáng sợ lắm sao, ta nghe Bạch Ngôn nói muội mới đến..ừm chắc cũng lâu rồi đúng không, ta rất bận không hay ở nhà. Xin lỗi vì đến bây giờ mới biết muội, chúng ta làm quen nhé!"

Chàng vừa nói vừa đưa tay ra phía trước, cười nhìn ta.

Lúc ấy ta thấy rất lạ, tại sao lại xin lỗi vì bây giờ mới biết ta, dù không hiểu tại sao, nhưng nghe chàng nói ta liền không muốn khóc nữa, ta nhìn chàng cười nói "Người lạ thật đấy!"

Rồi chàng cũng cười lại với ta, chàng đưa tay lau nước mắt cho ta "Tuyết Nhi đây là quà gặp mặt của chúng ta. Ta là Bạch Trạch, là tam ca của Bạch Băng, muội có thể gọi ta là A Trạch!"

Chàng tặng ta một chiếc trâm ngọc màu xanh lục, phía trên có một bông hoa nhỏ màu trắng, rất đẹp. Nhưng ta đã không nhận, ta nói với chàng

"Ngài là tam thiếu gia sao? Tuyết Nhi nên gọi ngài là tam thiếu gia, cái đó...ta không thể gọi ngài bằng tên được."

Chàng nhìn ta một lúc lâu, xong chàng cười, vừa nói vừa đưa tay cài trâm lên tóc ta

"Không sao, Tuyết Nhi gọi ta là gì cũng được, nếu muội thích muội có thể gọi ta là A Trạch. Được chứ?" Chàng nhìn ta một lúc lâu khiến mặt ta đỏ hết lên, ta vội vàng quay người bỏ chạy, không dám quay lại nhìn, cũng không biết chàng rời đi khi nào."

Nói xong nàng rút trong tay áo ra một cây trâm ngọc màu lục, cây trâm bị gãy phần đầu, chỉ còn lại một nửa bông hoa trắng. Nhìn cây trâm, từng giọt nước mắt của nàng lăn xuống gò má, tí tách rơi trên mình trâm. Nàng nói tiếp

"Từ hôm ấy, ngày nào chàng cũng đến tìm ta, chàng đến trò chuyện với ta, dạy ta đọc sách viết chữ, dạy ta học pháp thuật. Thi thoảng chàng có việc phải đi xa, ít lâu sau về sẽ mang quà cho ta.

Dần dần, tình cảm ta dành cho chàng ngày càng hiện lên rõ rệt, khiến ta không thể chi phối.

Cho đến một lần, chàng đến tìm ta, chàng nói "Tuyết Nhi, lần này ta có việc phải đi một thời gian, muội sẽ chờ ta chứ?" Trước ánh mắt đầy trìu mến, ngọt ngào của chàng ta bất giác cất tiếng gọi "A Trạch.."

Nhưng ta liền nhận ra và bỏ chạy đi mất.

Hôm ấy, Bạch gia tổ chức tiệc, mãi tối khuya mới tàn cuộc. Lúc ta đến dọn dẹp, nhị tiểu thư đang nhăn nhó nhìn A Trạch ngồi trên ghế. Thấy ta, nàng liền nói

"À, Tiểu Tuyết ngươi đưa Bạch Trạch về đi, khi nãy nó và Mộ Nguyệt cá cược thua ăn trúng Dục Đan rồi, ta thật không muốn đụng vào chút nào."

Nghe vậy ta lo lắng hỏi lại, nhưng nhị tiểu thư chỉ nói "Không sao đâu, ngươi cứ đưa nó về đi, nó tự biết giải quyết." Nói xong nàng còn cười với ta.

Sau đó ta liền đến dìu A Trạch về Lục Mộc Điện của chàng.

Ta đưa chàng về điện, lau tay chân cho chàng. Nghĩ rằng đan chàng uống không có hại gì, ta liền đi lấy một chén trà giải rượu cho chàng, có lẽ chàng chỉ là uống quá nhiều thôi.

Chàng uống xong trà giải rượu thì mơ hồ tỉnh lại, chàng cười với ta hỏi "Sao muội lại ở đây, là muội đưa ta về sao?" Ta không trả lời, vắt một chiếc khăn lạnh đặt lên trán chàng. Chàng nắm lấy tay ta nói

"Tuyết Nhi, ta đau đầu quá, muội ở lại đây với ta được không?" Khi ấy tim ta đập nhẹ một tiếng, ta vừa cố giật tay ra khỏi tay chàng vừa nói

"Tam thiếu gia, Tuyết Nhi còn phải về dọn dẹp nữa...ngài mau buông tay ra đi." Nhưng ta lại không ngờ, chàng giật tay ta lại, nhanh chóng đẩy ngã ta xuống phía dưới chàng.

Lúc ấy mặt ta nóng ran lên, không cần soi gương ta cũng biết mặt ta rất đỏ.

Chàng dịu dàng nhìn ta, chàng khẽ thì thầm vào tai ta "Tuyết Nhi, nàng gọi ta là A Trạch có được không?"

Nhìn vào mắt chàng, trái tim ta lại đập loạn lên, ta cố ý đưa ánh mắt sang chỗ khác lí nhí gọi "A Trạch."

Rồi bỗng, mọi cánh cửa đóng sầm lại, thân mình chàng phủ lên người ta. Chàng cúi xuống, hôn lên môi ta."

Bạch Xà ngẩng đầu lên nhìn trời, nàng đưa tay lau nước mắt, nói tiếp

"Sáng hôm sau, khi trời vừa lờ mờ sáng ta đã vội vàng chạy ra khỏi Lục Mộc Điện, ta từng ước gì khi ấy, giá mà ta đã ở lại.

Trưa hôm đó chàng đi, ta đến tiễn chàng, chàng chỉ cười dịu dàng xoa đầu ta, không nói gì. Lúc đó ta không nghĩ gì cả, vô ưu vô lo ngóng chờ chàng.

Hai tháng sau đó ta phát hiện ta có hài tử, là hài tử của chàng và ta. Khi ấy ta vui không tả siết, chỉ một lòng đợi chàng về.

Chàng đi hơn ba tháng cuối cùng cũng trở về.

Vẫn như thường lệ chàng đem quà đến cho ta, trò chuyện cùng ta.

Tối đó, ta đến điện của chàng, ban đầu chàng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại cười dịu dàng với ta, chàng hỏi ta "Tuyết Nhi muộn như vậy rồi, muội có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

Ta nắm lấy tay chàng, không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, ta nói "A Trạch... muội có hài tử rồi..." Bỗng nhiên tay chàng run lên, chàng hỏi

"Là của ai?" Ta ngỡ ngàng nhìn chàng

"Đương nhiên là của huynh!" Rồi bất chợt, chàng giật tay ra khỏi tay ta khiến ta loạng choạng mà ngã xuống đất.

Chàng nhìn ta, ánh mắt đó của chàng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, đầy vẻ căm phẫn và tức giận, ánh mắt chỉ chứa toàn sát khí làm ta không khỏi run rẩy. Chàng gằn giọng nhìn ta nói

"Tuyết Nhi, muội nói vậy là có ý gì? Ta với muội nào có phát sinh chuyện gì tại sao lại có hài tử?"

Nghe chàng nói, ta chỉ biết trừng mắt nhìn chàng, không nói lên lời. Thấy ta không đáp lại, chàng đi đến, quỳ xuống túm chặt vai ta, truyền đến một cảm giác đau nhói, nước mắt ta như trực trào ra, ta nhìn chàng

"A Trạch, vai muội đau!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kí ức của bạch xà (2)

Nhưng đáp lại, chàng giận giữ quát

"Tuyết Nhi rốt cuộc đây là hài tử của ai, ta bảo muội chờ ta tại sao muội không chờ? Tại sao muội lại đem thứ nghiệt chủng này đến chỗ ta? Muội nói đi, nghiệt chủng này là của ai, ta sẽ tha thứ cho muội mà. Mau nói đi!"

Cổ họng ta nghẹn ứ lại trước những lời chàng nói, giọt nước mắt nóng hổi không kịp trào ra liền khựng lại. Cảm giác đau buốt ở vai như không còn nữa, mà thay vào đó là sự đau đớn tột cùng tỏa ra từ lồng ngực làm tê liệt tất cả giác quan.

Cơ thể ta như không còn sức lực, chân khụy hẳn xuống, hai tay buông lỏng, mắt như mất đi màu sắc, ta mở miệng, phải mất rất lâu mới phát ra thành tiếng

"A Trạch, huynh đang nói gì vậy, tại sao ta nghe không hiểu? Hôm đó là huynh giữ ta ở lại, huynh không nhớ sao?"

Cổ họng ta bắt đầu đau rát, từng giọt nước mắt nóng hổi cứ thế trào ra khiến ta không sao làm chủ được, ta nhìn chàng, hình ảnh của ta phản chiếu trong mắt chàng thật vô vọng, thật đáng thương.

Ta nói "A Trạch, đây là con của chúng ta, sao huynh lại gọi nó là nghiệt chủng?"

Chàng nhìn ta, mắt không chút sắc cảm, chàng nói từng chữ lạnh lẽo đến đáng sợ

"Tuyết Nhi, ta không hề làm những điều như lời muội nói. Nếu muội vẫn không chịu nói đây là con của ai. Vậy được, ta sẽ hủy nó, sẽ xem như chưa có gì xảy ra, chúng ta lại vẫn vui vẻ như bình thường."

Lời chàng nói ra tựa như những cây trâm lạnh buốt cắm vào da thịt ta đến tê tái. Dấy lên trong ta là một cảm giác sợ hãi, ta dùng hết sức mình, giằng ra khỏi tay chàng, ta loạng choạng đứng lên, kinh hãi nhìn chàng

"Bạch Trạch, ngài xem như ta đến thông báo với ngài đi. Không, không, ngài hãy xem như ta chưa nói gì cả. Ta không bắt ngài chịu trách nghiệm, không bắt ngài làm gì cả, xin ngài, cầu xin ngài đừng làm hại con của ta, có được không?"

Giọng ta lúc đó có lẽ rất khó nghe, vì ta cảm giác như cổ họng mình sắp nổ tung đến nơi vậy."

Bạch Xà bỗng nhiễn bật cười, nàng không khóc nữa, nàng giơ cây trâm lên trước ánh mặt trời, tia sáng chiếu vào thân trâm như biến thành một thứ ánh sáng xanh lục đẹp đẽ êm dịu. Nàng thì thầm

"Đáng tiếc, mọi nỗ lực của ta đều kết thúc trong vô vọng. Lúc ấy ta run rẩy muốn chạy thật nhanh ra khỏi đó, nhưng chân ta không còn chút sức lực.

Chàng lại gần ta, ta chỉ biết sợ hãi lùi ra xa, chàng nhìn ta, vẫn nụ cười dịu dàng thường ngày, chàng nói

"Tuyết Nhi, lại đây với ta, nhanh thôi, xong muội sẽ quên mà, đừng sợ, lại đây với ta!" Vừa nói chàng vừa tiến gần lại phía ta, còn ta chỉ biết dần dần lùi về phía sau, sợ hãi nói với chàng

"A Trạch, không, Bạch Trạch, nó là con của ta, xin ngài không đừng làm hại nó!"

Nhưng rồi chàng quát lên "Tiểu Tuyết! Ta sẽ không so đo về chuyện đó nữa, muội không cần lừa dối ta, chỉ cần muội chịu bỏ thứ nghiệt chủng đó đi, ta sẽ lại chấp nhận muội!"

Ta chỉ còn biết bất lực hét lên "Nó không phải nghiệt chủng, nó là con của ta!"

Chàng đột nhiên lại gần túm lấy tay ta, chàng lườm ta, rít lên bên tai ta

"Con của muội với ai? Không phải với ta vậy là với tên Hắc Xà đó phải không!?"

Nói xong chàng hất tay, ta liền ngã xuống đất. Nghe chàng nói ta chỉ biết im lặng, sao chàng lại nghĩ rằng đó là con của ta với ca ca? Nực cười!

Nhưng, ta im lặng và chàng cho rằng ta thừa nhận, chàng đến cạnh ta, dịu dàng cười nhìn ta, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng ta, chàng hôn nhẹ lên trán ta rồi chàng lấy một tay che mắt ta lại.

Đột nhiên một cảm giác đau nhói ở vùng bụng truyền đến, ta cảm nhận được hài tử của ta đang đau đớn, quằn quại, nó đang cầu cứu ta.

Vô vàn nỗi đau lớn bé cứ thế dấy lên trong ta, làm ta như cảm thấy tê liệt hoàn toàn. Lúc ấy ta chỉ biết cắn chặt răng, dồn tất cả linh lực vào tay, đánh bật tay chàng ra khỏi người ta.

Ta chỉ biết bỏ chạy.

Nhưng rồi, bỗng nhiên chân ta xa rời khỏi mặt đất, một luồng khí lực cường đại truyền đến bụng ta. Ta vẫy vùng, đau đớn hét lên.

Nỗi đau từ sâu thẳm trong trái tim, nỗi đau từ hài tử của ta, nỗi đau trên từng thớ thịt, cứ thế chúng hòa vào nhau cắn xé trái tim ta.

Thế rồi bỗng nhiên, chàng bị đánh bật vào tường. Tứ tiểu thư chạy đến ôm lấy ta, đỡ ta xuống đất. Ta như mất hết cảm giác, tầm nhìn dần ngắn lại.

Đưa tay đặt tay lên bụng. Nhưng, chẳng còn gì cả. Hài tử của ta mất rồi, bị chính phụ thân của nó đem đi mất rồi...

Rồi ta nghe thấy tiếng tứ tiểu thư rít lên

"Bạch Trạch? Huynh đã làm cái gì?"

Ta thấy chàng cười, nụ cười thật ghê tởm, chàng nhếch môi nói "Ta chỉ loại bỏ đi một nghiệt chủng mà thôi."

Khi ấy quả thực ta rất muốn khóc, khóc thật to, nhưng, lại không hề có một giọt nước mắt nào rơi xuống cả. Ta vô lực níu lấy cánh tay tứ tiểu thư.

Nàng liền đưa ta về."

Bạch Xà bất giác bẻ gãy chiếc trâm trong tay, nàng thẫn thờ đưa tay đặt lên bụng

"Rồi hơn một năm sau đó, ta luôn ở trong phòng, không đi ra ngoài. Cho đến khi ca ta đến thăm ta.

Ngày nào ca cũng đến thăm ta, nhưng hôm ấy, A Trạch cũng đến.

Như thường lệ, ca đến bên giường hỏi han ta, bắt mạch cho ta. Xong ca dịu dàng nói

"Tiểu Tuyết, tam gia nói muội không chịu gặp ngài nên hôm nay ta đưa ngài đến thăm muội."

Thứ khiến ta chú ý đến không phải lời nói của ca ca mà là ánh nhìn đầy sát khí của A Trạch ở phía sau. Thấy ta nhìn, chàng cười. Song chàng đưa tay đặt lên vai ca ta, một chưởng liền hất ca ra ngoài cửa chính.

Ta trợn tròn mắt phẫn nộ, gắng hết sức đứng dậy đi ra ngoài. Chàng nhìn ta, cười nói

"Tuyết Nhi, sao muội không chịu gặp ta mà lại gặp hắn? Bởi vì hắn chính là cha củ..."

"Huynh ấy chính là ca ca của ta!" Ta hét lên, giơ tay tát thật mạnh xuống khuân mặt chàng.

"Bạch Trạch, ngài làm ơn đừng đến làm phiền ta nữa có được không. Ta rất mệt rất mệt, ta rất đau khổ, ta không muốn nhìn thấy mặt ngài. Làm ơn mau

đi đi!"

Ta chỉ biết cầu xin chàng, cầu xin chàng buông tha cho ta, cũng cầu xin chàng đừng làm hại ca ca ta.

Lá nhỏ, ngươi nói xem, có phải ta rất ngu ngốc, rất nực cười hày không. CXó phải ta rất vô dụng hay không?"

Bạch Xà ngước mắt nhìn lên khóm trúc xanh ngát, nàng đưa tay bấu chặt vào bờ tường.

Nàng nở một nụ cười tươi. Khóm trúc kia thật giống như hình bóng của người đó, gợi cho nàng bao nhiêu điều, nàng cười nói

"Tại sao chứ? Tại sao khi ta đã quên hết rồi thì ngài lại quay lại, tại sao ngài cứ gợi cho ta kí ức ấy? Tại sao!?" Nàng gào lên, nước mắt tràn ra khỏi khóe mi, nàng ngồi thụp xuống, úp mặt vào gối khóc nấc lên.

Bỗng nhiên có một luồng khí man mát xuất hiện sau lưng làm Bạch Xà chợt nín hẳn.

Nàng ta quay đầu lại, là Bạch Băng, nàng nhìn Bạch Xà cười, đưa tay vỗ vỗ lên đầu nàng ta mà nói

"Bạch Xà sao ngươi lại ngồi đây? Khóc như vậy, thật mất mặt ta nha, nín đi nào, chuyện cũ thì không nên nhắc lại có đúng không?"

Bạch Xà bất chợt đứng lên ôm lấy nàng, nàng ta lại òa lên khóc to hơn. Nàng tựa cằm lên vai nàng ta, nhẹ nhàng nói

"Được rồi, chỉ được khóc lần này thôi nhé, đi theo bổn tiểu thư thì tuyệt không được làm kẻ yếu đuối."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Vũ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.